

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/33 (73) ● 24 Ağustos 2002 ● 500 000 TL

*Amerikancı/İMF'ci düzen partilerinin
işçi sınıfı ve emekçilere yıkım ve savaştan
başka sunacağı bir seçenek yok...*

**Gerçek kurtuluş için
mücadelenin ve devrimin
kızıl bayrağı altında birleşelim!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı işçi sınıfının bağımsız çizgisi..	3
Düzen siyaseti ve sendikal ihanet.	4-5
CHP solda değil sağda, işçi ve emekçilerin değil sermayenin safındadır!..	6
Sendika ağaları ihanette sınır tanımıyor..	7-8
Amerikan emperyalizmi Irak'a saldırı konusunda giderek yalnızlaşıyor...	9
ABD'nin hizmetinde bölge halklarına karşı!..	10
Çok yönlü, etkin, militan ve inisiyatifli bir çalışma sergiledik.	12
Bizi ne yıldırabilirsiniz, ne susturabilirsiniz!..	13
Seçim gündemi ve burjuva siyaset arenasından yansıyanlar (Orta sayfa)	14-15
Polis barikatını aşan kamu emekçileri KESK bürokratlarının barikatını aşamadı...	16-17
Mevzi direnişlere devrimci müdahalenin önemi..	18-19
Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Ağustos sayısından...	20-21
İspanya'da iç savaş ve Federico Garcia Lorca.	22-24
Güney Kürdistan ve devrimci yurtsever görevler...	25
Melek Birsen Hoşver zorla müdahale sonucunda şehit düştü!..	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA
Kızıl Bayrak
 Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/33 (73) ● 24 Ağustos 2002
 Fiyatı: 500 000 TL
 Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
 EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
 Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
 (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
 e-mail: kb1@turk.net
 Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
 İSTANBUL
 Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
 YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Orucu direnişinde bir devrimci daha şehit düştü. 26 Eylül 2001 tarihinde Malatya Hapishanesi'nde direnişe başlayan Melek Birsen Hoşver, 22 Ağustos 2002'de, eyleminin 330. gününde, Ankara Numune Hastanesi'nde uygulanan zorla müdahale sonucu yaşamını yitirdi. Direnişin 94. şehidi olarak zindan mücadeleleri tarihine adını yazdıran Hoşver diğer devrim şehitleriyle birlikte ölümsüzlük kervanına katılmış oldu. Adı hep onurla anılacak. Onu hücre saldırısıyla ölüme mahkum edenlerse tarihe bir kara leke daha eklemek dışında hatırlanmayacaklar.

Sistemin tek katliam aracı zorla tıbbi müdahale değil kuşkusuz. Ve tek maktulü de devrimciler değil. Her fırsatta, her vesileyle ölüm kusuyor insanların üzerine. Depremler, seller, trafik kazaları... öyle kendiliğinden, doğal ve zorunlu afetler değil artık. Bunların tümü için önlem alınabilir. Ölüm engellenebilir. Ancak biraz masraf, daha fazlasından vicdan ve insan sevgisi gerektirmektedir. Sermaye düzeninde ise bunların hiçbiri bulunmuyor. Önceki hafta yaşanan sel felaketlerinden sonra, geçtiğimiz hafta da Hacıbektaş şenliğinden dönenlerin bulunduğu otobüsün kaza yapması sonucu 33 can yaşamını yitirdi. Bu kazada da devlet en az Sivas katliamında olduğu kadar sorumludur. Sorumluluktan sıyrılmak için getirilen tüm bahaneler dönüp devletin suçuna kanıt oluşturacak niteliktedir. Aracın uygunsuzluğu, şoförün deneyimsizliği, yolların bozukluğu, tümüyle devletin denetim ve sorumluluk alanında olan konulardır. Ancak, yukarıda da belirttiğimiz gibi, sermaye devleti için insan en ucuz meta sınıfından bile sayılmamakta, onun için yapılacak her türden masraftan kaçınılmaktadır. Bunu depremlerde de yaşıyoruz, sel ve diğer "doğal" felaketlerde de. Ama daha önemlisi, yaklaşan savaş tehlikesine ilişkin tutumu, insanları binlerle, onbinlerle ölüme sürükleyecek kararlara imza atmasıdır. İlkinde umursamadığı için ölüme sebebiyet veriyor. Savaş kararında ise bilerek ve isteyerek, sırf emperyalist efendilerinin sefil çıkarlarına hizmet etmek için boynumuza ipi elleriyle geçirecektir.

Güya idam cezasını yasalardan çıkarmışlar ve

böylelikle "demokrat" olmuşlardır. Ancak, bu yasanın hazırlandığı, görüşüldüğü ve kabul edildiği aynı günlerde, binlerimizin idamına onay anlamına gelen ABD'nin Irak savaşına katılma kararını da imzalamaktan geri durmadılar. Onların demokrasisi, Amerikan emperyalizminin sözde teröre karşı savunduğu "demokratik rejim"inin bir karikatürüdür. Bir cellat demokrasisidir.

İnsanlığın geleceği sermayenin bu kanlı demokrasisinin ortadan kaldırılmasına bağlıdır.

Çıktı!

TKİP Kararlar Kongresi Belgeleri

TKİP Kararlar Kongresi Belgeleri

Örgütsel sorunlar

Kitapçılarda...

TKİP Kararlar Kongresi Belgeleri

TKİP Kararlar Kongresi Belgeleri

9 780000 000000

EKSEN YAYINCILIK

Burjuva siyasetin seçime doğru yükselen değerleri, kırılıp kırılıp yıldız yapılan eski ayları ve ehven-i şer mantığı...

Emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı işçi sınıfının bağımsız çizgisi

Erken seçim kararının alınmasıyla birlikte siyaset pazarı da kamuoyu araştırmalarıyla dolup taşmaya başladı. Söz konusu araştırmaların tam bir pazar mantığıyla yürütüldüğünün somut kanıtını ise bizzat bu araştırma sonuçları oluşturuyor. Dikkat edilirse, açıklanan/propaganda edilen sonuçlar, toplumun değil burjuvazinin eğilimlerini yansıtmaktadır. Bu açıdan, araştırma adı altında ortaya sürülen bu metinlerin gerçekten bir araştırmanın ürünü olup olmadığı dahi tartışmalıdır.

Toplumun değil burjuvazinin eğilimlerini yansıttığı iddiamızı tek bir örnekle bile somutlamak mümkün. Bu araştırmalara göre, Derviş seçmen kitlesinin en fazla desteklediği isimlerin başında gelmektedir. Şimdi, Derviş'in Türkiye'ye gönderildiği ve ekonominin başına geçirildiği günden itibaren neler yaptığı, nasıl ve kimler için çalıştığı, dolayısıyla da kimlerin desteğini kimlerin tepkisini topladığına kısaca bir göz atalım.

Hatırlanacağı gibi, uygulanan İMF-TÜSİAD yıkım programları sonucu '01 Şubat'ında derin bir krizle sarsılan Türkiye ekonomisine müdahale yine

Türkiye için tek gerçek yenilik, sistemin emperyalizmle girdiği bu vesayeti bozarak emperyalizmle kurulmuş bulunan kölelik ilişkilerine son verebilecek, sermayenin değil emeğin politikası doğrultusunda bir kalkınma ve refah, eşitlik ve özgürlük programı uygulayabilecek bir siyasal iktidar olacaktır. Bunun tek adresi ise işçi sınıfının devrimci partisi ve programıdır.

emperyalist merkezler tarafından yapılmış, bu doğrultuda DB memuru Kemal Derviş Türkiye'ye gönderilip ekonominin başına geçirilmişti. Sermaye çevrelerinin kurtarıcı olarak karşıladığı Derviş'i, işçi ve emekçilerin nasıl karşıladığını ise dönemin kitle eylemlerinde öne çıkan şiarlar ortaya koymaktadır: "Derviş evine, Ecevit huzurevine!", "İMF memuru Derviş defol!" türünden, Derviş'in kimliği ve görevi konusunda sınıf kitlelerinin son derece açık bir bilince sahip olduğunu gösteren şiarlardı bunlar.

Dolayısıyla, bugün kitlelere umut ve yenilik adına bir kurtarıcı olarak kakalanmaya çalışılan Derviş, aslında sadece sermaye sahipleri için umut olabildi. İşçi ve emekçi kitleler içinse yeni yıkımların mimarı, emperyalist soygun ve sömürünün temsilcisi oldu. Derviş'in Türkiye'ye gelişi/gönderilişi çok eski bir tarih değil. O günden bu yana değişen herhangi bir şey de yok. Dolayısıyla, şimdi seçimler vesilesiyle ortalığı kaplayan Derviş'li umut bulutları da tıpkı geldiği günkü gibi sermayeye rahmet, işçi ve emekçilere ise felaket vaatmektedir.

İşçi ve emekçiler bunun farkında/bilincinde değil mi? Toplumsal bir hastalık durumu, bir bellek kaybı söz konusu değilse, tabii ki farkındalar. Ancak tek

başına farkında olmak sonucu değiştirmeye yetmiyor. Ecevit başkanlığındaki 57. hükümetin kuruluşu ile sonuçlanan bir önceki seçimlerde de, işçi ve emekçi kitlelerin İMF programlarına ve İMF'ci sermaye partilerine karşı birikmiş bir tepkisi söz konusuydu. Ama sonuçta, bir önceki hükümeti bile aratacak bir yeni sermaye hükümeti çıktı seçimlerden.

Bu sonuçlarda, pek çok başka etmenin yanı sıra, sınıf ve kitlelerin kendi siyasal program ve partilerine sahip olmamaları; mevcut sermaye partileri arasında bir ehven-i şer seçimi yapmak zorunda kalmalarının önemli bir payı bulunmaktadır. Bu seçimler için de benzer bir durum söz konusu. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler bir seçim dönemine daha kendi siyasal önderliğinin farkında olmadan giriyorlar. Sermaye propagandalarının etkisiyle değilse de, bu örgütsüzlük-öndersizlik yüzünden yine bir ehven-i şer ikilemiyle karşı karşıya kalacaklar. Sınıf ve kitlelere karşı asıl görev, onları kendi programları etrafında ve kendi partilerinin önderliği altında birleştirmek olmakla birlikte, bu kısa vadede çözümlenecek bir sorun olmadığı için, öncelikle onları sermaye partilerinin peşine takan ehven-i şer mantığının çürütülmesi gerekmektedir. Zaten bu iki konu içiçe geçmiş ve birbirini besleyecek şekilde ele alınabilecek ve seçim çalışmalarının merkezini oluşturacaktır.

Sınıf için hiçbir burjuva partisinin, ehven olmadığı, herbirinin kendi başına veya şer ittifakı halinde sermayeye hizmet için yarıştığı; sınıf ve kitlelerin bunlar arasında bir tercih yapmak yerine kendi sınıf politikaları etrafında birleşmesi ve sermayenin karşısına bağımsız bir sınıf olarak çıkması gerektiği; taleplerine ancak bu şekilde ulaşabileceği fikri, seçimin yarattığı siyasal ortamda, en yaygın bir propaganda ile en geniş kitlelere ulaştırılmalıdır. Düzenin kendi solunda birlik ve ittifak için gösterdiği gayretin bir anlamı varsa eğer, bu, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri bir süreliğine daha düzene bağlamanın yolunu "sol"da görmesidir. Bunun imkanı da sadece kitleler içinde halen etkin olan ehven-i şer mantığında yatmaktadır.

Bir de, kitlelere sunulan ehvenin "yeni" adı altında pazarlanması söz konusu. Sırf bu amaçla oluşturulan Yeni Türkiye Partisi ve bu amaca hizmet etmek üzere ortaya atılan Baykal'ın değiştiği iddiaları pazarlama yöntemlerinin başında geliyor. Oysa, Yeni Türkiye dedikleri tümüyle eski kurtlardan oluşma bir yeni yem. Üstelik bunların çoğu, hele de başını çeken Cem ve Özkan, 57. hükümetin kilit mevkilerini tutan şahıslar.

Cem'in Dışişleri Bakanlığı altında 57. hükümet ülkeyi baştan başa emperyalizmin yağmasına açtı. ABD'nin dümen suyuna bıraktı. Filistin'in işgali, Filistin halkının katli eyleminde siyonist İsrail'e destek olacak anlaşma ve ittifaklar gerçekleştirdi. Özkan'a gelince, yönetimin Derviş'e emanet edilmesine kadarki süreçte, Ecevit'in arkasında ve gölgesinde gerçek başbakan oydu. Sınıfa yönelik tüm saldırılar, İMF-TÜSİAD yıkım programlarının kabulü ve uygulaması, cezaevlerinde toplu devrimci katliamları vb., kısaca 57. hükümetin ne kadar aşağılık icraatı varsa tümü, bu hükümetin başında ve en etkin mevkiinde bulunmuş olan Özkan'ı da doğrudan bağlamaktadır.

Dolayısıyla Yeni Türkiye'de işçi ve emekçiler için yeni olan hiçbir şey bulunmamaktadır. Tersine, işçi sınıfı ve emekçilerin çok acı ve yakıcı tecrübelerle tanıdığı kişi ve kimliklerin, politika ve uygulamaların adresidir Yeni Türkiye. Ehvenin değil şerin adresidir. Bu yüzden de kurulduğundan beri tek desteği sermaye sınıfı ve örgütlerinden, sahibinin sesi sermaye medyasından bulmuşlardır.

Yeni adına pazarlanmaya çalışılan ve sözde kamuoyu araştırmalarına göre güya en çok desteklenen bir başka zat da Kemal Derviş'tir. DB'nin ve Amerika'nın memuru olarak tepeden ekonominin yönetimine indirilen Derviş için, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ayrıca bir teşhire ihtiyacı bulunmuyor. Ancak, onun üzerinden pazara çıkarılan CHP için aynı şeyi söylemek pek mümkün değil. Bu parti uzunca bir süredir muhalefet bile edemez bir tabela partisi haline geldiği için, fikri de zikri de fazlaca bilinmemektedir. Gerçi Derviş eliyle pazarlanması bile yeterli olmalıdır. Ama gene de kitlelerin CHP ve Baykal konusunda aydınlatılmasında yarar var.

Bilindiği gibi, bu partinin cıllanmasında kullanılan temel malzeme, onun Cumhuriyet'in ve Atatürk'ün partisi olduğu iddiasıdır. Bu da, emperyalizme kölelik anlaşma ve icraatlarının kitlelerde biriktirdiği öfke ve tepkiyi oy malzemesi yapmanın bir yöntemidir. Güya bağımsızlıkçılığa işaret edilmek isteniyor. Oysa, emperyalizmin bir memurunu mal bulmuş mağribi gibi kapmakla, kendi malzemesini yine kendi eliyle yere çalmış bulunuyor. Pazarlamacının bağımsızlıkçılık iması ile Derviş'in angaje edilmesi "yeni CHP" imajı ile uyumuyor. Birbirini çürütüyor.

Diğer yandan, seçimlere hazırlanan düzen partileri içinde Amerika'nın icazetine ihtiyaç duymamış, sermaye sınıfından onay almamış tek bir parti bile bulunmamaktadır. Tüm burjuva partilerin, seçimle işbaşına geldiği takdirde İMF reçetelerini ve ABD tarafından dayatılan politikaları uygulamaya andı vardır ve bu and CHP için de aynen geçerlidir. Eğer seçimler yapılır ve düzen yeni partiler ve yeni bir koalisyon hükümeti ile kendini tahkim edebilirse, yeni hükümetin uygulayacağı yeni İMF programı bugünden hazır durumdadır. Sermaye düzeni altında ve sermaye partileri eliyle başkaca bir program uygulanabileceğini düşünmek değil, hayal etmek bile söz konusu değildir.

Türkiye için tek gerçek yenilik, sistemin emperyalizmle girdiği bu vesayeti bozarak emperyalizmle kurulmuş bulunan kölelik ilişkilerine son verebilecek, sermayenin değil emeğin politikası doğrultusunda bir kalkınma ve refah, eşitlik ve özgürlük programı uygulayabilecek bir siyasal iktidar olacaktır. Bunun tek adresi ise işçi sınıfının devrimci partisi ve programıdır.

Seçimler, sınıfa ve emekçi kitlelere kendi programını ve partisini tanıtmının fırsatına dönüştürülmelidir. Seçim ortamında politikaya daha açık hale gelen sınıf ve emekçi kitleleri sermayenin yanıltıcı politika ve propagandalarına karşı korumanın da bir aracı haline gelebilecek olan işçi sınıfı politikasının yaygın propagandası, sınıfın saldırı ve yıkım programlarına karşı birleşik eylemini örgütlemenin de imkanlarını yaratacaktır.

İMF solculuğu İMF sendikacılığı ile kolkola...**Düzen siyaseti ve sendikal ihanet****Düzen siyaseti çıkış arıyor**

Düzen siyasetinde tam anlamıyla bir karmaşa ve çözümsüzlük yaşanıyor. Tayyip Erdoğan'ın AKP'si dışında hiçbir düzen partisi seçimlerdeki akibetinin ne olacağını kestiremiyor. Hepsinde de barajın altında kalma korkusu ve bunun getirdiği arayışlar var.

Aynı tedirginlik doğal olarak düzenin gerçek sahiplerinde de var. Emperyalistler ve işbirlikçi sermaye 4 Kasım sabahı oluşacak siyasal tablonun saldırı ve savaş politikalarının yürütülmesini olumsuz etkileyebileceğini düşünüyorlar. O nedenle de şimdiden siyasal tabloya müdahale çabası içindeler.

Emperyalistler geçen yıl Şubat krizinin ardından çöken ekonomiyi toparlamak ve krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için Kemal Derviş'i görevlendirmişlerdi. Yakın zamanda ise bu sadık memurlarına düzen siyasetine kendi çıkarları doğrultusunda bir biçim verme çabalarında başrol oynama görevi verdiler.

Son 3-4 aydır bu kapsamda yaşanan karmaşık gelişmeleri yeniden ve uzun uzadıya değerlendirme konusu yapmanın gereği yok. İMF yöneticilerinin "siyasi istikrar şart" ve Derviş'in "siyasi belirsizliğin aşılması için seçim tarihi açıklanmalıdır" türünden açıklamalarıyla başlayıp, hükümete ve DSP'ye dönük İMF-TÜSİAD darbesiyle açık bir şekil alan düzen siyasetine biçim verme arayışları bir hükümet değişikliğine yol açmadı.

Bunun peşinden 3 Kasım'da erken seçim gündeme geldi. Siyasete biçim verme çabaları ise bu andan itibaren seçimden

sonra güçlü bir saldırı ve savaş hükümetinin oluşturulması ekseninde gelişmeye başladı. İttifak ve birlik arayışları bunun ifadesiydi. Fakat bu arayışlar belli bir noktada tıkanıp, görevli memur Derviş'in kendini parçalamasına rağmen bir seçim ittifakı oluşturulamadı.

Düzen partilerini bir araya getirmekte başarısız kalan Kemal Derviş, Deniz Baykal'ın CHP'sine girerek emperyalistler ve işbirlikçi sermayece kendisine yüklenen misyonu bu parti üzerinden yerine getirmeye soyundu.

Düzen için umut "sol"da

Kemal Derviş, işin başında kendisinin gaz verip DSP'den kopardığı Yeni Türkiye Partisi'ne neden katılmayacağını açıkladığı basın toplantısında şunları söylüyor:

"YTP merkez sağda toparlayıcı olabilir, ama sosyal demokrat birlikteliği aramıyorlar. Başka bir birliktelik arıyorlar. Sosyal demokrat dediğiniz zaman CHP var, DSP var, bazı başka ufak partiler de var. Bunları dışlayarak bir sosyal demokrat birliktelik oluşturmak pek mümkün değil. Dolayısıyla, onlarla ayrı bir konuma düştük" YTP'de kalanları sağcılıkla suçlayarak kendisini "sol"da tanımlıyor. Hatırlanacağı

gibi Derviş "liberal-sol sentez" ya da "sağ ve sol merkez'de geniş tabanlı birlik" projelerini hayata geçirmeye çalışırken de kendisinin "solcu" olduğunu vurgulamaya önem veriyordu. Geniş bir ittifakın olanakları kalmayınca, CHP'ye katılarak "sol" üzerine ettiği lafları gelişigüzel söylemediğini bir kere daha gösterdi.

Derviş'in "sol"a olan bu eğilimini kendi kişisel tercihi ve dünya görüşü olarak algılamak büyük bir saflık olacaktır. Her ne kadar o "CHP çocukluğundan beri yaşamımın bir parçası" dese de, düzen siyasetini sol partiler üzerinden toparlamak Derviş'in değil onu bu işle görevlendirenlerin tercihidir.

Saldırı politikalarının göstermelik bir sosyal söylem eşliğinde "sol" partilerce gerçekleştirilmesi uluslararası sermayenin başka ülkelerde de tercih ettiği bir yöntemdir. Ki bunun en bilinen örneği İngiltere'de "3. Yol" programıyla iktidarda olan İşçi Partisi'dir.

Kemal Derviş'in dillendirdiği "liberal-sol sentez" de özü itibarıyla 3. Yol'un Türkiye versiyonundan başka bir şey değildir.

İMF-TÜSİAD saldırı politikalarının ve muhtemel bir savaşın kaçınılmaz olarak toplumsal muhalefetin gelişmesine yol açacağını hesaplanmakta ve başkaca bir imkan bulunmadığı koşullarda sosyal çalkantıları denetim altında tutmanın en sağlıklı yolunun düzen solunu iktidara taşımak olduğunu planlanmaktadır.

Bu çerçevede emperyalistler ve işbirlikçi sermaye, "çağdaş piyasa ekonomisi"ni ve "küresel Türkiye"yi programlaştıran, gerçek sol değerlerle, işçi ve emekçilerin çıkar ve ihtiyaçlarıyla ise uzaktan yakından alakası olmayan CHP'nin (ve olanaklı olursa onunla birlikte başka benzerlerinin) iktidara gelmesinin yakın vadede işlerine yarayacağını düşünmektedir.

İMF solculuğu tutmuyor

Fakat "biz solcuyuz" demekle kimsenin kandırılmadığı da açıktır. Nitekim dinsel gerici Saadet Partisi'nin başkanı Recai Kutan bile "Derviş yoksulların ve açlık sınırına itilmiş insanların boğazından keserek toplananları bir avuç rantiyeye teslim etti. Bunun adı sosyal demokratlık olacak, buna

ancak sadece gülünür" diyor. Emperyalizmin memuru, İMF saldırı politikalarının baş uygulayıcısı Derviş'in solculukla bir alakası olamayacağını vurguluyor.

İşçi ve emekçilerin gözünde uzunca bir süredir CHP'nin ne kadar "solcu", ne kadar "emekten yana" bir parti olduğu hayli tartışmalıydı. Üstelik geçen seçimlerde CHP'nin barajın altında kalması kitlelerin Deniz Baykal'ın partisine de güvenmediklerini somut olarak göstermişti. Şimdi Derviş'in katıldığı bir CHP'nin solculuğunun daha da tartışmalı hale geleceği açıktır.

Kitleleri AKP'yle ya da "bölücülük"le korkutup prim yapmanın olanakları da önceki yıllara göre hayli azaldığına göre, işçi ve emekçileri düzen partilerine, fakat özellikle de seçimlerden sonra iktidar olması planlanan partilerden CHP'ye bağlamanın başka imkanlarının devreye sokulması gerekmektedir. İşte

son günlerde Derviş'le birlikte "solu birleştirmek" için çalışıp didindikleri gözlenen sendika bürokratlarının rolü tam da bu ihtiyaç üzerinden şekillenmektedir.

Sendikal ihanet çetesi siyaset sahnesinde

Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi geçen hafta yoğun bir çalışma temposu içindeydiler. Kemal Derviş'le birlikte "solu birleştirmeye" çalışıyorlardı. Sıklıkla birlikte görüldüler, açıklamalar yaptılar. Her ikisinin de Kemal Derviş'in isteğiyle CHP listelerinden aday gösterileceği haberleri yoğunlaştı.

Bu iki tescilli hainin siyaset merakının birdenbire depreşmesini bireysel bir siyasete atılma çabası olarak görmek mümkün değil. Zaten onlar da böyle olduğunu söylemiyorlar. Tersine her ikisi de kendi konfederasyonlarının Başkanlar Kurulu'nun belirleyeceği partilerden aday olabileceklerini açıklıyorlar.

Örneğin DİSK Başkanlar Kurulu'nun hangi partinin destekleneceğiyle ilgili değerlendirmesi şöyle: "Solun güç ve işbirliğinin sağlanması doğrultusunda tüm olanaklar kullanılarak çaba sarf edilecektir. Programı emekten yana olan, seçim

bildirgelerinde taleplerimize yer veren, emek örgütleri temsilcilerinin milletvekili aday listelerinde yer verilmesinde konfederasyonumuzla kurumsal işbirliği içinde olan, taleplerimizi ve emeğin temsilcilerini iktidara taşıyan sol bir parti desteklenecektir."

Bu açıklamanın yanına Süleyman Çelebi'nin son bir haftalık icraatı koyulduğunda, DİSK'i ve DİSK üyesi işçileri CHP üzerinden düzene bağlama planları açıklıkla görülebilir. Açıklamada "programı emekten yana olan" diye bir kayıt düşülmesi kimseyi yanıltmamalı. Bu sadece görüntüyü kurtarmak içindir.

22 Ağustos'ta toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu'ndan da DİSK'tekinden farklı bir tablo ortaya çıkmamıştır. Başkanlar Kurulu, işçi düşmanı Derviş'e konfederasyonun kapılarını açan, onunla birlikte "solu birleştirme" işine soyunan B. Meral'in davranışını mahkum etmek bir yana destekleyen bir tavır sergilemiştir. Kimi sendika başkanlarının eleştirileri söz konusu olsa da sonuçta Başkanlar Kurulu B. Meral'in sınıfa ihanet çizgisine onay vermiştir. Konfederasyon başkanları içinde tek onurlu tutumu KESK Genel Başkanı Sami Evren sergilemiştir. Temsilcisi olduğu uzlaşmacı-reformist anlayışa rağmen, adının Derviş'le birlikte anılmasına itiraz etmiştir. "O IMF'nin temsilcisi, ben ise kamu emekçilerinin temsilcisiyim. Bir arada olmamız eşyanın tabiatına aykırıdır" diyerek herşeye rağmen Meral ve Çelebi'den farklı olduğunu göstermiştir.

İhanetten siyasete sermaye uşaklığı

Gazeteci Muharrem Sarıkaya, 18 Ağustos'ta *Hürriyet*'te yazdığı yazısında, Kemal Derviş'in liberal-sosyal sentez fikrini Çelebi ve Meral'in de katkılarıyla CHP'de hayata geçirmeye çalışacağını söylüyor. Ama bir noktaya takılmış görünüyor:

"Şimdi Derviş bu (liberal-sosyal) sentezi, DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, Türk-İş Başkanı Bayram Meral'in de katkısı ile CHP'de hayata geçirme kararlılığında.

"Oysa, iki konfederasyon başkanının yakın geçmişteki duruşları ve söylemlerine bakıldığında bu sentezle bütünleştiklerini söylemek zor.

"Özellikle de IMF, Dünya Bankası, özelleştirme, kamu çalışanları ve özel sektöre bakışlarındaki sendikacılık anlayışları, liberal sosyal sentezin uzağında duruyor.

"1980'lerin ortasından sonra özellikle İngiltere'de, ardından Fransa, İtalya, ABD'de değişime uğrayan, Japonya'da ise gerçek anlamını bulan 'üçüncü yolla uyumlu' sendikal anlayış, Türk-İş ve DİSK'te görülüyor."

Oysa M. Sarıkaya yanılıyor. B. Meral, S. Çelebi ve onların temsil ettiği sendikal bürokrasi bugüne kadar emperyalist kurumlara ve onların yürüttüğü saldırı politikalarına karşı samimi bir itiraz içinde olmadılar. Bunlara karşı sınıfın eylemini geliştirme çabası içine girmediler. Tersine, tabanda oluşan tepki ve öfkeyi dindirip yatıştırmak için olmadık taktiklere başvurdular. Bu taktiklerden biri de, gerektiğinde hükümete ve IMF'ye atıp tutmak, onlara karşı sert bir söylem kullanmaktı. Kullandıkları sert söylem en kritik durumlarda bile sermayenin çıkarlarını gözetmelerine, işçileri satmalarına, saldırıların önünü açmalarına engel olmadı. Özellikle DİSK'in sözcülüğünü yaptığı "çağdaş sendikacılık" ise sınıfı sermaye adına denetlemenin ideolojik arka planını oluşturdu.

Dolayısıyla sendika bürokrasisinin en önde gelen temsilcilerinin bugün düzen siyasetinin selameti ve sınıfın düzene yedeklenmesi için çalışmaları, dünden bugüne üstlendikleri misyonla, sergiledikleri pratikle çelişen bir durum değildir. Dün sadece düzen sendikacılığı yaparak sınıfı denetlemeye çalışıyorlardı; bugün düzen solculuğu, IMF memuru Derviş'e yamaklık yaparak... Aradaki tek fark budur.

Kimlikler ve saflar netleşiyor

Görünen o ki, bugün "solu birleştirmek" için çaba harcayan iki konfederasyon başkanı ve başka sendika bürokratları zamanı geldiğinde düzen partilerinin listelerinden aday olarak seçime girecekler. *Evrensel* gazetesinin tersine, "size de bu yakışır!" demek gerekiyor. Belki kısa vadede bu bürokratların düzen partilerinden aday ve hatta milletvekili olmaları işçi sınıfını aldatma politikasına belli ölçülerde hizmet edecektir. Fakat buna karşılık IMF memurlarıyla kolkola düzen solculuğuna soyunmaları, hem

kendilerinin hem de mensubu oldukları düzen partilerinin gerçek kimlik ve konumlarına güçlü bir şekilde ışık tutacaktır.

O nedenle liberal-reformistlerin yaptığı gibi hem kızıp hem arkalarından ağıt yakmak ve onları "emeğin adayları" olmaya çağırarak gerekmiyor. Ne gerekçeyle olursa olsun, onlara bir değer vermek, son tahlilde sınıfı düzenin kuyruğuna takma amacına hizmet eder.

Bize düşen, onların sınıf işbirlikçisi konumlarını güçlü bir şekilde teşhir etmek, aynı zamanda işçi sınıfının bağımsız çıkar ve taleplerini, bunları temel alacak devrimci sınıf politikasını seçimler vesilesiyle yaygın bir çalışmanın konusu yapmaktır.

Evrensel'den liberal düşler...

(...)

Derviş'le giriştikleri ilişkilere ve son günlerdeki gelişmelere, hatta bunların sendikacılık çizgisine karşı bugüne kadar yönelttiğimiz bütün eleştirilere karşın; bu iki işçi sendikası konfederasyonu başkanına; 'Size de bu yakışır!' demiyoruz. Tam tersine; sendikacılıkla ilgili günahları ne olursa olsun; işçilerin oyuyla bir işçi örgütünün en tepesine gelmiş kişilere ne IMF'ci, vatan satıcısı partilerden milletvekilliği adayı olmak ne de Kemal Derviş'in sermaye güçlerini yeniden organize etme ve emek düşmanı programları hayata geçirecek güçlü bir hükümet arayışına dayanak olmak yakışır!

Eğer gönlünüzden milletvekili olmak geçiyorsa; sizin için bunun şerefli bir yolu vardır; o da, emekçilere, halka; 'Ey vatandaş, ey işçiler! Bu IMF'ci, ülkeyi yabancılara satan, seni perişan edip açlığa ve işsizliğe mahkûm eden sermaye partilerine oy verme. Buyur bizler işçilerin, emekçilerin, emek örgütlerinin adayları olarak, kendimizi ortaya koyuyoruz' deyip çıkın. İstedığınız bölgelerden bağımsız adaylar; emeğin adayları olarak çıkın. Çok bir şey demeniz de

gerekmez; IMF programına karşı, yoksulluğa, açlığa karşı; sermayenin işçileri ve halkı ezen programına karşı, Türk, Kürt her milliyetten emekçiler için, demokratik bir Türkiye için, emekçilerin sermaye güçlerinden ayrı, bağımsız bir siyasi tavır almalarına seçenek sunmak amacıyla aday olduk' deyin yeter.

Göreceksiniz ki; bugüne kadar sizi eleştiren Evrensel başta olmak üzere pek çok işçi-emekçi çevresine, emekten yana, demokrasiden yana parti ve çevrelere bu çıkışınız büyük bir heyecan verecektir. Çünkü, böylece, emekçilerin, Emek Platformu'ndan beklenen ama onun yapamadığı, 'bağımsız bir tavır için seçenek olma imkânı' ortaya çıkacak, bu çıkış; bütün IMF'ci partilere, emek düşmanlarına karşı işçilerin ve emekçilerin kendi bağımsız tutumlarını almaları için bir fırsat sunacaktır. Ve eğer çıkış doğru yapılırsa; emek güçleri demokrasi isteyenler birleşirse; seçilmeniz önünde hiçbir engel yoktur ve bu ihtimal aday olacağınız partilerin barajı aşmalarından çok daha büyük bir ihtimaldir. (...)

(Evrensel, 17 Ağustos 2002)

İMF memuru Derviş'e dayanarak, emekçilerin karşısına "kurtarıcı" olarak çıkacaklar!..

CHP solda değil sağda, işçi ve emekçilerin değil sermayenin safındadır!

'70'li yıllarda, elbette varolan güçlü kitle hareketinden gelen basınçla, düzen sınırlarında sol bir çizgi ve söyleme sahip olan CHP bu çizgisini terkedeli uzun yıllar oldu. Bugün artık demagojik bir söylem düzeyinde bile bunu yapmıyor, yapamıyor. CHP yıllardır sermaye iktidarının işçilere, emekçilere ve devrimcilere yönelik her saldırısında, gerek fiilen ortak olarak, gerekse sessiz kalıp onaylayarak, diğer düzen partilerinden hiçbir farkı olmadığını göstermiştir. Bugün burjuva medyanın sol bir kılıf biçmeye çalıştığı CHP'ye "sol" söylem dahi bol gelmektedir. Zira hangi safta durduğu, kime hizmet ettiği ortadadır.

İşçi ve emekçilere düşmanlıkta, sermayeye bağlılıkta sınır tanımıyor

Yakın geçmişin kirli savaş hükümetlerinde yer alan Baykal ve CHP'sinin gerçek yüzünü görmek için çok gerilere gitmek gerekmiyor. Son hükümetin icraatları sırasında sözde muhalefette olan CHP (ki mecliste ve hükümette olmamak en büyük avantajdır), IMF saldırı programlarının uygulanması noktasında 57. hükümetin en uyumlu dördüncü ortağı gibi davranmıştır. IMF-TÜSİAD yıkım programlarına, çıkarılan saldırı yasalarına gözle görülür hiçbir itirazı ya da tepkisi olmamıştır. Bugün "sol"u birleştirmek iddiası taşıyan CHP, cezaevi katliamları sırasında tabanında gelişen tepkiyi bastırmak, Ölüm Orucu direnişine verilen desteği engellemek için elinden geleni yapmıştır.

Kısacası Baykal ve CHP'si işçi ve emekçilerin yaşadığı yıkım karşısında kılını dahi kıpırdatmamıştır. Gerekesi, güya hükümette ve mecliste olmamaktır. Oysa bunun hiçbir inandırıcılığı yoktur. Paşabahçe'nin sahibi İş-Bankası'nın ortaklarından olan CHP, Paşabahçe fabrikasının kapatılmasının ve işçilerin çıkarılmasının da sorumlusudur. Baykal çıktığı televizyon programlarında Paşabahçe'nin kapatılmasını "piyasa ekonomisi"nin mantığı ve gerekleri adına açıkça savunabilmiştir.

Bugün IMF-TÜSİAD programlarının mimarı olan Derviş ile yaptıkları ittifak, uygulanan yıkım programlarını olduğu gibi onayladıklarının itirafıdır. Baykal'ın "biz Derviş'i değil hükümet ortaklarını eleştirdik" sözleri bunun kanıtıdır. Baykal, Derviş'in "başarılı" bir ekonomik programı "kararlılıkla" uyguladığını söylüyor. Derviş'in 17 aylık bakanlık döneminde uyguladığı programa bakıldığında, buradaki "başarının" IMF ve TÜSİAD'ın çıkarlarını güvenceleme başarısı, kararlılığının ise bu kesimleri temsil etme kararlılığı, yani işçi sınıfına, emekçiler ve Türkiye'ye karşı düşmanlıkta bir kararlılık olduğu ortadadır.

Derviş'in 14 Nisan 2001'de açıkladığı "Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı" yüzde 9.4 küçülen ekonominin yüzde 3'lük büyümeyle yetinmesini öngördü, ancak büyüme yalnızca yabancı sermaye ile sınırlı kaldı. Türkiye'nin IMF'ye olan borcu bu süreçte 15 milyar dolardan 31.5 milyar dolara çıktı. 18. Stand-by anlaşmasının mimarı olan Derviş, kamudaki toplu görüşme sürecinde, buğday taban fiyatlarının belirlenmesinde, Telekom'a yapılan atamalarda ve bankalara sermaye aktarımı için gerekli düzenlemelerde ısrarcı olarak, dönem dönem istifa tehdidi savurarak, IMF'nin istek ve dayatmalarını hayata geçirtti.

Kamuda kaynak olmadığı gerekçesiyle ücret

zamlarını hedeflenen enflasyonla sınırlı tutan ve 45 bin işçinin re'sen emekli edilmesi düzenlemesini başlatan Derviş, bankalara sermaye aktarımı konusunda ise oldukça cömert davrandı. Borç takası ile bankaların 5.8 milyar dolarlık döviz açıklarının kapatılmasını sağlayan Derviş, bankaların sermaye açığının kapatılması için kamu desteğinin sağlanmasını öngören yasayı da Meclis'ten geçirtti. Derviş döneminde uygulanan politikalarla milyonlarca işsize yeni milyonlar katıldı. Bu arada kapanan işletmelerin sayısı inanılmaz boyutlara ulaştı. Türkiye'nin borç yükü 204 milyar dolara ulaştı.

Derviş'in 17 aylık icraatlarının özü özeti işçi ve emekçilere düşmanlık, sermayeye bağlılıktan ibarettir. Bunları kerhen de olsa "eleştirmek" tavrını dahi alamayan, hatta bunun mimarı olan Derviş'i saflarına almak için çırpınan CHP'nin hükümet olması durumunda izleyeceği politikanın da gerçekte ne olduğu böylece ortaya çıkmaktadır.

Düzen cephesinde seçim hazırlıkları ve CHP ile Derviş'e biçilen yeni rol

Seçim kararıyla birlikte "sağ"da ve "sol"da olmak üzere düzen partileri hummalı bir ittifak arayışı içine girdiler. Bugün seçime dönük tüm faaliyetleri neredeyse ittifak arayışları ve tanınmış simaların transferinden ibaret. Burjuva medyanın da tüm gündemi bu eksene oturmuş durumda. Günlerdir sermaye partileri arasındaki ittifak görüşmeleri, çağruları, temennileri, Derviş'in hangi parti ile hareket edeceği vb., yazılı, görsel tüm sermaye basınında işleniyor. İşçi ve emekçilerin de umutsuzca izlediği, izlemek zorunda bırakıldığı ve artık kabak tadı veren bu tablo, Derviş'in YTP ile yollarını ayırıp CHP'ye geçmesiyle sonuçlandı.

Düzen cephesinde yaşanan bu hareketliliğin altında, bugünkü tablo ile seçime gidilmesi durumunda, dünün merkez partilerinin bile neredeyse tümünün barajın altında kalacağı gerçeği ve 3 Kasım sonrası görüntüyü kurtaracak bir koalisyon hükümetinin de yaratılamayacağı korkusu yatmaktadır. Tüm bu yaşananlar sermaye iktidarının yalnızca ekonomik olarak değil siyasi olarak da istikrarsızlığın pençesinde kıvrandığının en açık göstergesidir. Ekonomik istikrarı sağlamak için ithal edilen Derviş'in bugün siyasi istikrarı sağlamak için görevlendirilmesi, yaşanan siyasal istikrarsızlığı aşma çabalarının bir göstergesidir. Derviş'in bu çerçevede CHP çatısını seçmesi, "geniş tabanlı bir sol birlik" söylemleri ise sermayenin düzen siyasetini yeniden yapılandırma isteğinin ürünüdür.

Derviş'in bugün CHP'ye yönelmesinin, Türk-İş Başkanı Bayram Meral ve DISK Başkanı Süleyman

İĞNELİ FIRÇA

ZAFER TEMOÇİN

Çelebi gibi sendika bürokratlarını kendi hizmetine almasının altında yatan en önemli nedenlerden biri, düzen partilerinden umudunu yitiren milyonlarca işçi ve emekçiyi, Meral ve Çelebi'nin de içinde yer alacağı "sol ve emekten yana" bir maske ile yeniden düzene bağlamaktır. Bunu da CHP üzerinden gerçekleştirmek niyetindedir. Bir diğeri ise 3 Kasım sonrası oluşacak hükümette, büyük olasılıkla yeralacak olan CHP'ye, uygulanacak IMF yıkım programları karşısında işçi ve emekçilerin oluşacak tepki ve öfkesini dizginleyecek bir rolün şimdiden biçilmiş olmasıdır.

Nihayetinde TÜSİAD'ın da daha çok AB'ye girmek üzerinden gerçekleştirdiği "sol" bir hükümete gerek olduğu yönlü açıklamalarının, bu çerçevede Derviş'e verdiği desteğin arkasında, elbette IMF programının 3 Kasım'dan sonra da sorunsuz bir şekilde hayat bulması istemi yatıyor.

CHP'nin de diğer düzen partilerinden hiçbir farkının olmadığı anlamak için seçim sloganlarına bakmak bile tek başına yeterlidir: "Batırdılar gidiyorlar; O hep sizi düşünüyor; Halkı ezdirmeyeceğiz; Ülkeyi soydurmayaacağız; Türkiye'yi perişan edenlerden halk adına hesap soracağız; Şimdi CHP zamanı; Türkiye'de namuslu şerefli siyaset adamları da var; Teslim olmayan adam; Yetiş Baykal" İçi boş argümanlardan ibaret olan bu sloganlarda, işçi ve emekçilerin, gençliğin, mazlum Kürt halkının hiçbir temel hak ve istemine yer verilmemektedir. Yine işçi ve emekçilerin sorunlarına sahip çıkması, hakları için mücadele etmesi gerektiğine ilişkin tek bir kelime dahi yoktur.

Tüm bunlar da gösteriyor ki CHP, işçi ve emekçilerin, ezilen yoksul halkın sorunlarının çözümü değil, tersine bu sorunların kaynağı olan düzenin bir parçasıdır. Bu nedenle de değil bu partiye oy vermek ondan hesap soracak bir mücadeleyi örgütlemek bugün işçi ve emekçilerin, en başta da sınıf devrimcilerinin acil ve ertelenemez bir görevidir

Amerikan emperyalizmi Irak'a saldırı konusunda Arap ülkelerinden beklediği desteği alamadı...

ABD'nin Ortadoğu halklarına yönelik tehdidi ve Arap ülkeleri

Amerikan emperyalizmi tüm Ortadoğu'yu içine alacak savaş hazırlığını aralıksız sürdürüyor. İsrail'in de aktif rol alması beklenen bu savaş, bölge devletlerini tedirgin ediyor. ABD'nin en has uşakları da aynı kaygıları taşıyor. Irak'ın, İsrail'in nükleer silahlarıyla yok edilmesinden sözeden felaket senaryolarından bile bahsedildiği gözönüne alınırsa, bu kaygıların yersiz olmadığı anlaşılır.

Körfez Savaşı'nda kurtarıcıydı...

'91 Körfez Savaşı'nda Ürdün ve Filistin dışında, Ortadoğu'daki tüm Arap ülkeleri Amerikan askerleriyle aynı mevzileri paylaşma utancını yaşadılar. O zaman Amerika'nın başını çektiği emperyalist ittifaka kurtarıcı gözüyle bakıyorlardı. Bu bakış, Arap halklarının olmasa da gerici rejimlerin ortak özelliği idi.

Saddam rejiminin dizginlenmesi ve Kuveyt'in "özgürlüğü" için Amerika'yı kurtarıcı sananlar ne büyük bir yanılgı içinde olduklarının farkına zamanla varmaya başladılar. Savaşta ölen yüzbinler bir yana, Irak'a uygulanan ambargo sayesinde, neredeyse Kuveyt'in toplam nüfusu kadar Iraklı çocuğun ölmesine ses çıkarmayanlar, şimdi kendileri "kurtarıcı" haydudun tehdidi altında bulunuyor. Emperyalizme elini verenlerin, kollarından da öte şeyler kaybetmeleri kaçınılmazdır.

Amerika '91'deki desteği hayal bile edemiyor

Irak'a saldırmaya hazırlanan Amerikan emperyalizmi '91'de Arap ülkelerinden aldığı desteği artık hayal bile edemiyor. Son on yıllık gelişmeler en Amerikancı rejimlerin bile bu savaşa karşı "tavır" almasını zorunlu kılacak boyuttadır. Perde arkasındaki pazarlıklar ne durumda olursa olsun, kitlelerin önüne çıkan tüm liderler, Irak ile Birleşmiş Milletler'in bu sorunu görüşmeler yoluyla çözmesi gerektiği yönünde görüş bildiriyorlar.

Gerici Arap rejimlerinin aldığı bu tutumun, Irak halkının yıkımına karşı çıkmakla bir ilgisi yok. Eğer böyle bir duyarlılığa sahip olsalardı, siyonizmin Filistin halkına uyguladığı katliam ve yıkıma seyirci kalmazlardı. Onların asıl kaygıları gerici rejimlerini ayakta tutmak, sömürücü sınıfların çıkarlarını güvence altına almaktır. Yaptıkları bütün politik ve diplomatik manevraların asıl nedeni budur. Yine de bu haliyle bile birçok Arap ülkesinin aldığı bu tutum, Amerika'nın Irak'a saldırırken işini bir yere kadar zora sokacaktır.

Savaşa açık destek, Arap halklarını karşısına alacaktır

İsrail, Amerikan emperyalizmine sırtını dayayarak Filistin halkına her türlü zulüm ve yıkımı yapabilmektedir. Bu gerçeği Arap halkları da çok iyi biliyorlar. Bundan dolayı ABD'yi doğrudan Filistin halkının katili olarak görmeleri gayet doğal ve akla uygun bir yaklaşımdır. Irak halkının ambargo kuşatması sonucu çektiği acı ve sıkıntıları da buna

eklemek gerek. Bu koşullarda Arap rejimlerinin Amerika'nın başlatacağı böylesine vahşi bir savaşa açıktan destek verebilmek için, halk kitlelerinin çoğunu cepheden karşılarına alması gerekir. Görüldüğü kadarıyla şimdilik böyle bir riskin altına girmeye niyetli değiller.

Ortadoğu halklarında anti-Amerikancılık ağırlıklı olmakla beraber anti-emperyalist bir bilinç ve duyarlılık olduğu bilinmektedir. Kuşkusuz ki bunu en iyi bilen de bizzat gerici Arap rejimleridir. Emperyalist savaşa verecekleri destek, halk kitlelerinin onları Amerika ile aynı kefeye koymalarını sağlayacaktır. Uşaklık yaptıkları dünyanın en saldırgan emperyalist gücü Amerika'ya karşı titrek de olsa seslerini çıkarabilmelerinin altında yatan temel neden budur. Amerikan emperyalizminin onları açıktan bir kukla olarak kullanmak istemesi, farklı emperyalist odaklarla ilişkiler geliştirme arayışları ve bazı bölgesel hesaplar da, söz konusu tutumun alınmasındaki etkenler olarak değerlendirilebilir.

Bush yönetimi "havuç"tan "sopa"ya geçiyor

Bölge ülkelerinin aktif desteğini alabilmek için yoğun bir diplomasi yürüten ABD, bundan sonuç alamadı. Suudi Arabistan gibi Amerika'nın en sadık uşağı bir rejim bile şimdiye kadar geri adım atmadı. Bu tavır, baş haydut ABD'nin havucu bırakıp sopayı ele almasını sağladı. Artık diplomasi değil, doğrudan tehdit sözkonusudur. Önce Suudi Arabistan için dile getirilen "düşman muamelesi", gelinen yerde, savaşa tam destek vermeyen tüm Ortadoğu ülkelerini kapsayacak şekilde genişletildi. Amerikalı diplomatlar bu tehdidi açıktan savurdular. Bu açık tehdit, ABD'nin, Irak'a kesinlikle saldıracağını son göstergesi olarak da değerlendiriliyor.

Ebu Nidal'in ölüm haberleri ve "sahibinin sesi" medyanın Filistin düşmanlığı

Öldü mü, öldürüldü mü, yoksa sağ mı iddiaları bir yana, El Fetih Devrim Konseyi ve Kara Eylül olarak da bilinen Ebu Nidal örgütü lideri ve aynı lakapla anılan Filistin'li Sabri El Banna hakkındaki haberler, Türk basınında, tam da Amerikancı-İsrailci kimliğe yaraşır biçimde verildi. Neve Şalom celladı, azılı terörist, '70'lerin Ladin'i gibi adlandırmaların yer aldığı ölüm haberlerinde, Nidal ve örgütünün geçmiş eylemleri de sayılıp dökülüyordu.

Banna'nın ılımlı bulduğu için 1974'te yolunu ayırdığı FKÖ ve lideri Arafat için, henüz açıktan terörizm yakıştırmasına cesaret edemese de, Türk basınının Filistin direnişini terörizm olarak görmek ve göstermek istemesi gayet anlaşılır bir durum. İçerde Kürt ulusal mücadelesini ve devrimci-sosyalist hareketi yıllardır "terörizm" ortak başlığı altında karalamaya çalışanların, dünyada da benzeri örgütlenme ve eylemleri aynı kefeye koyacağı açıktır. Öyle olmasaydı bile, 11 Eylül'den itibaren Amerikan uşaklığının gereklerini yerine getirmek için sahibinin sesini yükseltmesi, yani her türden direniş odağına, her türden emperyalizm ve Amerikan karşıtlığına terörizm etiketi yapıştırması gerekecekti.

Filistinli Nidal'in geçmişine ilişkin bilinmeyenler veya çeşitli istihbarat örgütleri

tarafından kullanıldığı iddiaları, Amerikancı Türk medyasının yaydığı pis kokuları hafifletmemektedir. Çünkü Nidal üzerinden karalanmaya çalışılan asıl Filistin direnişidir. Nidal ve örgütünün kimi eylemleri kıstas alınarak bir direniş tümüyle terörizm paydası altında toplanmaya çalışılmaktadır. Anlaşıldığı kadarıyla kolaylık olsun diye de kaynak olarak İsrail basını kullanılıyor.

Oysa bugün Ortadoğu'da terörün tek adresi var; İsrail. Gerek kendi silahlı güçleriyle Filistin halkı üzerinde uyguladığı azgın terör, gerekse de yine bu terörü nedeniyle zorladığı/teşvik ettiği kimi Filistinli örgütlerin yöneldiği bireysel şiddet eylemleri doğrudan İsrail'in sorumluluğunda. Ancak, gerek İsrail'e desteği gerekse de bizzat kendi saldırıları ile Ortadoğu'dan kanı eksik etmeyen asıl büyük terörist, her zaman ve halen Amerika'dır. Amerika'nın Ortadoğu'da ve tüm dünyada terörizme karşı mücadele adı altında yürüttüğü terörist faaliyetlere, çok yakında bir yenisini daha ekleyeceği biliniyor. Irak'a saldırı olarak neredeyse bütün dünyada bugünden kabul görmüş olan bu Amerikan faaliyeti terörizm olarak adlandırılmıyor ama. Amerikancı basın bunu Amerikanca yazıyor. Yani, "terörizme karşı demokratik rejimin savunulması" yalanı şeklinde.

Suriye, Lübnan ve İran zaten Bush'un "şer eksenini" içinde yer almaktadırlar. Yaptıkları açıklamalarla Irak'a karşı bir saldırıyı onaylamadıklarını dile getirmişlerdir. Hatta Suriye, Amerika'nın kendisi için kukla yönetimler kurarak İsrail'i güçlendirmek istediğine dair açıklamalara resmi yayın organlarında yer verdi. Mısır ise, "rejimi değiştirilecek ülkeler" içinde sayılmaya başlandı. Oysa Hüsnü Mübarek yönetiminin Amerika'ya uşaklığı herkes tarafından bilinmektedir. Bu ülke halen İsrail'den sonra Amerika'dan en çok yardım alan ülkedir. Buna rağmen Mısır yönetimi yaptığı açıklamalarla savaşın risklerine dikkat çekip soruna diplomatik yollardan çözüm bulunmasını telkin etmektedir. Bu ihtiyatlı açıklamalar, "Teksas kovboyu" Bush'un canını sıkılmaktadır.

Amerika'nın tehdit ve şantajlarına karşı, Arap ülkelerindeki rejimlerin bu tutumlarını ne zamana kadar sürdüreceklerini kestirmek şimdilik biraz zor. Bunu, halk kitlelerinin anti-emperyalist tepkisini kitlesel, eylemli bir biçimde açığa vurup vurmaması belirleyecektir.

Suudi Arabistan'ın durumu

Suudi Arabistan'la ilgili ise şimdiden bir kayıt düşülebilir. '91 Körfez Savaşı'nda Amerikan hava saldırıları Dahran kentinde bulunan Prens Sultan Hava Üssü'nden yönetilmişti. Savaşın finansmanı konusunda da bu ülkenin milyarlarca dolar aktırdığı bilinmektedir. Bu yönüyle Suudi Arabistan, Irak'a saldırı için oldukça uygun bir konuma ve mali imkanlara sahip bir ülkedir.

Son gelişmeler, karşılıklı olarak yapılan açıklamalar, iki ülke ilişkilerinde belli sorunlar yaşandığını gösteriyor. ABD'nin yaptığı "Suudi Arabistan'a düşman muamelesi yapılacak" açıklamasından sonra, 11 Eylül'de yakınlarını kaybeden yüze yakın kişinin aileleri Suudi Krallığı'na mensup bazı üst düzey yöneticiler hakkında rekor düzeyde tazminat davası açtılar. Bu gelişme krallıkta büyük bir rahatsızlığa yol açtı. Bunun ardından Suudi yönetiminin resmi yayını olan *El Riyad* gazetesi; krallığın ABD'den başlayarak uluslararası ilişkilerini yeniden değerlendirmesi gerektiğini belirtmişti. Yine aynı yazıda; "ABD'nin stratejik tercihimiz olduğunu ve bunun değiştirilemeyeceğini söyleyenleri sorgulamalıyız" ifadesi kullanıldı. Bu gelişmelerin seyri savaş yaklaştıkça netleşecektir.

Washington kaynaklı, "İngiltere ve Türkiye'nin destek vermesi bizim için yeterlidir" tarzındaki açıklamalar, Amerika'nın Arap ülkelerinden destek alamayabileceği ihtimalini hesaba kattığını gösteriyor. Türkiye'nin de, Arap ülkelerini karşısına almamak, bazı Arap ülkelerinin savaşa destek vermelerini sağlaması için Amerika'dan talepte bulunması vb. olguları biraraya getirdiğimizde, ABD'nin, Arap ülkelerinden kolayından destek bulmasının mümkün olmadığını görebiliriz.

Ürdün ve Körfez ülkeleri desteğe hazır

Bütün Arap ülkelerinin aynı tutum içinde olmadığını belirtmeye gerek yok. Ancak savaşa destek vermeye hazır olan ülkelerin Arap dünyasında pek bir etkileri olmadığı da bir gerçek. Belki Ürdün bir yere kadar bunun dışında tutulabilir. Ama Ortadoğu'da en etkili ülkelerin başında Mısır, Suriye ve Suudi Arabistan gibi ülkeler gelmektedir ki, bunların tutumlarına yukarıda değindik.

Ürdün krallığı Irak'a saldırıya destek vereceğine dair Amerika'ya teminat vermiş görünüyor. Ürdün yönetiminin bu teminatı gönül rahatlığıyla vermediği açık. Zira bu ülke nüfusunun yarısı Filistinliler'den oluşuyor ve bu kitlenin büyük çoğunluğu Amerikan emperyalizminden nefret ediyor. Bundan dolayı Amerikancı Haşimi krallığı derin bir çıkmaz içinde bulunuyor.

Suudi Arabistan dışında kalan Körfez ülkeleri ise savaşa destek verme eğilimindedir. Savaşla ilgili yapılan açıklamalar, bu ülkelere Amerikan ordusu tarafından yapılan askeri yığınak vb. veriler bu ülkelerin Irak'a yönelik saldırıya destek vereceklerinin göstergeleridir.

Özellikle Katar, Bahreyn ve Kuveyt bu ülkelerin başında yer alıyor. ABD'nin, Irak'a Güney'den saldırmak için Katar'da bulunan El Udeyd Hava Üssü'nü merkez olarak kullanacağı yönünde yapılan açıklamalar da bu yöndeki değerlendirmeleri güçlendiriyor.

Şeyhlerin monarşik yönetimleri altında bulunan bu ülkelerin bazıları, Amerika için işe yaradıklarında, Amerika'nın kendilerini güvende hissetmelerini mümkün kılacağını hesap etmektedirler. Türk burjuvazisinin Irak halkının yıkımından azami yarar elde etmek için çırpınması misali, bu şeyhler de kokuşmuş monarşik iktidarlarını teminat altına almaya çalışıyorlar. Böylece sefil çıkarları için Irak'ın yakılıp yıkılmasına, halkının da kitlesel olarak katledilmesine gönüllü destek sunma onursuzluğunu taşımaya hazırlanıyorlar.

Anti-emperyalist mücadele tüm savaş destekçilerini de hedef alacak tarzda geliştirilmelidir. Zira bu hainler bölge halklarını sırtından hançerleyerek Ortadoğu'nun bir halklar mezbahasına çevrilmesi için destek vermektedirler.

Sahte "iş güvencesi" yasası...

Sendika ağaları ihanette sınır tanımıyor

Geçtiğimiz hafta içinde TBMM'nin önü, sendika başkanlarının yaptığı göstermelik bir eyleme sahne oldu. Liberal-reformist politikaların savunucusu *Evrensel* gazetesi haberi "İşçiler meclise bastırıyor, sendikacılar meclise yürüdü" manşetiyle verdi.

Peki işçi ve emekçilerin gelecekleri karartılırken, ekonomik ve sosyal hakları gaspedilirken ses çıkarmayan, dahası sermayenin saldırılarına ortak olan sendika başkanları şimdi ne oldu da 200 kişiyi peşlerine takarak meclisin önünde eylem yapıyorlar? Üstelik en önde Bayram Meraller, Salim Uslular, Süleyman Çelebiler ve Sami Evrenler polis ablukasını yarıyor muşcasına (!) Ne oldu da, tarihe adlarını utanç verici bir ihanetle yazdıran bu bürokratlar takımı şimdi de meclisin önünde eyleme soyundular?

Tıpkı 15 Mayıs'ta Ankara'da Türk-İş'in yaptığı işsiz eylem soytarılığı gibi, niyetlerini çok sürmeden açığa vurdular.

Kapitalistler çoktan beri "iş güvencesi"ne karşılık 1475 sayılı iş yasasının değiştirilmesini istiyorlardı. Sermayenin, sendika ağalarının da desteğiyle, işçi sınıfına dayattığı ve ortaçağ koşullarını aratmayan yeni iş yasa tasarısı bilindiği gibi başta esnek üretimi yasalaştırıp kıdem tazminatını kuşa çeviriyor. Bir süredir sendika bürokratlarının ellerinden düşürmediği iş güvencesi yasasına karşılık patronların söylediği ise şuydu: Madem ki işçinin iş güvencesi olacak, patronların da kendi güvençesi olmalı! İşçilerin sahte bir aldatmacayla "iş güvencesi" yalanıyla oyalanması bu taktiğin parçasıdır. Ve bu oyun iki yıldır işçi ve emekçilere karşı oynanıyor.

Türkiye'nin siyasal gündeminde yeralan savaş, seçim, AB vb. konuların içiçe geçtiği bu dönemde sermaye cephesi yeni "iş yasa tasarısını" hayata geçirmek için uygun koşulları bekliyor. Bir taraftan düzen partilerinin birbirleriyle dalaşmaları, milletvekili istifaları, savaş ve yıkım programlarını hayata geçirecek hükümet için seçim hazırlıkları yapılırken, diğer taraftan da ABD'nin Irak'a karşı hazırlandığı emperyalist savaşın pazarlıkları yapılıyor.

Meclisin tatile girdiği bir dönemde, yaratılan belirsizlik ortamıyla birlikte iş güvencesi yasa tasarısının hızla meclisten geçirilmesini böyle anlayabiliriz.

Osmanlı'nın oyunlarını kendine rehber edinen Türkiye'deki düzen cephesi yıllarca benzer politikalarla işçi ve emekçileri oyuna getiriyor. Bu durumda TİSK ve TÜSİAD işverenlerine, yeni iş yasa tasarısının meclisten bir an önce geçmesini istemek kalıyor. Ve tabii ki sendika bürokratlarından da, sözde "Bilim Kurulu"nun hazırladığı tasarıda yer alan imzalarını hatırlatarak, sözlerinde durmalarını istiyorlar.

Bu gelişmeler içinde işçilerin asıl gündemine alması gereken yön sendikal bürokrasinin keskinleşen ihanetçi tutumudur. Sermayenin bu tarihi saldırısına çanak tutmalarıdır. Asıl sorun işçi ve emekçilerin buna karşı ciddi bir mücadele içine girmediği müddetçe daha çok ihanete uğrayacağı gerçeğidir. Sahte vaadlerle çıkarılan "iş güvencesi" yasasının gerçek anlamıyla işçilere herhangi bir güvence vermiyor. Kaldı ki, iş yasasıyla hedeflenen esnek üretimin yasallaşması, kıdem tazminatının gaspı vb. uygulamalarla vaadedilen "iş güvencesi"nin de bir hükmü olmuyor. Peki bütün bunları, "iş güvencesi" yasasının meclisten geçirilmesi için (hatta polis barikatını aşmak pahasına!) yürüyen bu ihanetçiler bilmiyorlar mı?

İşçilerin iş güvencesi konusunda ne kadar hassas olduklarını bu ihanetçiler kadar kimse iyi bilemez. Bütün hesapları, yarın öbür gün işçilerin gelişebilecek tepkisi karşısında kendilerini kurtaracak bir gerekçelerinin olmasıdır. Sınıfın 150 yıllık mücadelesi sonucu elde ettiği hakların bir çırpıda gaspedilmesi demek olan 1475 sayılı iş kanununda yapılmak istenen değişiklik için sermayeye aynı metne imza atanlar, bu ihanetin derinliğini böylece kapatmak amacındalar. Tabii bir de altında kendilerinin de imzası olan tasarının yasallaşması için sermayeye uygun zemin yaratmak amacı var.

"İş güvencesi"nin yasallaşması için hükümet ve diğer düzen partilerinden destek istemeleri; IMF politikalarını pervasızca uygulayan, 15 yasayı 15 günde çıkartan, işçi ve emekçileri geleceksizliğe mahkum eden katliamcı, faşist bir hükümeti işçi ve emekçiler nezdinde aklamak anlamına gelir.

Sonuçta işçi sınıfı için iş güvencesinin önemi küçümsenemez. Ancak gerçek anlamıyla "iş güvencesi", ihanet batağına saplanmış sendika başkanlarının iki yüzlü, sahte eylem ve tutumlarıyla kazanılamaz. Bu onların işi de olamaz. Sınıfa yabancılaşmış ve sendikalarını dört taraftan kuşatmış olan sendika bürokratlarına karşı mücadele ertelenemez bir zorunluluktur.

İşçiler iş güvencesi, insanca yaşam koşulları ve emeğin korunması için mücadeleye girdiği koşullarda bu haklarını savunup kazanabilirler. Sınıfın kendi gücü ve dinamikleriyle kazanılmayan hiçbir hak korunamaz ve genişletilemez. Tüm işçi ve emekçilerin gerçek iş güvencesi mücadelesine girmesinin tam zamanıdır.

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!

Amerikan emperyalizmi Irak'a saldırı konusunda giderek yalnızlaşıyor...

Emperyalist savaşa ilişkin çatlaklar

11 Eylül saldırılarından sonra savaş histerisi içine giren Bush ve ekibi, iç ve dış politikada saldırgan, kural tanımaz bir çizgi izlemeye başladı. Bu politika ile Amerikan halkının demokratik hakları tırpanlanıp polis devletine doğru önemli adımlar atılırken, birçok uluslararası anlaşma ise ya feshedildi ya da fiilen boşa çıkarıldı.

Afganistan aylar boyunca bombalanarak yerle bir edildi. Bu sürede binlerce sivil Afganlı katledildi. Tutsak alınan ve El Kaide militanı olduğu iddia edilen yüzlerce kişi işkencelerden geçirildi. Bu tutsaklar halen de tecrit altında tutulmaya devam ediliyor. Bush yönetimi İsrail'in Filistin'e saldırısı konusunda kasap Şaron'a tam destek vererek Filistin halkının yıkım ve katliamına ortak oldu. BM tarafından İsrail'e karşı alınabilecek en basit bir yaptırım kararını bile ağırlığını koyarak engelledi. Anti-Balistik Füze Anlaşması feshedildi. Küresel ısınmaya Karşı Kyoto Anlaşması reddedildi. Yıldız Savaşları Projesi devreye sokuldu. ABD, BM Nüfus Fonu'na yapması gereken mali katkıyı Çin'in kürtaj politikasını bahane ederek ödemeyi reddetti vb., vb.

Afganistan'da elde ettiği kolay başarının hemen ardından Irak hedef tahtasına çakıldı. "Teröre karşı mücadele" adı altında emperyalist saldırganlık zincirlerinden boşandı. Önce Irak'ın kitle imha silahları ürettiği ve bunun bölge açısından bir tehdit unsuru olduğu iddia edildi. Ardından rejim değişikliği gündeme getirildi. Bu yetmedi ABD'ye uşaklık etmeyen ülkelere "şer eksenli" damgası basılarak bu ülkeler de (İran, Kuzey Kore, Suriye, Lübnan) tehdit edilmeye başlandı. Hızını alamayan emperyalist dünyanın baş haydutu, Irak saldırısına destek vermeyen kendi uşaklarını bile tehdit etmeye başladı.

"Şahinler grubu" olarak tanımlanan Bush ve ekibinin kural tanımaz, saldırgan/militarist tutumları, kapitalizmin İMF-Dünya Bankası-Dünya Ticaret Örgütü gibi kurumlarla yürüttüğü küresel saldırı ile birleşti. Dünya halklarını tehdit eden bu saldırılar anti-emperyalist savaş karşıtı muhalefetin kitlesel bir boyut kazanmasına katkıda bulundu. Özellikle Afganistan saldırısına karşı yüzbinlerce muhalif alanlara çıkarak tepkisinin ortaya koydu.

Amerikan emperyalizminin bu saldırgan politikasına bağlı olarak Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme girişimi diğer emperyalist odakları da rahatsız etmeye başladı. Zira, hem petrol yönünden en zengin bölge hem de stratejik açıdan kilit bir önemi olan Ortadoğu'da ABD, diğer emperyalist güçlerin etkisini yoketmeyi de amaçlıyor.

Afganistan'a saldırırken diğer emperyalist ve gerici güçleri arkasına alan ABD emperyalizmi, Irak'a saldırı konusunda neredeyse yalnız kaldı. Düne kadar açık destek veren tek ülke, Bush'un "fino köpeği" olarak tanımlanan Tony Blair'in başbakanlığındaki İngiltere'ydi. Geline yerde o bile çeşitli hesap ve kaygılarla araya belli bir mesafe koymak zorunda kaldı. İşbirlikçi Türk burjuvazisinin Amerikan emperyalizmine sadık bir uşak olması ve borç batağında debelenmesi sonucu bu savaşa destek vermek dışında bir tavır almayı düşünmediği, sadece bunun karşılığında iğrenç bir pazarlık içine girdiği ise bilinmektedir.

Bu durumu yakından izleyen Amerikalı "düşünce" kuruluşları, savaş ve saldırı konusunda deneyimli uzmanlar ve ABD kongre üyesi bazı demokrat senatörler, Irak'a saldırı konusundaki tereddütlerini gündeme getirmeye başladılar. Buna bağlı olarak bir kısım Amerikan basını da bu görüşlerin kamuoyuna yansıtılması işlevi görüyor.

Savaşa ilgili ilk tartışmalar kongrede başladı. Saldırıda ısrar eden Bush'un Cumhuriyetçi senatörleri ile "Saddam'ın hiçbir kışkırtıcı davranış içinde olmadığı", bu koşullarda Irak'a saldırmanın doğru olmayacağını savunan Demokratlar arasında yaşandı. Demokratlar, Saddam yönetimini izole etme politikasının işlediğini, bu koşullarda kitle imha silahları ile bir saldırıya girişmesinin söz konusu olmadığını, çünkü böyle bir davranışın onun sonu demek olacağını bildiğini savunarak, şimdilik savaşa gerek yok tezini savunuyorlar.

Savaşa ilgili kaygı ve eleştirilerini dile getiren isimlere geçen hafta yenileri eklendi. Bu isimler içinde en bilineni Henry Kissinger'dir. Baba Bush'un sözcüsü olarak görülen Brent Scowcroft, eski dışişleri bakanı Lawrence Eagleburger ve Amerikan strateji sitesi Stratfor da benzer açıklamalarda bulundular. Kissinger, ABD'nin dünyadan yalıtılma ve tek başına kalma tehlikesine dikkat çekti. Scowcroft, "Irak'a saldırı 11 Eylül'den bu yana yapılan bütün iyi şeyleri tehlikeye atacaktır, üstlendiğimiz küresel karşı-terörizm kampanyasını ciddi bir biçimde tehlikeye sokacaktır, hatta yok edebilecektir" açıklamasında bulundu. Eagleburger, "Bütün müttefiklerimiz karşıyken, neden işgali şimdi gerçekleştirmemiz gerektiğini anlamıyorum" diye açıklama yaptı. Stratfor ise olayı farklı bir boyuttan ele almış. Bu siteye göre Irak'a saldırının ikinci bir "Domuzlar Körfezi" felaketi olma ihtimali var. Bundan dolayı Afgan modeli ile Saddam yönetimini devirmenin tercih edilmesini öneriyor.

Kaygı ve eleştiri getirenlerin hepsi de, Bush'tan saldırı gerekçelerini daha net ortaya koymasını ve Saddam Hüseyin'i şeytan gibi göstermekten vazgeçmesini, çünkü, bunun artık kimseyi ikna etmediğini dile getiriyorlar. Bunlar esas olarak saldırının zamanlaması ve taktiklerine karşı çıkan yaklaşımlardır. Bush yönetimi üzerinde yapabilecekleri etki, saldırının zamanlaması ve taktikleriyle sınırlı kalacaktır. Basında, "ABD yönetiminde çatlak" olarak yorumlanan bu açıklamaların tümü de geleneksel Amerikan saldırganlık çizgisine tamamen uygundur. Bu kaygılarda ne Irak'ın yerle bir edilecek olması, ne yüzbinlerce Iraklı sivilin ölmesi, ne de Ortadoğu'nun bir kan gölüne dönecek olmasının zerre kadar payı

vardır.

Buna rağmen Wolfowitz, Cheney, Perle, Rumsfeld, Safire vb. savaş kundakçıları, zaman geçirmeden Irak'a saldırıya gerektiğini savunuyorlar. Biraz daha itina telkin eden açıklamalardan bile ciddi bir şekilde rahatsız oluyorlar. Nitekim bu açıklamalara karşılık veren Bush, kendisinin ve ekibinin ne yaptıklarını iyi bildiklerini ifade ederek, savaş hazırlığının olduğu gibi devam edeceği mesajını verdi.

Ortadoğu'ya yapılan silah ve asker yığınağı, Bush'un sözlerini doğrulamaktadır. Öte yandan savaşa destek vermeyen ABD uşaklarına karşı takınılan tutum baş haydut ABD'nin savaş konusundaki ısrarının göstergesidir. Suudi Arabistan'dan sonra ABD-Mısır ilişkilerinde yaşanan sorunlar, Mısır'a verilmesi planlanan yardımın askıya alınması ve Mısırlı yetkililerin yaptığı açıklamalar vb., Amerikan emperyalizminin vahşi saldırısını gerçekleştirmek için her yola başvuracağını göstermektedir.

Amerikan emperyalizmi saldırgan politikasında yalnız kalınca, bu ihtiyatlı açıklamalar gündeme geldi. Eğer ABD Irak'a saldırıya destek bulabilseydi hiç kuşku yok ki, bu kaygılara yer olamayacaktı. Bu da en güçlü, en saldırgan ve en vahşi emperyalist bir gücün bile tek başına kaldığında ciddi açmazlar yaşayabileceğini gösteriyor.

Irak'a saldırı için beklediği desteği tam olarak bulamayan ABD'nin savaş politikasına, bu koşullarda militarizme, saldırganlığa ve savaşa karşı güçlü bir kitle muhalefetiyle karşılaşabilmesi durumunda geri adım atılabilirdi. Kapitalist sistem tarafından sürekli üretilen savaşlar, her dönemde halklara ağır faturalar ödetmiştir. Savaşa karşı direnişi örmede geç kalan kitleler, defalarca benzer trajedileri yaşamak zorunda kalmışlardır. Oysa tarihsel deneyimlerden süzülen bilinç, insanlığa, tekrar tekrar savaşa ve savaşı kaçınılmaz kılan kapitalizme karşı mücadelenin kesintisiz bir şekilde sürdürülmesinin zorunlu olduğunu göstermektedir.

İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar bu bilinçle örgütlü bir mücadele yükseltmedikleri, bu mücadele ile çürüyen düzene geri adım atmadıkları sürece savaşların korkunç yıkımlarından kurtulamayacakları da, tarihsel gelişmelerin bize öğrettiği bir diğer gerçektir.

Hacıbektaş şenlikleri ve komünistlerin müdahalesi...**Çok yönlü, etkin, militan ve inisiyatifli bir çalışma sergiledik**

Bu seneki Hacıbektaş şenlikleri de geride kaldı. Tıpkı geçen senelerde olduğu gibi şenlikler belediye ve bir kısım yöre halkı tarafından bir para kazanma aracı olarak kullanıldı. Özellikle belediye sunduğu her hizmeti fahiş fiyatlarla pazarladı. Aşık Mahsuni Şerif'in cenaze töreninde de belediye ve bazı bölge esnafı benzer şekilde yöreye akan onbinlerce insanı yolunacak kaz gözüyle değerlendirdiler. Dolayısıyla şenliklere katılan herkes belediyeye duyduğu öfkeyi dışa vurmaktan sakınmadı. Özellikle çadırkentte tam bir düzensizlik ve pislik hakimdi. İlk günün gecesinde yağın yağmurla çadırkent oldukça kötü şartlarda kaldı.

Devletin güvenlik önlemleri

Devlet bu sene de şenlikleri terörize etmek ve devrimci siyasal çalışmayı engellemek için yoğun önlemler aldı. Hacıbektaş'a yığıldığı çevik polis gücü, panzerleri, binlerce sivil polisi ve özel polis timleriyle kolluk güçleri geçen seneleri aratmıyordu. Özellikle "devlet erkani"nın ziyareti sırasında tören alanını çevreleyen binlerce polis, yüksek binalara konumlanan özel tim herhangi bir devrimci müdahalenin nasıl bir tutumla karşılanacağını belli ediyordu.

2000 yılında yaşanan çatışmanın ardından geçen sene farklı bir yere taşınan standlar bu sene de aynı yerde kuruldu. Standların kitleden büyük oranda tecrit edilmiş bu yere taşınması, belediyenin şenliklerden elde ettiği rantı kaybetmeme kaygısının bir ürünüdür. Belediyeye maddi yardım gerektiğini her fırsatta dile getiren Belediye Başkanı'nın asıl kaygısı da budur.

Bu sene de Hacıbektaş girişleri jandarma tarafından daha Çarşamba gününden itibaren tutuldu. Kimlik kontrolleri ve aramalar gerçekleştirildi.

Şenliklerdeki politik çalışmamız

Politik çalışmamızın temel eksenini savaş ve seçimler oluşturuyordu. Tüm çalışmamız bu iki konu üzerinde yoğunlaştı. Hazırladığımız bildiri ve broşürler, afişlerimiz, gazetemiz, sözlü ajitasyon ve çeşitli araçlarımız bu iki gündem üzerinde yoğunlaştı.

Bu seneki şenliklerdeki politik çalışmamız geçtiğimiz seneleri aşan bir düzeye ulaştı. Gerek ajitasyon ve propaganda materyallerinin etkin kullanımı, gerek bağımsız eylem ve etkinliklerimiz, gerekse diğer gruplarla ortak gerçekleştirdiğimiz etkinlikler oldukça anlamlı sonuçlar yarattı diyebiliriz.

Hazırladığımız 5 bin bildiri, 10 bin broşürün hepsini şenliklerde kullandık. Çadırkentten şehir merkezine, müzeden Çilehane'ye kadar birçok mekanda dağıtılan bildiri ve broşürlerimiz ilgiyle karşılandı. Yer yer oldukça anlamlı sohbetlerin ve tartışmaların birer aracı oldu. Bu seneki şenliklerde afiş aracını kullanan tek siyaset biz olduk. Her sene reformistinden devrimcisine kadar herkes tarafından kullanılan bu araç düzenin saldırıları nedeniyle giderek daha az kullanılabilir hale geldi. Bu sene ise bizim dışımızda hiçbir grup bu tarz bir çalışma yapmadı. Çadırkent bölgesinden, etkinlik alanının girişine kadar çok sayıda afiş kullandık. Devletin kolluk güçlerinin afişlerimize hışımla saldırması emekçiler tarafından gösterilen ilgiden dolayıydı.

Gazete satışımızı ise bir satıştan çok sözlü

propaganda çalışması olarak örgütledik. Özellikle şehir merkezinde binlerce insanın arasında "Düzenin seçime, emekçilerin devrime ihtiyacı var!", "ABD askeri olmayacağız, yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" diye bağırın yoldaşlarımız, yapılanın basit bir gazete satışı olmadığını bu militan ajitasyonu ile gösterdi. Hatta bir genç yoldaşın "Gençlik partide, devrime, sosyalizme!" şiarını haykırışı, ajitasyonumuzun bir sınırı olmadığını göstermiş oldu. Böylece birçok Alevi emekçiye gazetemizi ulaştırmış, binlercesine ise şiarlarımızı iletmiş olduk. Gazete satışımızı yalnızca şehir bölgesiyle sınırlamadık. Çadırkent ve diğer bölgelerde de etkin bir satış faaliyeti örgütledik.

Alternatif açılış şenliğimiz

Şenliklerin ilk gününde gerçekleşen resmi törene müdahalemiz ise alternatif bir açılış töreni düzenlemek biçiminde oldu. Her sene gerçekleşen protesto gösterisi tartışmasına bu sene girmedik. Geçtiğimiz senelerde ve en son geçen yıl yaşanan ciddiyetsizlik bizim için bir güven sorunu oluşturdu. Duyduğumuz güvensizlik devrimci grupların Hacıbektaş pratiği üzerineydi. Buradan hareketle hiçbir devrimci yapıyla ortak bir eylem yapmama kararı aldık. Çadırkent'te zorunlu olarak ortaklaşa yapılacak etkinlik dışı tutulmak kaydıyla. Bu kararımızı, gerekçesiyle birlikte bu gruplara ilettilik. Törenden önceki gece eylem bir kesinlik taşımıyordu. Sabah saatlerinde görüştüğümüzde arkadaşlar bir eylem kararı aldıklarını bildirdiler. Ancak bir saat kadar sonra bu karar değişti ve eylem iptal edildi. Bu yaşananlar bizim kaygılarımızı doğruladığı gibi güven sorununu da derinleştirdi.

Yapmayı düşündüğümüz alternatif açılış törenini ortaklaştırmak için diğer devrimci gruplara da bir çağrı yaptık. Ancak onlar olmayacak bir eylemle

uğraşmayı tercih ettiler. Böylece bu etkinliği tek başımıza düzenledik. Sabah erken saatlerden itibaren Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro grubu çadırları dolaştı. Onlarla beraber bizler de çadırları dolaşarak insanlara düzen partilerinin oy çıkırtkanlığına prim vermemeleri, devrimcilerin düzenlediği alternatif açılışa katılmaları gerektiğini anlattık. Sonuçta saat 11:00 gibi alternatif açılışımız başladı. Sıcaklığın altında 300'ü aşkın genç, yaşlı, yediden yetmişe insanın izlediği etkinliğimiz başarıyla gerçekleşmiş oldu. Etkinliğimize Grup Yön türküleriyle katılırken, Mamak İKE tiyatro grubu da Hiroşima adlı sokak oyunuyla katkı sundu. SY Kızıl Bayrak okurları ve İşçi Kültür Evi'nin ortak düzenlediği etkinlikte bir yoldaşımız savaşa ve seçimlere yaklaşımımızı anlatan bir konuşma yaptı. Birbuçuk saat kadar süren etkinliğimiz, sığa rağmen oldukça anlamlı bir kitleye ulaşmamızı sağladı.

Böylelikle açılış törenlerine tek politik müdahale tarafımızdan gerçekleştirilmiş oldu. Bundan sonraki şenliklerde de daha güçlü bir ön hazırlıkla böyle bir etkinliği düzenlemek politik çalışmamızı güçlendirecektir.

Ortaklaşa örgütlenen kültürel etkinlik

İlk günün akşamında ise devrimci gruplarla ortaklaşa örgütlenen etkinlik gerçekleşti. Etkinliğe Mamak İKE tiyatro grubu "Ben Ulrike Bağırıyorum" adlı oyunuyla, tiyatro İmge "Tanya" adlı oyunuyla, Grup Yön ve Grup Güneşe Türkü türküleriyle, Mehmet Özer şiirleriyle, bir tutsak anası ve bir Ölüm Orucu gazisi konuşmalarıyla hayat verdi. Binin üzerinde bir kitlenin izlediği etkinlik geçen senelere oranla hem aksamaların olmayışı, hem programın niteliği, hem de sağlanan yüksek katılımı oldukça anlamlıydı. Atılan sloganlar belli noktalarda doğru

kullanılmadıysa da etkinlikteki politik havayı güçlendirmiş oldu.

Mamak İKE'den tiyatro gösterisi

İkinci günde ise Mamak İKE tiyatro grubu şehrin merkezinde ve polişin yoğun olarak bulunduğu müze önünde (şenliklerin göbek noktası) bir tiyatro gösterisi sergiledi. Cüretli bir biçimde gerçekleştirilen etkinliğe 300'ün üzerinde bir kitle katıldı. Oyunun konusu emperyalist savaşla ilgiliydi, hemen ardından bir yoldaşın yaptığı emperyalist savaş karşıtı konuşma ilgiyle dinlendi. Etkinlik sonunda "ABD askeri olmayacağız!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Buradan stand bölgesine doğru yürüyüşe geçildi ve stand bölgesinde alkışlarla etkinlik bitirildi. Aslında gerçekleşen bir tiyatro gösterisinden öteye savaş karşıtı bir eylem oldu. Sloganlarımıza kattığımız birçok izleyici ise eylemin amacına ulaştığını ortaya koydu.

Böylece şenliklere birbirinden çok farklı tarz ve yöntemlerle müdahale etmiş olduk. Ayrıca sokak tiyatrosu gibi araçların ajitasyonu nasıl güçlendirdiğini ve derinleştiğini gördük. Bu araç taşıdığı özel önem gözetilerek, güçlendirilmeli çoğaltılmalıdır.

Günlük yaşamın örgütlenmesi ve iç etkinlikler

Hacıbektaş şenlikleri boyunca politik çalışma kadar önemli olan bir başka olay ise devrimci ve disiplinli bir iç yaşamı örgütleyebilmektir. Bu politik müdahaleyi amaca uygun bir tarzda gerçekleştirebilmek, yoğun ve tempolu bir çalışmayı örgütleyebilmek için olmazsa olmaz bir sorumluluktur.

Şenlikler boyunca iç yaşamımızı ve politik müdahalemizi planlayacak ve örgütleyecek geçici bir komite oluşturuldu. Bu komite tüm yaşamı ayrıntılarıyla planladı. Önceki senelerin deneyimi ve birikimi işimizi oldukça kolaylaştırdı. Hemen tüm güçlerimizin biraraya geldikleri bir toplantı düzenleyerek, yaşamımızı ve politik çalışmamızı örgütleyecek komitelerimizi oluşturduk. Tüm görevlendirmeler gönüllülük temelinde gerçekleşti. Şenlikler boyunca uyulması gereken temel kuralları belirledik.

Bu sene disiplinli ve devrimci bir iç yaşamın örgütlenmesi açısından geçtiğimiz senelere oranla ciddi bir mesafe aldığımızı söyleyebiliriz. Bu elbette

bir kıyaslama, bir göreceliliktir. Şenlikler boyunca iç yaşamımızda bir dizi zaaf ve sorun herşeye rağmen ortaya çıktı. Ancak ikinci günün akşamında tüm yoldaşlarımızla yaptığımız değerlendirme toplantısında ortaya konulduğu ve her yoldaşın paylaştığı gibi, ortada herşeye karşın gerek politik çalışmamız, gerek iç yaşamımız açısından bir başarı tablosu vardır. Farklı farklı bölgelerden gelen yoldaşların aynı yüksek motivasyonla bölgelerine geri dönmesi bunun bir kanıtıdır.

Etkinlikler boyunca özellikle ilk günün gecesi yağın yoğun yağmur, çadırlarımızın oldukça kötü olması ve su alması, sınırlı sayıda bulunan battaniyelerin yetmemesi bizi oldukça zorlarsa da hiçbir yoldaş bundan şikayetçi olmadı. Tüm işler büyük bir canlılıkla ve paylaşımcı bir ruhla ortaklaşa-kolektif bir biçimde gerçekleştirildi. Zorlukların

üstesinden birlikte gelindi.

Geçen sene olduğu gibi bu sene de *Ekim Gençliği*'nin merkezi planlamasının ürünü olan iki seminer konusu belirlenmişti. Ancak zamanın sınırlılığı nedeniyle yalnızca "Parti'nin tarihi" konulu seminer gerçekleştirilebildi. Oldukça uzun süren semineri iki güne yaymak durumunda kaldık. Belli sorunlara rağmen seminer anlamlı bir çalışma oldu. Bu alanda yaşanan aksaklıklar ve sıkıntılardan çıkarılan dersle gelecek sene daha güçlü bir hazırlık yapabilmeyi önümüze koymalıyız. "Bolşevik devrimi" başlıklı seminer ise zaman sıkışıklığı nedeniyle gerçekleştirilemedi.

Son gün yapılan iç toplantıda şenlikler, politik müdahalemiz ve iç yaşamımız tartışıldı. İki saatten uzun süren toplantı her yoldaşın yaşadığı canlı deneyimler üzerinden devam etti. Herkes bir olumluluk tablosundan sözetti. Bununla birlikte zaaf ve zayıflıkların üzerinde de ciddiyetle duruldu.

Geçmiş yılları aşan bir başarı

Sonuç olarak denebilir ki, şenliklere yönelik politik müdahalemiz ve iç yaşamımız açısından geçtiğimiz seneleri aşan bir çizgi tutturduk. Belirgin bir başarı elde ettik. Şenlik öncesinde yaptığımız planların büyük bir bölümünü hayata geçirebildik.

Gerçekleştirdiğimiz bağımsız etkinliklerimiz, yaygın ve güçlü ajitasyon-propaganda faaliyetimiz bizi alandaki tüm örgütlü güçlerden ayırıyordu.

Elbette geçtiğimiz senelerin yarattığı birikimle, bu seneki şenliklere en güçlü müdahaleyi gerçekleştirdiğimizi söylersek abartmış olmayız. Şenliklere sağladığımız katılım ve kitlemizin niteliği de yukarıda ifade ettiğimiz başarı tablosunu tamamlamaktadır.

Sonuç olarak; bu yılın şenliklerindeki etkinliklerimiz de geleceğe önemli dersler ve deneyimler bırakarak sonuçlanmıştır. Bunlardan öğrenecek, önümüzdeki yıl çok daha güçlü ve sarsıcı bir politik faaliyet örgütleyeceğiz.

Hacıbektaş şenliklerinden dönen Adana konvoyu kaza yaptı...

Onlarca ölü ve yaralı...

Kazanın sorumlusu sermaye devleti

Hacıbektaş şenliklerinden dönen Adana konvoyu, Tarsus yakınlarında otobüs freninin patlaması sonucu kaza geçirdi. Kazanın sorumlusu, sadece arabanın şoförü değil, trafiğe uygun olmayan araçların trafiğe çıkmasını engellemeyen Adana Trafik Müdürlüğü'dür.

17 Ağustos'ta onbinlerce insanın ölümüne, yüzlerce insanın yaralanmasına neden olan, yüzlerce insanımızı karda-kışta, yağmurda, çamurda sele teslim eden aynı devlet sorumsuzluğunu bir kere daha göstermiş oldu.

Yaşamlarını yitirenler için 20 Ağustos Salı günü saat 10:00'da Uğur Mumcu Meydanı'nda onbini aşkın insanın katılımıyla bir anma töreni yapıldı. Morgdan alınan cenazeler Uğur Mumcu Meydanı'na getirildi. Anma saygı duruşu ile başladı. Daha sonra Pir Sultan Abdal Derneği'ne doğru yürüyüşe geçildi. Derneğin önünde beş dakikalık bir anma yapıldı. Buradan konvoylar eşliğinde Kabasakal Mezarlığı'na gidildi.

Cenaze törenine Mersin, Ceyhan, Sivas, Yenice ve yurtdışından da katılım oldu.

Devrimcilere yakınlığıyla bilinen, Hacıbektaş etkinlikleri boyunca bizimle aynı çadırı paylaşan Gazel Çağlayan'ı da bu kazada kaybettik. Gazel Çağlayan Sivas'ta ailesi, dostları ve devrimciler tarafından toprağa verildi.

Kazada yitirdiğimiz insanlarımızın aileleri ile acılarını paylaşıyoruz, yaralıların bir an önce sağlıklarına kavuşmalarını diliyoruz.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Hacıbektaş Şenliklerine yapılan müdahalenin anlamı, önemi ve sonuçları

Her yıl olağan biçimde yapılan Hacıbektaş şenliklerine devlet bu yıl bütün gücüyle, elinde bulundurduğu en etkin araçlarıyla müdahale etti. Düzen partileri de Kasım ayındaki seçim nedeniyle önceki yıllara oranla şenliklere daha fazla ilgi gösterdi. Zira söz konusu olan, on binlerce Alevi işçi ve emekçisine dolaylı olarak ulaşma olanağı idi. Bu olanağı değerlendirmemeleri düşünülemezdi. Alevi işçi ve emekçilerinin gözünde önemli oranda teşhir olmuş MHP de dahil tümünün cesaret edip Hacıbektaş Meydanı'na çıkmasının nedeni de bu idi.

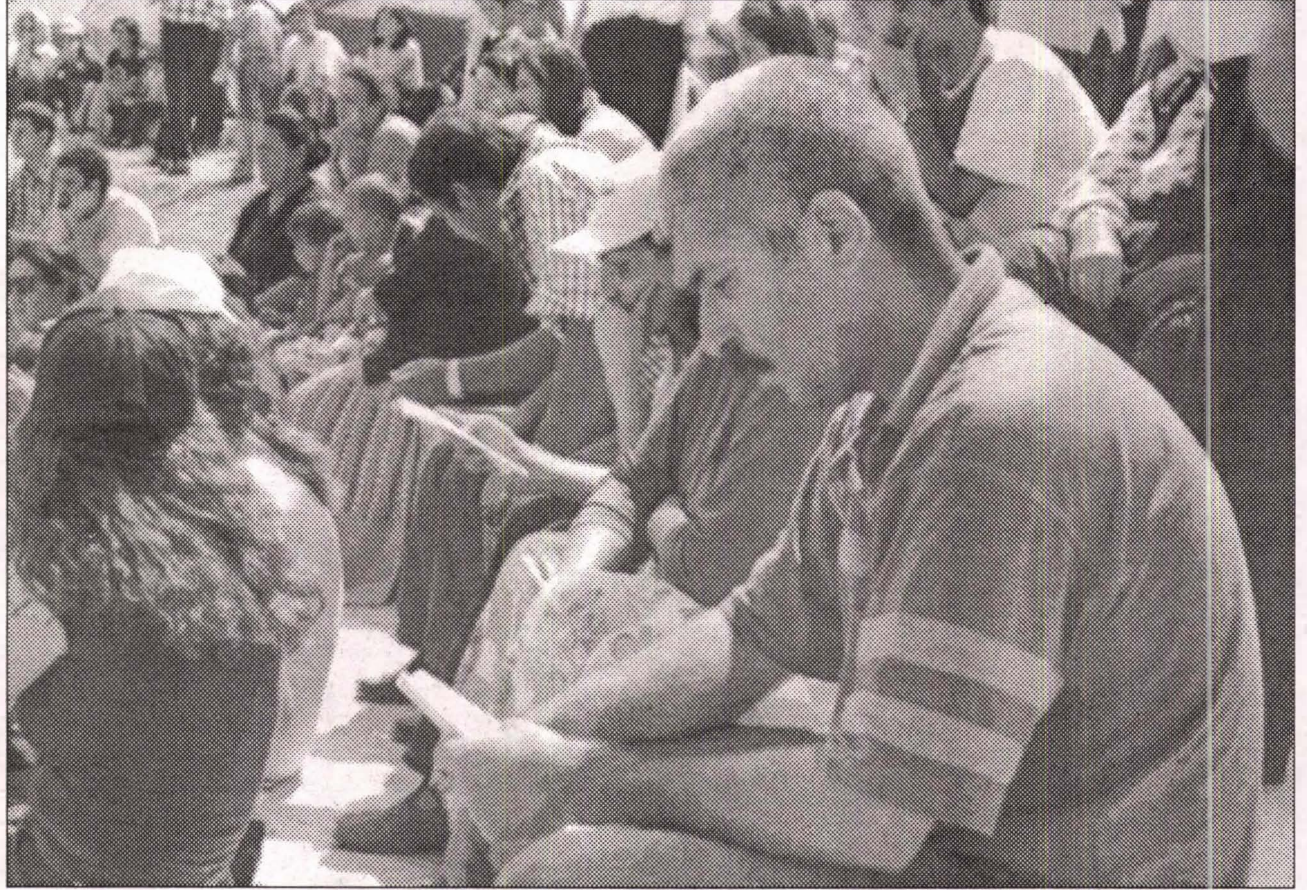
Sosyal reformizmin her yıldan daha fazla olan ilgisi de gene seçim kaygısıyla doğrudan bağlantılıydı.

Birkaç devrimci siyasal yapının ilgisi ise stand açmayla sınırlı kaldı. *Ekmek ve Adalet, Devrimci Demokrasi* standlarda yayınlarının tanıtımı ve satışlarıyla sınırlı bir faaliyet yürüttü. *Atılım ve Kaldıraç* ise Alevi işçi ve emekçilere seslenmede bildiri aracını da kullandılar.

Komünistler Hacıbektaş şenliklerine onbinlerce Alevi işçi ve emekçiye doğrudan seslenme, yüzbinlercesine ise dolaylı olarak ulaşma yolunda önemli bir olanak olduğu bilinciyle yöneldiler. Bu politik kaygıyla bağlantılı olarak şenliklere aylarca öncesinden hazırlandılar. Propaganda ve ajitasyon materyallerini bu kaygıyla bağlantılı olarak planladılar.

Materyallerin içeriğinde Alevi işçi-emekçilerin tarihsel arka fonu güçlü olan duyarlılık alanlarını gözettiler. Tarihsel olarak öne çıkmış kişilikler üzerinden politik mesajlarını vermeyi hedeflediler. Bunda da önemli oranda başarılı oldular.

Komünistlerin kullandığı bülten ve bildiri önemli oranda Alevi işçi ve emekçiler tarafından okundu. Kendi aralarında yapmış oldukları konuşmalara konu edildi, tartışıldı. Gösterilen ilginin diğer bir önemli yanı ise sürekliliği ve istikrarı sağlanan, yıllardır kesintisiz olarak sürdürülen politik müdahaledir. Yaratılan politik etki Alevi işçi ve emekçilerin kendi

aralarında yaptıkları konuşmalara da yansıyor. "Adamlar bizlere Pir Sultanlar'ın kahramanlığını Hızır Paşalar'ın ise ihanetini hatırlatıyor. Gidip Hızır Paşalar'ın konuşmalarını dinlemenin yanlış olduğunu düşünüyorum." diyerek düzen partilerine duydukları nefreti dile getiriyorlardı.

Bu tür konuşmalara komünistler birçok kez tanık oldular. Bu bile yapılan müdahalenin yarattığı politik etkiyi göstermeye yeter de artar bile.

Şenlikler aynı zamanda yoldaşça paylaşmanın, birlikte iş yapmanın, yapılan işin Alevi işçi ve emekçiler üzerinde yarattığı etkiyi görmenin oluşturduğu atmosferde saflarımıza yeni katılan bir çok arkadaş da dahil tüm güçlerimizin omuzlarının

daha da güçlenmesinin, kendilerine olan güvenin artmasının, Parti'ye olan inançlarının pekişmesinin de zeminini güçlendirdi.

Görev şimdi çürüyen düzenin, onun çürümüş partilerinin teşhiri, parti programımızın binlerce popüler araçla geniş işçi emekçi kesimlerine ulaşması yolunda seçim sürecinde müdahale etmektir. Devrimci programımızın adayları ile seçimlere müdahale etme görevi önümüzde duruyor. Görevimiz sermayeden bağımsız, işçi ve emekçilerin politik mücadelesi ise her şeyiyle bağlı, bağımsız sosyalist adaylarla süreçte müdahale edip işçi ve emekçilerin çaresiz olmadığını göstermektir.

Kırşehir'den komünistler

Hacıbektaş Şenlikleri ve devletin tutumu

Her yıl kitleliliğini biraz daha yitiren Hacıbektaş anma etkinlikleri, içinin boşaltılması anlamında da olumsuz bir süreç izliyor. Pek çok bürokratin katıldığı açılış törenine katılan 15-16 bin kişi bu gerçeği değiştirmeye yetmiyor.

CHP'nin gövde gösterisine ve seçim propagandasına dönen açılış töreni devrim şehitleri ve Atatürk'e saygı duruşuyla başladı. İki saat kadar süren törenin sonuna doğru okunan mesajlar sırasında Devlet Bahçeli'nin mesajı protokol'deki birkaç kişi dışında kimse tarafından alkışlanmadı. Tescilli bir katil olan Ramazan Mirzaoğlu'nun kürsüye çıkmasıyla birlikte meydana ve kurulan platformda bürokratlar, basın ve polis dışında kimse kalmadı.

Açılış törenindeki bu gelişmeler ne düzen partilerinin devrimcileri sahiplendiği, ne de Alevi işçi ve emekçilerin düzen solundan hala medet umduğu anlamına geliyor. Tabii ki bunlar küçük de olsa olumlu gelişmelerdir. Hele ki sol partiler için oy

deposu olan, ancak son dönemde sağ için de bir potansiyel oluşturan Alevi-Bektaşiler söz konusu olduğunda.

Aleviliğin özünü paylaşım ve haksızlıklara karşı mücadele geleneği oluşturur. Bu yüzdendir ki Aleviler'in ilk tercihi her zaman sol olmuştur. Bu, düzen partilerinin onları neden bu kadar önemseydiği, üzerine teoriler geliştirip oyunlar oynadığını açıklamaya yeter. Sindirilmiş olmanın verdiği dış kapalılıkla gelenek ve kültürlerini koruyabilmiş olan Aleviler, kapitalizmin vahşiliğinden paylarına düşeni almış, kültürlerinden, geleneklerinden, özünden sıyrılmaya başlamışlardır. Bunda en büyük pay düzen içi sol partilerdir.

Deniz Baykal'ın söylediği gibi, dergahtaki koca kazan yoksullara yardım dağıtan devlet kazanı değil komün kazanıdır. Kolektif çalışmaya dayalı tarzları kapitalizmin yozlaştırıcı özelliği karşısında ayakta duramamıştır. Bu özellik artık yalnızca bu tür etkinliklerde kendini göstermektedir. Alevilik, düzen

tarafından kuşatılma, kâr hırsı, sınıf atlama hayalleri sayesinde her geçen gün biraz daha yokolan bir kültür olarak çıkıyor karşımıza.

Alevi kültür ve geleneğinin özünü oluşturan değerlerin bizim değerlerimizle örtüşen bir yanı olduğu gibi, Alevi işçi ve emekçilerinin ilerici-devrimci kimlikleri gözardı edilemez. Bizim Hacıbektaş şenliklerine verdiğimiz özel önem de buradan kaynaklanıyor. Bundan dolayıdır ki, devlet her yıl çok özel güvenlik önlemleri olarak devrimcilere engel olma yolunu seçiyor, Alevi işçi ve emekçileri devrimcilerden yalıtıma çalışıyor.

Düzen nereden ve nasıl saldırırsa saldırısın, Alevi işçi ve emekçiler ne yok olmayı sindirebileceklerdir içlerine, ne de yozlaşmayı. Yoksulluğu, işsizliği, sömürüyü her geçen gün daha da ağırlaşan koşullarda yaşayanlar, kanları üç kuruş ABD emperyalizmine satılanlar, kapitalist düzen gerçekliğini her geçen gün daha iyi anlamaktadırlar.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir

Devrimci basına baskın ve gözaltı terörü...**Bizi ne yıldırabilirsiniz,
ne susturabilirsiniz!..**

TAYAD, *Ekmek ve Adalet* dergisi, *Gençlik Gelecektir* dergisi büroları 20 Ağustos'ta polis tarafından keyfi gerekçelerle basıldı. Baskın sırasında Aksaray Millet Caddesi trafiğe kapatıldı. Büroların kapısı kaynak makinalarıyla delindi, duvarlar balyozlarla parçalandı. Polis zorla girdiği büroları tam anlamıyla harabeye çevirdi. İçerde bulunan 21 dergi çalışanı ve misafir gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar büroda ve bürodan çıkarken azgınca dövüldüler. Bir kişi kafasına darbe yiyerek ağır yaralandı. Yeni kurallara uyularak operasyona itfaiye aracı, ambulans, psikolog da getirilmişti. Bunun tümüyle göstermelik olduğu baştan belliydi. Nitekim ağır yaralı olan devrimci, ambulansa değil polis otosuna bindirildi. Polis, bürolarda bulunan tüm bilgisayarlar, arşiv malzemesine, fotoğraf makinalarına, televizyon vb. eşyalara el koydu.

Burjuva medya ise her zamanki görevini yaptı. Haberlerinde iğrenç yalanlara başvurdu yine; "Yasadışı örgüte baskın", "Bu bürolarda canlı bomba yetiştiriliyor", "Baskın sırasında Şadi Özpolat kendinizi yakın emrini verdi" vb...

Bu saldırıya bir yanıt olarak devrimci-sosyalist basın çalışanları tarafından ertesi gün *Ekmek ve Adalet* bürosu topluca ziyarete gidildi. Ziyarete gidildiğinde içerde *Ekmek ve Adalet* çalışanlarının basın açıklaması vardı. Ziyaretçiler ve basın, dergi kapısında yığınak yapan polislerce içeri alınmadılar. Bunun üzerine basın açıklaması balkondan yapıldı. Açıklamada bu baskınların hiçbir hukuki gerekçeye dayanmadığı ve tamamen keyfi olduğu vurgulandı.

Değişik dergi ve gazetelerden devrimci basın çalışanları *Ekmek ve Adalet*'e dönük baskıları protesto etmek için 22 Ağustos günü *Yeniden Atılım* bürosunda, gözaltına alınanlar serbest bırakılana kadar sürdürmek üzere açlık grevine başladılar. Bu sırada büronun etrafını ablukaya alan polis büroya girmek isteyen 10 devrimci basın çalışanını gözaltına aldı. Gözaltına alınanların adları şöyle: Müge Molvalı (*Yeniden Atılım*), Nadiye Gürbüz (*Yeniden Atılım*), Burcu Gümüş (*Yeniden Atılım*), Sevil Gültekin (*Yeniden Atılım*), Nurcan Vahiç (*Yeniden Atılım*), Düzgün Akyol (*Dayanışma*), Sevilay Balıkcı (*Ekmek ve Adalet*), Hasibe Çoban (*Ekmek ve Adalet*), Fehmi Kılıç (*Devrimci Hareket*), Volkan Er (*Devrimci Hareket*).

Saat 11:00'de açlık grevini duyurmak amacıyla büroda yapılacak basın açıklamasına basın alınmadı. Açıklama balkondan okundu. Açıklamada; yapılan baskınlardan ve amacından sözedildi. Açıklamada şunlara yer verildi: "*Biz devrimci ve sosyalist basın emekçileri olarak, devrimci ve sosyalist basına yönelik kesintisiz süren baskı ve terörü protesto için açlık grevine başlıyoruz. Arkadaşlarımız serbest bırakılana kadar açlık grevine devam edeceğiz. Tüm kamuoyunu duyarlı olmaya, demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleye, sosyalist devrimci basını sahiplenmeye ve dayanışmaya çağırıyoruz.*"

Bu arada polis bölgeye tam anlamıyla yığınak yapmıştı ve büronun bulunduğu sokak tümüyle geçişe kapatılmıştı.

Saatler ilerledikçe büro çevresindeki abluka daha da yoğunlaştı, baskın hazırlıkları yapıldı. Büronun basılması için DGM'nin vereceği karar bekleniyordu. DGM'den beklenen kararın gelmesiyle birlikte polisler öğleden sonra büroya baskın düzenlediler. Baskında açlık grevine başlayan Yılmaz Dursun (*SY Kızıl Bayrak*), Süleyman Karadağ (*Ekmek ve Adalet*), Hüsnüye Seçkin (*Yeniden Atılım*), Murat Güner (*Yeniden Atılım*), Selma Kaan (*İşçi Köylü*), Yalçın Akar (*Gençlik Gelecektir*), Kemal Aydeniz (*Odak*) ve büroda bulunan Mehmet Yayla, Sinan Güzel, Gökhan Türker, Özcan Hır, Erhan Taşbaş, Okan Karadağ, Okan Yıldırım, Ersin Sedefoğlu, Emin Orhan, Sefagül Keskin, Songül Akbay azgınca dövülerek gözaltına alınarak Terörle Mücadele'ye götürüldüler.

Önce *Ekmek ve Adalet*'e, hemen peşinden de *Yeniden Atılım*'da açlık grevi yapan devrimci basın çalışanlarına yöneltilen bu pervasız devlet terörü, son günlerde sermaye çevrelerinin ağızlarına sakız ettikleri "demokratikleşiyoruz" yalanlarının içyüzünü gözler önüne sermiştir. Birer aldatmaca olan ve AB emperyalizmine kölece bağıllık adımlarını gizlemekten başkaca bir amacı olmayan "uyum yasaları"nı ülkeye özgürlük ve demokrasi getiren

düzenlemeler olarak sunanların gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Sermayenin ve sermaye devletinin özgürlük, demokrasi anlayışı bu kadardır. Onların basın özgürlükleri büyük patronlarla yalılarda, yatlarda iş takipçiliği yapan medya kalemlerinin özgürlüğüyle sınırlıdır. Devrimciler, işçi ve emekçiler söz konusu olduğunda ise hiç tereddütsüz baskı, terör ve katliam politikaları devreye sokulmaktadır. Bu dün böyle olmuştur, yarın da böyle olacaktır.

Ne Avrupa Birliği ne de başka bir emperyalist birlik... Bu ülkeye gerçek özgürlüğü ancak ve ancak işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesi getirecektir. Ne yaparlarsa yapsınlar devrimcilerin, işçi ve emekçilerin sömürü ve zulme karşı mücadelesini boğmaya, sesini kismaya güçleri yetmeyecektir. Son yaşananlar bir kez daha bu gerçeğin doğrulanması olmuştur.

**Devrimci sosyalist basın susturulamaz!
Baskılar bizi yıldırılmaz!**

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Devrimci basına yönelik saldırılar**Ankara'da protesto edildi...****"Baskılar bizi yıldırılmaz!"**

Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir dergileri şahsında devrimci-sosyalist basına yönelik saldırılar ve İstanbul'daki *Yeniden Atılım* bürosunda açlık grevine başlayan devrimci-sosyalist basın çalışanlarının abluka sonrası gözaltına alınması, Ankara'da yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi. 22 Ağustos Perşembe günü abluka haberinin Ankara'ya ulaşmasının hemen ardından alınan bir kararla saat 17:30'da Yüksel Caddesi'ndeki insan hakları anıtı önünde *İşçi-Köylü, Atılım, Ekmek ve Adalet, Alınteri, Kaldıraç* ve *Kızıl Bayrak* gazetesi çalışanları ve okurları tarafından basın açıklaması yapıldı. Polisin yoğun tacizi altında yapılan açıklamaya 30 kişi katıldı.

Açıklamada baskıların devrimci-sosyalist basını yıldırılmayacağı vurgulandı, şehit düşen Ölüm Orucu direnişçisi Birsan Hoşver anıldı. Açıklama "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!" ve "Gözaltılar serbest bırakılın!" sloganlarıyla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

"Devrimci basını susturamadınız, susturamayacaksınız!"

20 Ağustos günü Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından *Ekmek ve Adalet* dergisinin teknik hazırlığının yapıldığı Yılmaz Yayıncılık, *Gençlik Gelecektir* dergisi ve TAYAD "gerekçeli" bir şekilde basıldı. İtfaiyesi, ambulansıyla, burjuva medyasıyla tam teçhizatlı baskına gelen polis daha sonra estireceği teröre iyi hazırlanmıştı. Kapılar oksijen tüpleriyle, duvarlar balyozlarla kırılarak binalara girildi. *Gençlik Gelecektir* dergisi benzin dökülerek kundaklandı. Bilgisayar, para ve arşivlere el konuldu. Bürolar harabeye çevrildi. Toplam 17 kişiyi döve döve gözaltına alan polis ertesi gün *Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir*'in yapmaya çalıştıkları basın açıklamasını basından tecrit etti. DGM'li gerekçe, TAYAD ve bu kurumlarda "canlı bomba" yetiştirildiği yalanına dayandırılıyordu.

10 Temmuz'da da *Atılım* ve onun teknik hazırlığının yapıldığı Etkin ajans, *Dayanışma* gazetesi, DMP ve EKB gibi Sosyalist basın ve demokratik kurumlar benzer şekilde basılmıştı. Baskınların asıl gerekçesi F Tipi ile ilgili haberlerdir. *Atılım* gazetesini "Ölüm Orucu Tugayları"nın eylemlerini verdiği için, *Ekmek ve Adalet*'i de devam eden Ölüm Orucu Direnişi, Alibeyköy'de başlatılan süresiz açlık greviyle ilgili haberler verdiği için susturmaya çalıştılar.

Bugün etrafımıza baktığımızda Avrupa Birliği'nin sarı yıldızlarından oluşmuş yalan balonlarını bol bol görebiliriz, "Baskılar kalkıyor", "Avrupa Birliği'ne giriyoruz, demokratikleşiyoruz" yalan balonlarını, Sosyalist ve Devrimci basın üzerinde baskılar birer birer patlatıyor. Avrupa Birliğiyle amaçlananın ne

olduğu sisler arkasından yavaş yavaş görünmeye başlıyor.

Biz Devrimci ve Sosyalist basın emekçileri olarak, devrimci ve sosyalist basına yönelik kesintisiz süren baskı ve terörü protesto için açlık grevine başlıyoruz. Arkadaşlarımız serbest bırakılana kadar açlık grevine devam edeceğiz. Tüm kamuoyunu duyarlı olmaya, demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleye, sosyalist devrimci basını sahiplenmeye ve dayanışmaya çağırıyoruz.

**Gözaltına alınanlar serbest bırakılın!
Devrimci sosyalist basın üzerindeki baskılara son verilsin!**

**Devrimci basını susturamadınız,
susturamayacaksınız!**

Devrimci ve sosyalist basın emekçileri

Siyasal istikrar arayışına yönelik çok yönlü hesaplar, oyunlar, h

Seçim gündemi ve burjuva siy

Hiçbir düzen partisinin İMF programını uygulamak, emperyalist savaflara koçbaşı olarak katılmak dışında bir alternatifi yoktur. Siyaset alanında sahnelenen onca oyun, sadece biraz daha fazla rant kapma, İMF programını uygulayabilme hevesinin yansımasıdır.

Bu bağlamda egemenlerin siyasal istikrar arayışlarının sonu yoktur. Öyle merkezi odaklar yaratma çabaları da boşta kalacaktır. Bunlar üzerinden seçim ertesinde çok parçalı bir siyaset alanının olacağını, dolayısıyla siyasal krizin derinleşeceğini söylemek abartı olmayacaktır.

Türk egemenleri ve sırtlarını yasladıkları emperyalist güçler, 3 Kasım seçimlerinden güçlü bir siyasal tabloyla çıkmanın telaşı içindeler. Bu yönlü hazırlıklar meclisten erken seçim kararı çıkmasıyla başlamadı. Tersine, hazırlık faaliyetlerinin kendisi bir yerde erken seçim kararının alınmasına neden oldu.

Hatırlanacağı üzere, erken seçim tartışmalarının startını, Dünya Bankası memuru Kemal Derviş'le birlikte ABD'li diplomatlar ve İMF yöneticileri vermişlerdi. Seçim ekonomik programı zora sokar argümanına karşı; Türkiye'de güçlü bir devlet geleneği olduğu, bu geleneğin programın aksamasını engelleyeceği, dolayısıyla seçim atmosferinden Türkiye'nin zarar görmeyeceği söylenmişti.

Koalisyon hükümeti görevini uşakça bir sadakatle yerine getirdi

Tekelci sermayenin ve emperyalist efendilerinin Ecevit'in hastalığının ilk günlerinde başlattıkları erken seçim tartışmaları, 57. hükümetin işini yapamayacak duruma geldiğinin artık resmen de kabul edilmesiydi. Ecevit-Bahçeli-Yılmaz koalisyonu üç yıl boyunca haddinden fazla işin üstesinden geldi. İMF-TÜSİAD yıkım programı uşakça bir bağlılıkla uygulandı. Ekonomik ve siyasi kriz, iki kez (Kasım '00- Şubat '01) zirveye dayandı. Krizin faturası her defasında daha çok yıkım, daha çok sefalet, işsizlik vb. olarak emekçilere ödettiler.

57. hükümetin karakteri, daha kurulduğunun ertesinde, 17 Ağustos depremi, mezarda emeklilik ve uluslararası tahkimin yasalaşması, Ulucanlar katliamı gibi olaylarda kendini göstermişti. O günden bugüne Ecevit başkanlığındaki koalisyon ülkeyi işçi ve emekçiler için tam anlamıyla bir cehennem çevirdi. Ülke ekonomisi İMF direktifleri doğrultusunda tümüyle borç çevrimi eksenine oturtuldu. Ankara Ticaret Odası'nın deyimiyle, ülke '97'nin 10 yıl gerisine götürüldü. Emekçilerin yıkımı, burjuvazinin servetine servet katıp, görülmedik oranda palazlanmasının olanağına çevrildi.

57. hükümet sermaye düzeninin ihtiyaçlarını karşılayacak tahkimatlar yapmayı da ihmal etmedi. 400 gibi rekor sayıda saldırı yasasını, ilerleme-reform teraneleri eşliğinde üç yıl içine sığdırmayı başardı. Toplumsal muhalefeti ezmek, hiç değilse dizginlemek

için devlet baskısı ve terörü alabildiğine tırmandırıldı. 19 Aralık zindan katliamı ve F tipi saldırısıyla ülkeyi kan gölüne, işkencehaneye çevirdi. Toplumunu sürekli ve sistematik bir terör atmosferiyle cendere içine aldı.

Kısacası yaşam işçi sınıfı, emekçi kesimler, gençlik, Kürt halkı için çekilmez hale getirildi.

İçerideki bu yıkım ve saldırganlık, dış politikaya ise daha fazla saldırganlık, bölge ülkeleriyle gerilim, ABD ve İsrail'in Ortadoğu haydutluğuna ortaklık, ABD'nin emperyalist müdahalelerine mehmetchik kanı üzerinden katılmak olarak yansıdı.

İstikrarsızlık tablosu karşısında yeni istikrar arayışı

Üç yıllık bu icraatlar doğal olarak hükümetin, partilerin, parlamenter sistemin itibarını kitlelerin gözünde sıfıra indirdi. Düzen siyaseti bugün paramparçadır. Siyasi kriz, dolayısıyla istikrarsızlık, sermaye düzeninin artık kanıksanmış bir özelliğidir. Dinsel gericisinden faşistine, sağcısından solcusuna sermaye partileri arasındaki biçimsel farklar bile anlamını yitirmiştir. Salt kitlelerin gözünde değil, düzen sözcülerince de bu olgu kabul edilmektedir.

11 Eylül sonrası emperyalist savaş konsepti ve ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik saldırgan planları üzerinden "büyük rollere haiz olan bir Türkiye"de bu ekonomik-siyasal istikrarsızlık, ne Türk tekeli sermayesi için ne de emperyalist efendileri için kabullenilebilirdir. Hem daha yağmalanacak değerler var, hem de daha çok posası çıkarılacak bir işçi ve emekçiler ordusu... Yani İMF programının şaşmaz bir kararlılıkla uygulanması, uluslararası ve yerli tekeller için her zamankinden daha büyük bir ihtiyaçtır.

İşte seçimlerin gündeme getirilmesi ve sahnelenen oyunlar, mevcut siyasal kriz tablosunu düzen lehine şekilde şemale kavuşturmak, bunun üzerinden İMF programını daha güçlü bir biçimde uygulamak, ülkeyi emperyalist saldırganlıkta daha aktif kullanmak ihtiyacının ürünüdürler.

AKP'yi hizaya getirme operasyonu

Seçim sonucunda egemenleri rahatlatacak bir tablonun çıkabilmesi için, yılın başlarından beri bir dizi manevra yapıldı, kampanyalar örgütlendi. Öncelikli hedef olarak, rejimin görüntüsü için pek de tercih edilmeyen Tayyip Erdoğan ve AKP'sinin yıpratılması ve bazı yönlerinin terbiye edilmesi gündeme getirildi. Peşpeşe kasetler yayınlandı, davalar açıldı. AKP'lilere "biz unutmuyoruz, ayağınızı denk alın, yoksa hükümet olmayı unutun" mesajı verilirken; şeriat fobisiyle hareket eden kesimlerde de "sağ" ve "sol"un kendi merkezlerinde toparlanmaları gerektiği, yoksa şeriat gelecek düşüncesi pekiştirildi.

Bu kampanyanın en etkili organı olan burjuva medya yaptıklarının yeterli olduğunu düşünmüş olacak ki, gelinen yerde kampanyanın dozajını giderek düşürmüş bulunuyor. Hatta Ecevit AKP ve HADEP korkusunu hortlatmaya çalıştığında, medya sanki bunu kendisi de yapmamış gibi Ecevit'le dalga bile geçebildi.

AKP operasyonu aynı günlere denk gelecek şekilde erken seçim de dillendirilmeye başlanmıştı. Ama, girişte de belirttiğimiz gibi, erken seçim startı, Ecevit'in Mayıs ayı başlarında hastaneye kaldırılması

sonrası Derviş ve emperyalist diplomatların, hatta Bush'un açıklamalarıyla verildi. Startın verilmesiyle birlikte ikinci bir kampanya, Ecevit'in istifası kampanyası örgütlendi.

Başarısız kalan DSP operasyonu

Sonraki gelişmeler üzerinden bakıldığında, bunun salt bir kampanya olmadığı, DSP'yi yeniden yapılandırma manevrası, Ecevit, Bahçeli, Erkan Mumcu gibilerinin deyimiyle ABD güdümlü bir "komplö" olduğu görülüyor. Ecevit hem fiziken, hem hükümet olarak, hem de vizyon bakımından "yorulmuş", demek oluyor ki yıpranmıştı; değiştirilmesi gerekiyordu. Üç yıllık tarihi değerdeki hizmetlerinin vebali kendisine ve hükümetine yıkılacak, böylelikle yeni bir başlangıcın zemini uygun hale getirilecekti. Bu arada MHP ise düzen için gerekli gerçek rolüne, ırkçı-faşist saldırganlıkla kitle muhalefetini terörize etmek görevine çekilecekti. ANAP'a da AB'ye üyelik vb. üzerinden mevcut durumunu koruma olanağı sağlanacaktı.

Öte yandan Ecevit'in gözden çıkarılması, Genelkurmay çizgisiyle, aynı anlama gelmek üzere "güçlü devlet geleneği" ile birebir örtüşen, "sağ ve sol" koalisyonlarda çimento işlevi gören partisinin gözden çıkarıldığı anlamına gelmiyor. Türkiye'nin çok partili sisteme geçişinden bu yana geçen süreyi 50 yıl olarak alırsak, 57. hükümetin 7'sini ilk dönemlere ve darbe süreçlerine ayırırsak, Türkiye'de hükümetlerin ortalama ömürlerinin bir yılı geçmediği görülecektir. Oysa DSP'li 57. hükümet üç yıldan fazladır sermayenin saldırılarını hayata geçiriyor. Bu hükümetin bunca uzun ömürlü olmasında Ecevit DSP'sinin payı yadsınmaz. Zaten Ecevit'in en çok övüldüğü konuların başında da bu "devlet çizgisi" gelmektedir.

Ecevit'i gözden çıkaran egemenler, partisine yeni bir görünüm kazandırarak, böylece üç yılın günahlarından da arındırılmış olarak kitlelere yedirmeyi planladılar. Bu plana göre DSP olduğu gibi kalacak, Ecevitler gidecekti. Derviş, Cem ve Özkan'ın başa geçtiği bir "yeni DSP" oluşmuş olacaktı.

Ecevitler'in direnişi, Bahçeli'nin Ecevit'e arka çıkması, bu ilk planı daha baştan boşa çıkardı. Bu kez, hazırlığının önceden yapıldığı anlaşılacak ikinci plan devreye konuldu. Madem Ecevit gitmiyordu, Ecevit'in altı boşaltılarak DSP ele geçirilmeliydi. Hem böylece yeni bir parti adı daha avantajlı olacaktı. Derin devletin derin adamı Özkan'ın istifasıyla DSP'den kopuşlar, sermaye medyasının deyimiyle "DSP depremi" başladı. Yeni oluşum furyası böyle ortaya çıktı. Fakat gerek Ecevit'in manevraları, gerek gözden çıkarıldığını anlayan MHP'nin erken seçime onay verme, hükümeti bozmama tutumu, gerekse ANAP içindeki çıkışlar bu ikinci planı da geçersiz kıldı. Sermaye çevrelerinin baştaki tüm pohpohlamalarına rağmen İsmail Cem'in Yeni Türkiye Partisi böylelikle prematüre doğmuş oldu.

Hesapların eksenini CHP'ye kaydı

Derviş "hastalık sebebiyle" alelacele ABD'li efendilerine koşup, yeni planlarla geri döndü. Eline "liberal-sol sentez" diye ne idüğü belirsiz bir argüman tutuşturulmuştu. Mecliste erken seçim kararının

zırlıklar...

aset arenasından yansyanlar

alınmasıyla birlikte, Derviş'in "liberal-sol sentez" çatısı oluşturma girişimleri yoğunlaştı. Öyle bir sentez düşünülmüş ki; ANAP'lılardan DYP'lilere, Bayar'ın DTP'sinden bazı MHP'lilere, SHP'den CHP'ye, YTP'den DSP'ye, Bayram Meral'inden Süleyman Çelebi'sine, Bülent Eczacıbaşı'dan Sadettin Tantan'ına kadar herkes "merkez sol çatı"sı altında birleştirilebilirdi!

Düzen siyasetçiliği rantından daha fazla pay almak üzerine birbirleriyle kıyasıya kapışan bu soysuzların bir partide toplanmasının halihazırda mümkün olmadığı ortada. İsmail Cem'in bir-iki falsosunu fırsat bilen Derviş, son olarak CHP'ye yöneldi ve nihayet CHP'ye "iltihak" etti. İlk iki planın boşa çıkması nedeniyle, şimdi CHP'de toplanma planı revaçta.

İttifak tartışmaları ise tüm hararetiyle sürüyor doğal olarak. Zira ne İMF-ABD'nin ne de TÜSIAD oligarklarının içleri rahat. Irak saldırısı için güçlü bir seçim sonucu tablosu, güçlü bir hükümet, siyasal istikrar gerekiyor, bu bir. İMF-TÜSIAD programının, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yıkım saldırısının hızını kesmemesi gerekiyor, bu da iki.

Saldırıların etkin biçimde sürebilmesi için sol görünümüne yeni bir hükümet ihtiyacı

Egemenlerin bu ihtiyaçlarının karşılanması için arzulanan, elbette "sol"un ağırlık merkezi olduğu, bu yönüyle kitlelerce onay verilmiş, meşruluğundan güç alarak toplumsal muhalefeti rahatça dizginleyip ezebilecek bir hükümettir. Salt düzen sağından, örneğin kimi yazarların belirttiği üzere, AKP, MHP, DYP'den oluşan bir milliyetçi cephe hükümetinin uygulamaları, toplumda, özellikle de solun geleneksel tabanında zaten bir hayli yaygın olan öfkeyi derinleştirecektir.

Türkiye'nin tarihi bu açıdan epeyce dersle doludur. O yüzden son 30 yıldaki büyük saldırılar, faşist darbe dönemlerini saymazsak, hep sol tandanslı düzen partilerinin hükümette olduğu dönemlerde gerçekleştirilmiştir. Örneğin "sağ koalisyona" hükümetleri döneminde bir Ulucanlar'a, bir 19 Aralık katliamına, F tipi saldırısına, mezarda emekliliğe, uluslararası tahkime, esnek üretimi yasalaştırma planına bu ölçüde cüret edilememiştir. Hacı-bacı hükümeti iş başındayken gündeme gelen '96 ölüm oruçlarında Kazan, Ağar gibi faşist adalet bakanları geri adım atmak zorunda kalmıştır. Ama "demokratik sol" iddiasıyla hükümet eden DSP'nin "nezaket timsali" faşist bakanı Hikmet S. Türk, seçim nedeniyle koltuğunu bırakırken bile, 100'ün üzerinde devrimcinin kanı ellerindeyken, "vicdanım rahat" diyebilmektedir.

Egemenler tarihsel deneyimlerden yola çıkarak, dönem için en uygun tercihlerini yapıyorlar. "Sol"a çubuk bükmeleleri bu tercihin sonucudur.

İstikrar arayışları kolay sonuç vermeyecektir

Fakat Derviş'in, dolayısıyla ABD ve Türk tekeli sermayesinin çabaları istedikleri sonucu vermedi, veremez de. Türkiye'de egemenlerini arzuladığı bir siyasal istikrar tablosu olanaksızdır. Kaldı ki düzenin krizi ekonomide olduğu gibi, siyasette de yapısaldır. Krizlerin dönem dönem doruğa çıkması, düzende

sarsıntılar yaratması, sermaye düzeninin olağan saydığı dönemlerde kriz içinde olmadığını göstermiyor. 80 yılda 57 hükümet değiştirilmesi, ülkenin her geçen gün emperyalizme daha fazla bağımlı hale gelmesi-getirilmesi, servet-sefalet kutuplaşmasının derinleşmesi, işçi ve emekçilerin giderek daha fazla yıkıma uğratılması vb. olgular, bu gerçeğin kanıtıdır.

Burjuva siyaset arenası zaten öteden beri bir arpalık kapışması alanıdır, katıksız bir "domuzlar ahır"dır. Erken seçimin gündemleşmesiyle başlayan istifalara, partiler arası geçişlere bakmak bile bunun görülmesi için yeterlidir. Bu ahırdaki kokuşmanın boyutu öyle bir noktaya varmıştır ki, örneğin seçime girebilmek için bir partiye ihtiyaç duyan Uzanlar, Hasan Celal Güzel'in partisini parayla satın almaktadır.

Hiçbir düzen partisinin İMF programını uygulamak, emperyalist savaflara koçbaşı olarak katılmak dışında bir alternatifi yoktur. Siyaset alanında sahnelenen onca oyun, sadece biraz daha fazla rant kapma, İMF programını uygulayabilme hevesinin yansımasıdır.

Bu bağlamda egemenlerin siyasal istikrar arayışlarının sonu yoktur. Öyle merkezi odaklar yaratma çabaları da boşta kalacaktır. Bunlar üzerinden

seçim ertesinde çok parçalı bir siyaset alanının olacağını, dolayısıyla siyasal krizin derinleşeceğini söylemek abartı olmayacaktır.

İşçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşelim!

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler seçim hesapları üzerinden oynanan oyunlara aldanmamalı, yıllardır kendilerine yöneltilen saldırıların mimarlarından ve uygulayıcılarından hesap sormalıdır. Bugünkü yıkımın baş müsebbiplerinden olan düzen partilerinin, DB memuru Derviş gibilerinin geçmişe kalem çekme, yaptıkları yıkımı unutturma manevralarına aldanmak, "yeni", "yenilendi" nitelemelerine kanmak, İMF-TÜSIAD programlarının daha kararlı uygulanmasının, demek oluyor ki işçi ve emekçiler için daha büyük yıkımların yolunun açılması demektir. Bölge halklarının katledilmesini, ülke gençliğinin savaş metası olarak pazarlanmasını onaylamak demektir.

Ekonomik sosyal yıkım saldırılarının şiddetlendirileceği, bölgesel bir savaşın kapıya dayandığı bugün, tek kurtuluş yolu işçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşmek, sosyalist bir iktidar için mücadeleyi yükseltmektir.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Polis barikatını aşan kamu emekçileri**KESK bürokratlarının barikatını aşamadı...****Onbini aşkın kamu emekçisinin coşku ve kararlılık dolu eylemi**

Ülkeyi IMF'ye, halkı krize mahkum eden baskıcı, gerici, otoriter, anti-demokratik anlayışlardan hesap sormak; insanca yaşanacak ücret, çalışma yaşamının demokratikleştirilmesi ve yönetime katılım, toplu sözleşme ve grev hakkı için 13 Ağustos'ta İstanbul'dan yürüyüş başlatan KESK yönetimi, 17 Ağustos'ta Ankara'ya vardı. Yürüyüş, 17 Ağustos'ta tüm illerden katılımla Ankara Güvenpark'ta yapılacak kitlesel basın açıklaması ile bitirilecekti.

17 Ağustos sabahı tüm illerden yola çıkan kamu emekçileri toplanma noktası olan Hipodrom'a 30 Ağustos gerekçe gösterilerek alınmadı. Bunun üzerine otobüsler tren garının karşısında bulunan Paraşüt Kulesi önüne giriş yaptılar. Tüm illerden otobüslerin gelmesi için birkaç saat burada beklendi. Toplanma alanına en son girişi, uzak noktadan yola çıkan Kürt illeri yaptılar. Toplanma yerine sloganları, Kürtçe şiarların yazılı olduğu pankartları, zafer işaretleri ve halaylarıyla giren kamu emekçileri alana bir parça canlılık kattılar.

Toplanma yerinde kortejler oluşturulurken, Ankara'dan eyleme katılacak kamu emekçilerinin Zafer Çarşısı önünde abluka altına alındığı haberi geldi. Kolluk güçleri sabah saatlerinden itibaren Kızılay Meydanı'nı abluka altına alarak, eyleme katılmak için bekleyen kitlenin yürümesine izin vermedi. Benzer bir uygulama toplanma noktasında yaşandı. Yürüyüşe hazır bekleyen kamu emekçilerinin önü panzer, çevik kuvvet ve özel timlerce kesildi. Bunun üzerine KESK yönetimi güvenlik güçleriyle pazarlığa girişti.

Engelleme girişimi, Ankara Valiliği'nin günler öncesinden "Kızılay'da eyleme izin vermeyeceğiz,

müdahale edeceğiz" tehdidinin bir yansımasıydı. Devlet eylemi Sıhhiye Abdi İpekçi Parkı'na hapsedmek amacındaydı. Bu taktik KESK bürokratları üzerinde istenilen etkiyi yarattı. KESK yönetimi bir yandan kürsüden "çatışacağız, barikatları açacağız, Kızılay'a gireceğiz" ajitasyonu yaparken, diğer yandan güvenlik güçleriyle Sıhhiye Meydanı üzerinden pazarlığını sürdürdü. Pazarlık sürerken, Kızılay hedefiyle Ankara'ya gelmiş olan onbine yakın kamu emekçisi barikatları zorlamaya başladı. Bu esnada şu sloganlar atıldı; "Bu barikat açılacak başka yolu yok!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Emekçiye değil çetelere barikat!", "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!",

yürüyüş sırasında getirttiği hoporlörülü iki kamyonu Kızılay yönünü kesen tarzda konumlandırdı, ses aracını da burada durdurdu. KESK bürokratlarının kurduğu barikatın 5-10 metre ötesine de polis barikatı kurulmuştu.

Ankaralı kamu emekçileri barikatları aşarak gelenleri slogan, alkış ve büyük bir coşkuyla karşıladılar. Kortejin önlerinden yükselen "Barikatı aştık sıra Kızılay'da!", "Bir, iki, üç daha fazla Kızılay, daha fazla direniş!" yönlü sloganları sahiplendiler. Burada da kürsüden yapılan pazarlık hakkında kitleye hiçbir bilgi verilmedi ve eylem KESK bürokratlarının uzlaşması sonucu Sıhhiye'de gerçekleşmiş oldu. Kürsü alandan yükselen "Kızılay!" sloganlarını ise duymazdan geldi.

Barikat ve yürüyüş sırasındaki coşku, alanda yerini dağınıklığa, düzensizliğe ve coşkusuzluğa bıraktı. Sami Evren'in Ecevit ile görüşmesi bitene kadar amaçsız bir şekilde alanda tutulan kamu emekçileri, görüşmeden dönen Evren'in yaptığı konuşmanın ardından dağıldı. Evren konuşmasında bugüne kadar kamu emekçilerinin devletle hiç görüşmediğini, bunu kendilerinin başardığını, kendisine iki saat ayıran Ecevit'e teşekkür ettiğini belirtti.

Eylem ve yürüyüş sırasında şu sloganlar atıldı: "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Direne direne kazanacağız!", "Barikatı aştık, sıra grevde!", "Barikatı aştık, sıra yasada!", "Kurt, kuş, arı, kahrolsun IMF iktidarı!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Savaşa hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!", "Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!"

İlçe belediyelerinde greve doğru

Buca ve Konak belediyelerinde sürmekte olan TİS görüşmelerinden sonuç alınamaması nedeniyle, Buca Belediyesi'nde 25 Ağustos, Konak Belediyesi'nde 23 Ağustos'ta greve gidileceği duyuruldu.

Buca'da görüşmeler 450 işçi adına DİSK'e bağlı Genel-İş 5 No'lu Şube tarafından sürdürülüyor. Görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine 20 Ağustos'ta Buca Belediyesi önünde 200 belediye işçisinin katıldığı bir eylem yapıldı, 25 Ağustos'ta greve gidileceği kamuoyuna duyuruldu.

Aynı gün aynı saatlerde Konak Belediyesi işçileri de Konak Belediyesi'nin önündeydiler.

Konak Belediyesi'nde örgütlü olan Belediye-İş 4 No'lu Şube adına yapılan konuşmalarda belediye başkanına seslenilerek, hala vakit olduğu, eğer bir anlaşma sağlanamazsa Konak belediye işçisinin aileleriyle birlikte greve hazır olduğu belirtildi. Yaklaşık 300 belediye işçisinin katıldığı eyleme işçilerin çocukları ve eşleri de tencere ve tavaları birbirine vurarak katıldılar.

Buca ve Konak belediyelerinde örgütlü Genel-İş ve Belediye-İş diğer ilçe belediyelerinde imzalanan TİS'in altına imza atmaya hazır olduklarını belirttiler.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sosyalist Kamu Emekçileri

Ankara eyleminde kamu emekçileriyle konuştuk...**“Fiili ve meşru mücadeleye zeminini hiçbir zaman bırakmayacağız!..”**

Tüm Bel-Sen YK üyesi: Öncelikle derginize ilişkin görüşlerimi söylemek istiyorum. Yaklaşık iki senedir derginizi okuyan, belli bir süredir düzenli olarak okuyan bir kişiyim. Ama son süreçlerde, özellikle son 1.5 senedir, bu benim gözlemimdir, derginin diline ilişkin büyük bir eleştirim var. Dergideki sayfaların çoğunu, sisteme değil, daha çok yanyana olması, omuz omuza mücadele etmesi ve yanında olması gereken ezilen bir halkın mücadelesinin öncülerine, önderlerine hakaret içeren, dil ve üslubunun sert olduğunu düşündüğüm bir tarz aldı.

Derginiz o süreçten ve o hareketten kopan kişilerin toplandığı bir dergi şeklini aldı. Dolayısıyla bu derginin misyonuna, bu derginin temsil ettiği siyasete de aslında haksızlık yapıldığını, bu dergiye yön veren insanların o kitleye de haksızlık yaptığını düşünüyorum. Bu dergi en azından sosyalizm adına hareket ediyorsa, bu bir kazanım değil. Bu bir halkı küstürür. Bir halkın önderlerine hakaret etmek ancak bir halkın nefretini kazanabilir. Bir halkı kazandırmaz. Bu tarz hakaret içeriyor, yapıcı eleştiriler değil. Benim temennim, en azından eleştirilerinde diline dikkat etmesi, eleştiri yaparken sonuna kadar yapıcı olmasıdır. Bu, benim bu dergiden beklentimdir daha doğrusu.

- KESK'in geldiği noktayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tüm Bel-Sen YK üyesi: KESK MYK'sına bağlı bir yönetici olarak şunu söyleyebilirim. Yasadan önce ve sonra, özellikle son bir yıldır KESK kendisini kırtasiyeye boğmuştur. Aslında KESK bu yasaya kendimizi uyduracağız, ama bu yasayı da zorlayacağız söylemiyle yola çıktı. Hiçbir zaman kendimizi bu yasaya uydurmayacağız.

Ama benim 1.5 senelik gözlemime göre, bir senedir KESK alanları eskiye nazaran az kullandı, kendini kırtasiye işleri içinde buldu. Kendi sendikamdan örnek verirsem, sadece bu yetki süreci başladıktan sonra biz yaklaşık 20 günde yasadaki kaynaklı mahkemelere verdiğimiz 80 bin sayfa kırtasiye işi yaptık. Dolayısıyla sistem bizi 31 Mayıs'a kadar üyelik yarışına soktu. 31 Mayıs'tan sonra, yaptığımız üyelerin bir anlamı olmadığını yasa bize gösterdi. Öyle ciddiyetsiz bir yaklaşım gösterdi ki, mesela şu an KESK ve KESK'e bağlı bir sürü sendikanın genel başkanları, MYK üyeleri Çalışma Bakanlığı'na göre üye gözüküyor. Bunlardan biri benim. Bizim sendikanın genel başkanı da öyle. KESK'in bir ivme düşüşüne geçtiği söylenebilir bu yasadaki sonradan. Ama ben şu umudu taşıyorum; KESK dinamiklerinin, KESK içindeki bileşenlerin 12 yıldır yarattıkları değerleri kolay kolay terkedeceklerine inanmıyorum.

KESK içindeki bileşenlerin belli kesimleri onu sağa

çekmeye çalışıyor, ama ben Türkiye'de toplumsal muhalefet açısından KESK'i çok önemsiyorum. KESK bütün renkleri içinde buluşturmuştur. KESK halkların platformu olarak da tanımlanıyor.

Fakat KESK'in bu son bir yıldır geri düşüşü söz konusu. Mesela son süreçte 60 ilde il toplantıları yaptık. Yaklaşık 10-15 bin insanla görüştük. Şu genel bir kanı ve üyelerimizin tespitidir; KESK son bir senedir alanı az kullandı, daha çok bürokrasiye takıldı vb.. Buna ben de katılıyorum.

KESK ve bağlı sendikalar hedeflerini elde etmek için bugüne kadar üç temel mücadele aracı kullanmıştır. Bunlardan biri diyalog, uzlaşma, basın, bunları bir arada götürdü. İkincisi hukuksal yollar. Üçüncüsü ve en önemli olanı da mücadele alanlarını kullanmaktır. Son bir senedir bu üçüncüyü az kullanıyoruz. Zaten Türkiye'deki basın KESK'e az yer veriyor, Kamu-Sen'i öne çıkarıyor. Dolayısıyla, KESK'in o kullandığı üç temel araç KESK'in elinden yavaş yavaş kayıyor. Hukuk zaten belli, Türkiye'deki hukuk sistemi hepimizin bildiği gibi.

- Ankara eylemini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tüm Bel-Sen YK üyesi: Yaklaşık olarak Ankara'ya 10-12 bin KESK kitlesi geldi. Bunlar tamamıyla kendi öz güçleriyle, maddi imkanlarını yaratarak gelmişlerdir. Bu önemli bir şeydir. Aslında insanların mücadele arzularına ilişkin önemli bir kıstastır. İnsanlar ekmeklerinden keserek, belki çocuklarının akşam yemeğinden kıyarak kalkıp 15, 20 saat, bazı yerlerden 30 saat yol geliyorsa, bu insanların halen mücadele ruhlarının olduğunu gösteriyor. Onun için ben en azından buna hala inanıyorum ve güveniyorum. Onlar varoldukça KESK'in sağa kaymayacağını, sarı sendikacılığa gitmeyeceğini düşünüyorum. Tabii bu, mücadelemizle gelecek. Ben KESK'in geleceğinden umutluyum.

- Bugünkü eylemde hedef Kızılay'dı. Ama sonuçta buraya mahkum edildi. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tüm Bel-Sen YK üyesi: KESK Kızılay'a yüzlerce defa girmiştir, o önemli değil. Ama KESK bunu da

denedi. Yaklaşık 5-6 insanımızın, MYK üyesinin kafası kırıldı, birkaç tanesi bayıldı, yaralandı. Bunun denemesini yaptı. Bu biraz kitleyle ilgiliydi. Eğer kararlı onbinlerin olursa Kızılay'ı alırsın. 26 Mayıs'ta KESK bunu yaptı. Kararlı 20-30 bin üyesi ile Kızılay'ı hedefledi, girdi. Bugün belki kitleyi yeterince kararlı bulamamıştır. Ama ben bundan sonra da Kızılaylar'a gireceğimize inanıyorum.

- Eylemi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Manisa Eğitim-Sen üyesi: Kamu emekçileri 12 yıldır çok ciddi bir mücadele verdiler. Her defasında o direngen, inançlı mücadeleleri kazanımları doğrultusunda yol almasına neden oldu. Fakat çok ilginçtir ki, bu hükümet hala kamu emekçilerine baskı yaparak, onların tüm taleplerini, mücadelesini görmezlikten gelerek durdurmaya çalışıyor. Bu nedenle öyle bir yasa hazırladılar ki, dünyanın hiçbir yerinde bu kadar geri bir sendika yasası yoktur. Bununla engellemeye çalışıyor. Bunun yanında kendi bürokratlarına kurdukları sarı sendikalarla emekçilerin mücadelesini, gücünü bölmeye çalışıyor. Bu anlamda kamu emekçileri çok inançlı, geleceğe umutlu bakıyor. Fiili ve meşru mücadele zeminlerini hiçbir zaman bırakmadan ve emekten yana bir politik hat çizerek grevli-toplusözleşmeli sendika mücadelesini devam ettiriyor.

Çorum Eğitim-Sen üyesi: Bu eylemin bizi toplusözleşmede önemli bir noktaya getirmesini istiyoruz. Onurlu bir yaşam diliyoruz, onurlu bir eğitim vermek istiyoruz. Onurlu bir yaşam için tabii ki ekonomik düzeyimizin de yükselmesi gerekiyor. Aynı zamanda eğitimin kalitesinin de yükselmesi gerekiyor. Eğitime ayrılan bütçenin, kitapların, okulların fiziksel yapılarının, herşeyin düzeltilmesini istiyoruz. Beklentilerimiz hep çocuklarımız için, bizler için, bizden sonraki insanların eğitimi için. Yani layık olduğumuz hayatı istiyoruz ve alacağız.

- Hedef Ankara Güvenpark'tı, Kızılay zorlanacaktı. Ama kitle Sıhhiye'ye mahkum edildi, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çorum Eğitim-Sen üyesi: Bu mücadele bugüne birçok zorluklarla geldi, çok şey aşıldı, bu ufak bir şey benim gözümde. Bundan sonra daha çok şey yaşanacak. **Manisa Eğitim-Sen üyesi:** Bu bütün kamu emekçileri için olumsuz bir durum. Kızılay bizim yıllar önce kazandığımız ve özgürleştirdiğimiz bir yer. Kamu emekçileri için Kızılay çok anlamlı. Kızılay'da verilen onca mücadeleyi gölgelemiş durumdayız. Ama devletin de çok ciddi barikatı var. Bunu aşabilmek bizim şu anki gücümüzle ne kadar denk düşer, o da bir gerçek.

- Gücümüz az mıydı? Onbine yakın insan var burada, istenirse bu barikat zorlanamaz mıydı?

Manisa Eğitim-Sen üyesi: Barikat zorlanırdı, ama görünüyor ki devlet de kararlı. Hipodrom'daki kararlılığı gördük, artık devlet meselesi haline geldi Kızılay. Çok anlamsız bir şey ama. Bu barikat bugün açılmalıydı, Kızılay'a girilmeliydi; benim gönlümde yatan buydu.

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Ağustos sayısından...

İşçi sınıfına tarihi saldırı...

Saldırıya karşı sınıf seferberliği!

Sermaye örgütleri ve işçi sınıfı içindeki ajanlarının bir yıl önce imza altına aldıkları protokolün ürünü sözde "Bilim Kurulu" tarafından hazırlanan "iş yasası ön tasarısı" kamuoyuna açıklandı.

Sonuç; yıllardır sermayedarların istediği esnek çalışma ve taşeronlaşmanın yasaya girmesi, kıdem tazminatı hakkının gaspedilmesi, "ödünç işçi" uygulamasının yasallaşması, TİS uygulaması yerine tek tek işçilerin patronlarla yapacakları iş sözleşmesinin yasaya girmesi ve daha bir dizi hak gaspidir.

Bu yasa tasarısıyla işçilerin bütün yaşamları patronların iki dudağı arasına bırakılıyor. İşçi insan değil, fabrikanın, işletmenin, atölyenin bir avadanlığı, makine parçası durumuna indiriliyor. Patronun çıkarları herşey, işçi hiçbir şey mantığı yasanın ruhu, özü ve özeti.

Sermaye ve hükümet sözcüleri, iş güvencesi aldatmacasının karşısına bu yasayı koyup bize "Kırk katır mı istersiniz, kırk satır mı?" diyorlar. Sendika ağaları da "kırk katıra razı olmamız" için her türlü ayak oyunları ile bizi kandırmaya çalışıyorlar.

Çıkarılmak istenen yasayla hangi haklarımız gaspedilecek!

* Yeni yasayla işçi sağlığı ve iş güvenliği kavramı kaldırılıyor. Böylelikle sağlığı ve güvenliği sağlanacak olan işçi değil sermayenin kendisi oluyor.

* İşçilerin uzun mücadeleler sonucu kazandıkları sendikal örgütlülüklerin yokedilmesi anlamına gelen çok sayıda farklı kapsamlarda iş sözleşmeleri getiriliyor.

* Esnek çalışma uygulaması yasallaştırılarak iş saatleri patronun keyfiyetine bırakılıyor. İş olduğu zaman işçinin çağırılması, iş bittikten sonra da yasaya dayanarak işçinin kapı önüne konması yasayla olanaklı oluyor.

* İşçilerin hak alma mücadelesinde en etkili silahı olan grev hakkını işlevsizleştirmek için grev esnasında "ödünç işçi çalıştırma" adı altında işçi kiralayıp işin devamını sağlamak istiyorlar.

* İş kanunu yasa tasarısına göre, kıdem tazminatı ancak emeklilik, malullük, ölüm halinde ödenecektir. Bunun dışında toptan bir ödeme yapılabilmesi için işçinin en az 15 yıllık prim ödemesi şartı getirilmektedir.

Kıdem tazminatının alınabilmesi için ya mezara girilmesi gerekiyor, ya da bir işçinin bu yasa tasarısının öngördüğü koşullarda düzenli olarak 15 yıl çalışması ve prim ödemesi imkansız hale getirildiği için kıdem tazminatı hakkı tümüyle ortadan kaldırılmış oluyor.

Sendika ağaları saldırının suç ortağıdır!

Sermaye sınıfı ve onun hükümeti başlattığı bu saldırının sorunsuz yaşama

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni

İşçiden işçiye

✓Emperyalist savaşı durdurmak,
✓İMF programlarını parçalamak,
✓"Esnek çalışma" yasasını çöpe atmak için

Sokağa, eyleme, genel greve!

geçirilmesi konusunda en çok sendika ağalarına güvenmektedir. Doğrusu, bu, boş ve karşılıksız bir güven de değil. Zira sendikaların başını tutan ihanet şebekeleri, sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda ihanetlerini arsızlık boyutlarına vardırmışlardır. Son birkaç yıldır yaptıkları hatırlandığında bile sermayeye ne büyük hizmetlerde bulduklarını görmek mümkündür. Sermayenin sendika içindeki bekçileri şimdi bir kez daha işbaşındadır. Yapmak istedikleri ise bellidir. Bütün yeteneklerini kullanarak sınıf hareketinin gelişmesini engellemek, tümüyle kapitalistlerin çıkarları doğrultusunda hazırlanmış "yeni iş yasası" taslağına karşı işçi sınıfının elini kolunu bağlamak istemektedirler.

Saldırıya karşı sınıf seferberliği!

Sermayenin saldırıları bir sınıf seferberliği söz konusu olmadan geri püskürtülemez kadar ağırlaşmış ve artmıştır.

"Yeni iş yasası tasarısı" sadece sermayenin doymazlığını, pervasızlığını değil, sendikal ihanetin hangi boyutlarda bir yapı haline geldiğini de gözler önüne sermiştir. Dolayısıyla örgütlenecek sınıf seferberliği, aynı zamanda sendikal

ihaneti parçalamayı da hedeflemelidir.

Bu gücü ortaya koyabilmek için, yerelliklerde ve fabrikalarda tasar karşıtı

ABD'nin Irak'a yönelik emperyalist savaşını durduralım!

Emperyalist savaşa ne tek kuruluş para, ne de tek asker!

Vietnam, Yugoslavya, Afganistan ve daha başka birçok ülkeyi kan, barut ve gözyaşına boğan ABD şimdi de Irak'a karşı saldırı hazırlıkları yapıyor. Tümüyle gerici çıkarları için Ortadoğu'yu yıkıma ve kana boğmaya hazırlanıyor.

İsrail maşasını kullanarak yıllardır Filistin halkına kan, vahşet ve katliamdan başka bir şey yaşatmayan emperyalistler, bu savaşta da Türk devletini aynı şekilde kullanmanın hesabını yapıyorlar.

ABD'nin bölge halklarına karşı bir saldırı üssü, ileri bir karakol olarak kullandığı Türkiye, şimdi de ülke yönetenlerinin sefil çıkarları için bizzat ABD hesabına savaş cephesine sürülüyor. Bölge halklarının kırımında bizzat rol alıyor. Şimdiden İncirlik'in ve diğer askeri üslerin savaşta kullanılacağı, Türk ordusunun Irak'a gireceği kesinleştirilmiş durumda. Yaptıkları bütün hazırlıklar (toplama kampları kurulması, ceset torbaları stoklarının çoğaltılması vb.) bölgeyi kasıp kavuracak olan emperyalist savaşa yöneliktir. Niye mi? Çünkü hem efendilerine sadakatlarını ispatlamak zorundalar, hem de Türkiye halkının emekçileri ve gençlerinin canına ve kanına bir fiyat biçerek ekonomik krizlerine çare

arıyorlar.

Biz Türkiye'nin işçi ve emekçileri olarak ABD'nin yağmalama ve sömürgeleştirme hareketinin askerleri olmak istemiyoruz. ABD askeri olmayacağız!

Ülke yöneticilerinin bölge halklarına karşı giriştiği suç ortaklığına alet olmayacağız. Biz emekçilerin başta Irak olmak üzere bölge halklarıyla sorunumuz yok, tam tersine aynı özlemleri ve aynı sorunları paylaşıyoruz. Bundan dolayı bu savaşı durdurmak ve ülke yönetenlerinin bu savaşta maşalık yapmasına dur demek durumundayız. Emperyalist savaşı durdurmak için harekete geçelim!

ABD ve işbirlikçi uşakları, bölgemizi tanklarıyla, toplarıyla, İMF'si, şeyhleri ve memurlarıyla terketmelidir!

Emperyalistlerle imzalanan her türlü anlaşma geçersiz sayılsın!

ABD askeri olmayacağız!

Katil ABD Ortadoğu'dan defol!

Emperyalist savaşa hayır!

(Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Ağustos sayısından...)

mücadele komiteleri, taban örgütlülükleri yaratmalıyız. Böylesine kapsamlı bir saldırıya karşı etkili bir sınıf seferberliği için mevcut sendika şubelerinin mücadelenin içine çekilmesinde ısrarcı olmalıyız. Sendikaları etkin hale getirecek, sendikacıları mücadelenin içine çekecek, saldırıyı gerçek anlamda püskürtecek güç, sınıf tabanından gelişen etkinlik ve basınçtır.

Hazırlığı yapılan öyle bir saldırdır ki; kimlerin ne kadar işçi sınıfının çıkarlarını savunduğunu, kimlerin ne kadar sınıftan yana olduğunu, kimlerin ne ölçüde hainleştiğini, kimlerin hangi sınıfın parçası olduğunu tüm açıklığıyla bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Sonuç olarak;

- 1- Kıdem tazminatı hakkımızın kaldırılmaması,
- 2- "Esnek üretim" in yasalaşmaması,
- 3- Toplu iş sözleşmesi ve sendikal örgütlenme hakkımızın korunması,
- 4- Kırıntı düzeyinde iş güvencesi sağlayan mevcut kuralların tümünden ortadan kaldırılmaması ve geliştirilmesi,

Özetle çalışma yaşamının kuralılaşmaması, ücretli köleliğin iyice pekiştirilmemesi ve sömürünün ilkel/vahşi biçimlerine geri dönülmemesi için bilinçlenmeli, örgütlenmeli ve saldırılara karşı durmalıyız.

Sorumluluk tüm ileri-öncü işçilerindir. Sermayenin saldırılarının durdurulması ve geriletebilmesi, tarihsel kazanımların korunarak geliştirilmesi, ancak ve ancak sınıftan yana tüm güçlerin işçi sınıfının mücadele seferberliğine katılmasıyla mümkündür.

Sermayenin "Bilim Kurulu" dağıtılsın!

"Esnek üretim" yasa tasarısı geri çekilsin!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!;

Tüm çalışanlara TİS ve sendikal örgütlenme hakkı!

(Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Ağustos sayısından...)

İşte ihanetin belgesi!

Bir yıl kadar önce; TİSK, Çalışma Bakanlığı, Türk-İş, Hak-İş ve DİSK temsilcileri arasında yeni iş kanununu hazırlamak üzere bir "Bilim Kurulu" nun oluşturulacağı ve bu kurulun hazırladığı taslağa itiraz edilmeyeceği bir protokolle imza altına alındı. Bu protokol, sendika ağalarının bu kapsamlı saldırıya suç ortağı olduklarını kanıtlıyor...

Dünyada meydana gelen ekonomik ve sosyal gelişmenin hızı ve niteliği, bölgesel entegrasyonlar, pek çok alanda yenilik ve değişimlere yol açmaktadır. Bunlara uyum sağlamak bizim açımızdan iki noktada önemlidir.

Gelişimin bir ucunda, uluslararası örgütlerde zeminini bulan çalışma standartlarının yükseltilmesi ve bunların dünya ticareti ile ilişkilendirilmesi yer alırken diğer uca ise uluslararası ekonomik rekabetin yoğunlaşması bulunmaktadır. Böylece sosyal gelişme ve insan merkezli amaçlar ile bunu gerçekleştirecek ekonomik gelişimin önündeki engelleri bir arada ele almak gerekmektedir.

Çalışma yaşamımızı düzenleyen yasaların çağdaş gelişim çizgisine uygun biçime getirilmesi için, taraflarca önerilen ve üniversitelerimizin çalışma yaşamı ile ilgili saygın öğretim üyelerince oluşturulan "Bilim Kurulu" nun, öncelikle 1475 sayılı İş Kanunu'ndan başlamak ve 2821 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nu ele almak üzere, bu yasalarda gerekli

değişiklik ve düzenlemeleri yapmaları kabul edilmiştir. Böylece sosyal diyalog içinde üretilecek çözümün sosyal faydası daha büyük olacaktır.

"Bilim Kurulu", Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nı temsilen üç, Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarını temsilen birer, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nu temsilen üç olmak üzere, dokuz öğretim üyesinden oluşacak, sekreteryası ise Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yürütülecektir.

Kurulun oy birliği ile alacağı kararlar herhangi bir çekince ileri sürülmeden taraflarca kabul edilmiş sayılacak, oy çokluğu ile alınan kararlar da kabul edilmiş sayılacak fakat bu konularda tarafların deklarasyon hakkı saklı kalacaktır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın da en geç Eylül 2001 sonuna kadar bitirilmesi düşünülen bu çalışmalar sonucu elde edilecek tasarı metinlerini 2001 yılı sonuna kadar yasalaştırılmak üzere gerekli girişimleri yapacağına ilişkin bu protokol 26 Haziran 2001 günü imza altına alınmıştır.

Yaşar Okuyan/Bakan (imza), Refik Baydur/TİSK Genel Başkanı (imza), Bayram, Meral/Türk-İş Genel Başkanı (imza), Süleyman Çelebi/DİSK Genel Başkanı (imza),

Salim Uslu/Hak-İş Genel Başkanı (imza)

(Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Ağustos sayısından...)

Mevzi direnişlere devrimci müdahalenin önemi

Parçalı ve dağınık da olsa sınıf hareketi cephesinde son birkaç aydır mevzi direnişler şahsında bir hareketlilik yaşanmaktadır. Sona eren İsdemir ve Paşabahçe direnişlerinin yanı sıra Omtaş işçilerinin 24 Haziran'dan bu yana süren direnişi, Seva tekstil işçilerinin eylemleri, Niğde'de Ditaş fabrikasında devam eden grev, Samsun Altinkum Belediyesi'nde işten atılan işçilerin Ankara yürüyüşü vb. irili ufaklı direnişler söz konusudur.

Bu direnişler belli sınırlılıkları taşıyalar da sınıf hareketinde yaşanan durgunluk koşullarında harekete taze bir soluk katmaktadır. Diğer yandan seçim ve savaş gibi Türkiye ve bölgenin kaderi üzerinde çok önemli etkide bulunabilecek bir sürecin öngünlerinde sınıf hareketi cephesinde yaşanan en küçük bir kıpırdanma bile önemlidir. Bu nedenle yaşanan hareketliliği etkili bir müdahalenin konusu yapmak ve en iyi şekilde değerlendirmek komünistlerin önünde bir görev ve sorumluluk olarak durmaktadır.

Yaklaşan TİS'ler ve alınan grev kararları

Yaşanan irili ufaklı direnişlerle birlikte metal ve tekstil sektöründe girilen sözleşme dönemi, belediyelerde alınan grev kararları ve Türk Harb-İş Sendikası'nın Adana, Ankara ve İzmir'de örgütlü olduğu yabancı askeri işyerlerinde alınan grev kararları, önümüzdeki günlerde sınıf cephesinde yaşanabilecek muhtemel bir hareketliliğin ilk belirtileridir.

İş güvencesi yasasının yürürlük tarihinin Mart ayına ertelenmesinin ardından DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin, "umut ediyoruz ki bu günlerde bir işçi kıyımıyla karşılaşmayız" ve "görüşmeler biraz sıkıntılı geçeceğe benziyor" sözleri, sermaye cephesinde toplu işçi çıkarılmasına yönelik yeni bir saldırı hazırlığını dile getiriyor. Bu saldırılar ile uygulanan İMF yıkım programları, bugün belli alanlarda yaşanabilecek bir hareketliliğin de zemini durumundadır. Metal sektöründe 100 bin, tekstilde ise 40 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmeleri, onlarca belediyede binlerce işçiyi kapsayan grev kararları, şimdiden yakın bir ilgi ve müdahalenin konusu yapılabilmelidir.

Yaşanan her hareketliliği siyasal sınıf çalışmasının bir mevzisine dönüştürmeliyiz!

Gerek emperyalist savaş karşıtı tepkiyi örgütlemek gerekse seçim vesilesiyle sermaye iktidarını ve partilerini teşhir edip devrimci seçim platformumuzu tanıtmak için, yaşanan her hareketlilik bir imkan demektir. Kuşkusuz komünistler için temel alanlara yönelik kesintisiz bir sınıf çalışması öncelik taşımaktadır. Bununla birlikte, özellikle içinden geçtiğimiz dönemde, belli sınırlılıklar taşıyalar da yaşanacak hareketliliklerin sunacağı imkanlar en iyi şekilde değerlendirilebilmelidir.

Paşabahçe direnişi bu açıdan sıcak bir deneyimdir. Zayıflık ve sınırlılıklar taşısa da, yenilgi ile sonuçlanmış olsa da, siyasal sınıf çalışması açısından sunduğu imkanlar gözler önündedir. İşçi ailelerinin Paşabahçe'nin sahibi İş Bankası'nın ortaklarından CHP'yi ziyaretlerinde kimsenin olmaması karşısında tepkilerini, "programında emek en yüce değerdir diye yazanlar, önceden haber vermemize rağmen ortada yoklar, biz de burada gördüğümüzün aynısını seçim zamanında kendilerine göstereceğiz" sözleriyle ifade etmektedir. AB uyum yasalarının meclisten geçmesiyle şişirilen demokrasi balonu Paşabahçe'deki polis ablukasıyla uygulanan fiili sıkıyönetime çarparak patlamıştır. Yine sendikal ihanet en açık şekilde yaşanmış ve son anda da olsa ihanete karşı anlamlı bir tepki konulmuştur. Sendikal bürokrasi aşılamamış olsa da, ihanete karşı sessiz kalınmaması önemlidir.

Tüm bunlar sermaye iktidarının, düzen partilerinin ve onların işçi sınıfı içerisindeki ajanları olan sendika bürokratlarının maskelerini parçalamaya yetmektedir. Bizim belki de aylarca yoğun emek harcayarak anlatabileceğimiz gerçeklikleri, 18 günlük direniş süresince Paşabahçe işçisi ve Beykoz halkı bizzat yaşamıştır. Bu açıdan direnişin kendi sınırlı çevresinin ötesinde bir etkisi olmuştur.

Bugün sendika bürokrasisinin ihanetçi tutumunu anlatırken, düzen partilerini teşhir ederken, AB uyum yasalarının bir aldatmacadan ibaret olduğunu söylerken, dönüp Paşabahçe direnişini göstermek bile kendi başına yeterlidir. Bu nedenle, direniş sürecine müdahale ve buradan kalıcı bir takım imkanların yaratılmasıyla birlikte, devrimci seçim platformumuzun tanıtılması açısından da sınırlı da olsa yaşanan hareketliliklere müdahale önem kazanmaktadır. Paşabahçe deneyiminden bu açıdan dersler çıkarmalı, buraya dönük müdahalede güçlü ve zayıf yönlerimizi tespit etmeli, yaşanacak hareketliliklere müdahalede bunlardan yararlanmalıyız.

T. Nazım

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Ağustos sayısından...

Metal sektöründe grup sözleşmelerine doğru...

Saldırırlara ve sendikal ihanete geçit vermeyelim!

Metal sektöründe patron örgütü MESS ile işkolunda örgütlü üç işçi sendikası arasında yapılacak Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri önümüzdeki günlerde başlayacak. Metal TİS'leri, işçi sınıfının elindeki son kazanımları da yok etmeyi amaçlayan yeni bir iş yasası tasarısının hazırlandığı, işçilerin bugünkü en temel örgütü olan sendikaların ihanetinin

ayyuka çıktığı bir sürece denk düşüyor.

Bir önceki sözleşme döneminden bugüne, yani son iki yılda yaşanan sürece kabaca bir göz atıldığında, metal işçilerini önümüzdeki süreçte ne kadar zor bir dönemin beklediği görülecektir. Son iki yılda her sektörde olduğu gibi metal sektöründe de kriz bahanesi eşliğinde bir dizi saldırı hayata geçirildi.

İşten atmalar hiç gündemden düşmedi. Girdi-çıkıtlar, TİS haklarının gaspı, taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırmalar...

Tüm bu saldırıların hayat bulmasında Türk Metal-İş ve Özçelik-İş açık bir ihanetin temsilcisi olurlarken, sözde sınıf sendikası Birleşik Metal-İş de uzlaşmacı bir tutumla hareket etmekte, her saldırıda kaybı aza indirmenin hesabını yapmaktadır. Metal işçilerinin örgütlü bir müdahalesi geliştirilemediği sürece, sendikaların içinde bulunduğu bu durumda herhangi bir değişikliğin olmayacağı, önümüzdeki sözleşmelerin de satışla sonuçlanacağı kesin.

Bülten'den...

Seçimler ve işçi sınıfının tutumu

Türkiye tarihinin en azılı işçi ve emekçi düşmanı hükümetlerinden birinin görev süresi, alınan erken seçim kararı ile fiilen sona erdi sayılabilir. Türkiye'deki "istikrarın" temel güvencesi olduğunu söyleyen 57. hükümet, tıpkı kendinden öncekiler gibi derin bir kriz içine girdi. Kendini zorlayacak bir işçi ve emekçi hareketi yokken dahi, siyasal istikrar sağlayamayan 57. hükümetten sonra, sermaye sınıfı, bütün siyasal partilerinin ciddi bir güç yitirdiğini bildiğinden yeni alternatifler yaratmaya çalışıyor. Doğru tabirle yorulan atını değiştirmek istiyor.

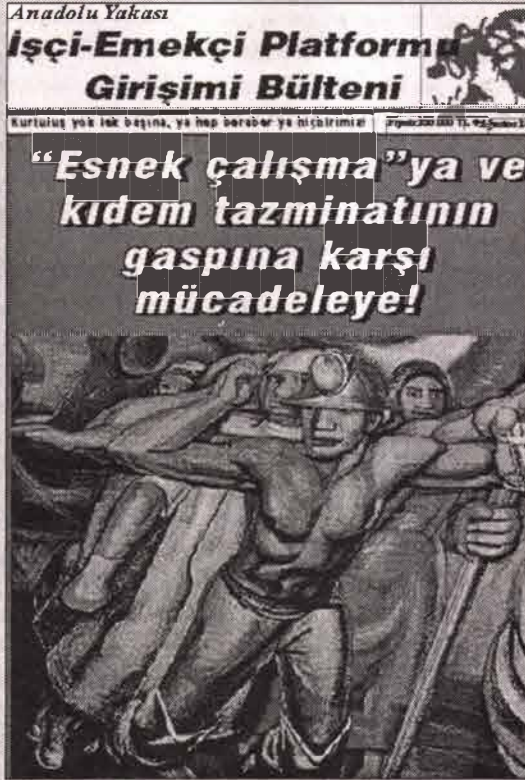
Ama çare bulamadığı siyasal istikrar sorunuyla uğraşması hiç de emekçilere yönelik saldırıların hayata geçirilmesine, yenileri'nin hazırlanmasına engel olmuyor. Birbirini takip eden ek niyet mektupları, hazırlık aşamasında olan ve artık son rötuşlarının yapıldığı bizzat çalışma bakanı tarafından

söylenen yeni iş yasa tasarısı, ABD'nin tahakkümü altında ve belki de binlerce insanımızın kanı pahasına, Irak'a yönelik operasyon hazırlıkları... Hükümetli ya da hükümetli, söz konusu olan emperyalizme uşaklık, işçi ve emekçilere zulüm olduğu zaman ülke egemenleri tam bir uyum ve tutarlılık içindeler.

Bu yanı sıra 3 Kasım'da yapılması artık kesileşen genel seçimlerden yeni bir parlamento ve hükümetin çıkması, bizler açısından çok bir şeyi değiştirmeyecek. Çünkü mevcut sistem, yapısı gereği işçi ve emekçilere yıkım ve zulüm dışındadır bir şey getirmez, getiremez. Hükümetleri, parlamentosu ve her türlü kurumu ancak bu işlevin araçlarıdır. Bunun içindir ki, her yeni hükümet sorunlarımızı çözmek bir yana daha fazla yıkım, yoksulluk ve sefalet getirmiştir. Seçimler, karşısında ciddi bir toplumsal-siyasal muhalefet yokken dahi, kriz içinde debelenen sermayenin, yenilenme, işçi ve emekçilerin karşısına yeni bir siyasal iradeyle çıkma arayışının, daha doğrusu mecburiyetinin bir ürünüdür.

Bunun böyle olması seçim sürecinin işçilerin gündeminde olmadığı manasına gelmiyor. Her şey bir yana şu anda fabrikada, mahallede, sendikada, kahvede temel gündem seçimlerdir. Bu dönemler işçi ve emekçi kitlelerinin siyasete en açık olduğu, en fazla politikleştiği dönemlerdir. Yalnız bu açıdan dahi, seçimler öncü işçilerin temel gündemi olmak zorundadır. Ancak bu süreci bizim için çok anlamlı kılan bu durumun ötesinde nedenler mevcuttur.

İşçi sınıfı ve emekçilerin temel sorunu, kendi bağımsız tutum ve eylemini geliştirip bunu siyasal

yaşamda hakim kılamamasıdır. Gündemlere ve siyasal gelişmelere düzenden ve onun kurumlarından koparak müdahale edememektir. Bu durum en çok kendini seçimlerde gösterir. Hepsini denemiş emek düşmanı olan partiler malum söylemlerle işçi ve emekçileri etkileri altına alırlar. Seçimler gibi önemli bir süreçte temel sorun işçi sınıfının bağımsız tutumunu temsil edecek platformların oluşturulup, bu platformla geniş yığınların karşısına çıkmaktır. Burada sorun hiç de bunun kısa vadede geniş kitlelerce ne kadar sahiplenileceği, onların sorunlarının çözümünde ne kadar etkin olabileceği değildir. Bugün kısa vadede sonuçları değiştirmese de bu yönde atılacak ilk adımlar işçi sınıfının bağımsız tavrının ortaya

çıkması, gelişmesi için önemli dayanaklar olacaktır. Bu yöndeki her gelişme işçi sınıfının kendisi için politik yaşamda yer almasını, siyaset yapmasını sağlayacak mevziler yaratacaktır. Yapılması gereken, ne hepsi son tahlilde sermayenin denetiminde olan mevcut partilere oy vermek, ne de seçimler gibi önemli bir gündem varken tutumsuz kalmaktır. Bugün yapılması gereken, seçimlerin politikleştiği ortamda işçi sınıfının sermayeden, onun kurumlarından bağımsız davranma tutumunu geliştirmek, bunu örgütlemenin ilk adımlarını atmak ve seçimlerde sermaye karşısına işçi sınıfının bağımsız tutumuyla çıkmaktır.

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi tüm öncü işçi ve emekçileri seçimler vesilesiyle, emekçi düşmanı düzeni ve tüm kurumlarını teşhir etmeye, işçi sınıfının bağımsız tavrını temsil edecek platformları yaratmaya, bu çabayı tüm işçi ve emekçilere mal etmek için kesintisiz bir çalışma örgütlemeye çağırıyor. Eğer işçi sınıfı, sermayenin politik açılımları (savaş, IMF programları, AB vb.) karşısına sınıfsal bir tutumla çıkmayı ve diğer emekçi yığınları da bu tutum ekseninde birleştirmeyi başarırsa seçim sürecini kendisi açısından başarıyla sonuçlandırmış olacaktır. Böyle bir politik platformun pratik olarak nasıl ete-kemiğe büründürülebileceğini tartışacağımız yeni sayımızda görüşmek üzere.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

AYTEP GİRİŞİMİ

(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Ağustos sayısından...)

Metal patronları sözleşmelere hazırlanıyor

MESS bir dizi ilde yaptığı toplantılarla sözleşme sürecine hazırlanıyor. Metal patronları bu toplantılarda TİS'lerde hangi saldırıları yönelteceklerini kararlaştırıyorlar. "Krizin etkisini devam ettirdiği, üretimin yarıya düştüğü, işçi sayısının çekirdek kadronun da altına indiği" vb. dile getiriliyor, bunun üzerinden sözleşmeye ilişkin tutum belirleniyor. Metal patronları lastik sektöründe yapılan sözleşmeleri kendilerine örnek alıyorlar. Bilindiği gibi Türk Pireli, Goodyear ve Brisa'da çalışan 3 bin işçiyi kapsayan sözleşmede grev aşamasına gelmiş, ancak lastik işçilerinin grevi grevden bir gün önce Bakanlar Kurulu tarafından yasaklanmıştı. Yapılan sözleşme sonucunda ilk altı ay için %22, ikinci altı ay için enflasyonun %80'i, üçüncü ve dördüncü altıncı aylar için enflasyonun %90'ı oranında bir ücret artışında anlaşılmıştı.

Kuşkusuz metal patronları saldırılarını düşük ücret dayatması ile sınırlı tutmayacaklardır. Kıdem tazminatına esas olan gün sayısının düşürülmesi, sosyal hakların kısıtlanması ve geçmiş kazanımların tümüyle rafa kaldırılması gibi dayatmalar önümüzdeki TİS'lerde metal patronlarının saldırılarının esasını oluşturacaktır.

Sendikalar sözleşmeye MESS'in tezgahında hazırlanıyorlar

MESS işçi sendikalarıyla birlikte her dönem "Diyalog ve işbirliği" toplantıları düzenliyor. Sözleşme dönemlerinde ise bu toplantılar daha bir önem kazanıyor. Sendikalar bu toplantılarda MESS'in tezgahından geçiriliyorlar. Sendikalar sözleşme stratejilerini esas olarak bu toplantılarda belirliyorlar. Sözleşmeler TİS görüşmelerinde değil esas olarak "Diyalog ve işbirliği" masasında çözümlenmiş oluyor. MESS Genel Sekreter Yardımcısı Av. Ahmet Bölükbaşı bu toplantılar için şöyle diyor:

"Toplantılar çok faydalı geçiyor. Bu tür toplantıların tarafların birbirini anlamalarında, uzlaşma ve diyalog kültürünün gelişmesinde son derece önemli olduğuna inanıyoruz."

MESS'in öz çocuğu: Türk Metal-İş

13-15 Mayıs tarihlerinde Türk Metal'in ev sahipliğinde yapılan son "Diyalog ve işbirliği" toplantısında MESS Genel Başkanı Tuğrul Kutadgobilik, "Türk Metal ve MESS senelerden beri meseleleri masada çözme alışkanlığıyla hareket etmektedir" diyor ve Türk Metal ile işbirliğinin ömür boyu sürecek bir işbirliği olduğunu söylüyor. Türk Metal Genel Başkanı Mustafa Özbek ise, bu toplantıda işçilerin değil patronların yaşadığı sorunları öne çıkarıyor ve "reel sektör"ün sorunlarına çözüm önerileri sunuyor. Eğer bir sendika işçi düşmanı ise patronlar tarafından öz evlat muamelesi görmesi de çok normal. Sektörde en büyük sendika olması ve sermayenin denetim mekanizması işlevi görmesiyle Türk Metal, öz evlat muamelesini hak ediyor. 13-15 Mayıs toplantılarında "reel sektör derin bir nefes alamamaktadır" diyen Türk Metal Genel Başkanı Mustafa Özbek'i, işçilerin "suni çözüm" bile yapamıyor olması hiç ilgilendirmiyor. Metal işçileri açısından dalga kıran rolü gören bu sendika, sözleşmelerde de belirleyici bir rol oynuyor. Türk Metal sözleşmeyi imzaladıktan sonra, diğer iki sendikaya da bu sözleşmenin fotokopisine imza atmak kalıyor.

Belirleyici olan Türk Metal'in değil, Birleşik Metal'in tutumu olmalıdır!

MESS'le yapılan sözleşmelerde işçilerin büyük çoğunluğunu Türk Metal temsil ediyor. Ne var ki bu sendika her dönem patron örgütü gibi hareket ediyor ve işçi düşmanı bir çizgi izliyor. Özçelik-İş'in de Türk Metal'den pek farkı yok. İSDEMİR'de patronluğa soyunan bir sendikanın patronlar karşısında işçileri savunması düşünülemez. Metal işçilerinin bu iki sendikadan herhangi bir beklentileri olmadığı gibi, bu sendikaların da "sınıf sendikasıyız" türünden iddiaları yok.

Bugün metal işçilerinin az-çok umut bağladığı tek sendika Birleşik Metal-İş'tir. Ne var ki, bu sendika da gerek saldırılar karşısında, gerekse sözleşmeler sürecinde genelde uzlaşmacı bir tutum izleyerek bu umudu boşa çıkartıyor. Her sözleşme döneminde Birleşik Metal-İş yöneticileri, tek başlarına MESS'i dize getiremeyeceklerini, buna güçlerinin olmadığını ileri sürüyorlar. Böyle olunca da Türk Metal'in imzaladığı sözleşmenin bir örneğine imza atmak tek seçenekleri oluyor. Bu tutum Birleşik Metal'e durmadan güç kaybettiriyor.

Genel Temsilciler Kurulu toplantısında sendika genel sekreteri Muzaffer Şahin ağız ucuyla "%18-25 arasında değişen ücret artışı, işgüvencesi, kapsam dışı personelin sözleşmeden yararlanmasını" isteyeceğiz diyor ve bu tutum temsilcilerin önemli bir kısmı tarafından "sözleşmeler bitmiş bile" yorumuyla karşılanıyordu. Muzaffer Şahin konuşmasını diğer iki sendikaya yaptığı birleşme çağrısıyla devam ettiriyor ve "tabii sözleşmelere birlikte girince taslağın değişeceğini" söylüyordu. Yani diğer iki sendikayla birlikte girince kendi taslaklarını dahi savunamayacaklarını ifade etmiş oluyordu. Bunun anlamı çok açık: Birleşik Metal yöneticileri Türk Metal'in imzalayacağı sözleşmenin fotokopisine değil, onunla birlikte aynı masada sözleşmenin aslına imza atmak istiyorlar. Öyle ya, sözleşme Türk Metal'in olduktan sonra, ha aslına imza atmışsın, ha fotokopisine!

Oysa Birleşik Metal'in tek seçeneği bu değildir. '98'de patlayan Türk Metal üyesi işçilerin öfkesi bugün de varlığını sürdürmektedir. Türk Metal üyesi her işçi bu sendikanın işçi düşmanı yüzünü görmektedir. Birleşik Metal'in yapması gereken Türk Metal'in arkasına takılmak değil, Türk Metal üyelerinin öfkesini de hesaba katarak, ondan bağımsız kararlı bir tutum geliştirmektir. Eğer bu yapılabılırsa, 8-10 bin işçiyle bile olsa, MESS-Türk Metal kuşatması yarılacaktır. Kıdem tazminatının gaspını ve esnek çalışmanın yasalaştırılmasını amaçlayan ve İş Kanunu Ön Tasarısı ile gündeme gelen sermayenin topyekûn saldırısı, böyle bir tutumu daha yakıcı bir ihtiyaç haline getirmektedir. Tabii ki bu tutumu tabanında geliştirme görevi öncü-sınıf bilinçli işyeri temsilcileri ile işçilere düşmektedir.

(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Ağustos sayısından...)

Metal işçilerinin TİS döneminde sorunları ve görevleri

Türkiye metal sanayicileri işverenleri sendikası MESS ile üç işçi sendikasının imzalayacağı 2002-2004 grup toplu iş sözleşmesi önümüzdeki Eylül ayında başlıyor. Yaklaşık 100 bin metal işçisini doğrudan ilgilendiren sözleşmelerde Türk Metal 80 bin, Birleşik Metal-İş 15 bin, Öz Çelik-İş 5 bin civarında işçi adına MESS'le masaya oturacak.

Önümüzdeki TİS sürecinin biz metal işçileri için farklı bir özelliği var. Bugün için en belirgin olanı, sözleşme sürecinin işçi sınıfının tarihinin en kapsamlı saldırılarla karşı karşıya olduğu, bu saldırıların diğer emekçileri de hedeflediği, yanı sıra sermaye sınıfının daha örgütlü ve ortak bir iradeyle hareket ettiği bir döneme denk gelmesidir.

Metal işçilerinin karşısında olan MESS bu sürece aylar öncesinden hazırlık yaparak girdi. Örneğin geçtiğimiz ay toplantılar düzenledi. Diğer işkollarında imzalanan TİS'leri ve iş yerlerindeki sendikal gelişmeleri değerlendirdi. Türk Metal'in örgütlü olduğu Bursa'daki büyük fabrikaları dolaşarak işçilerle ve işçi temsilcileriyle toplantılar yaptı. Bu toplantılarda sektörün krizden kurtulmadığı, bunun için işçilerin fedakarlık yapması (ücretlere zam istemeyerek vb.) gerektiği dillendirildi. İki senedir ısıtıp ısıtıp piyasaya sundukları bu masalı usanmadan yinelediler.

Peki metal işçileri olarak bizler süreci nasıl karşılamaya hazırlanıyoruz? İş, MESS işverenlerinin dayatmalarını şimdiden kabul edeceklerini gösteren sendika bürokratlarına mı bırakacağız? Yoksa artık varlık-yokluk meselesi haline gelen haklarımızı sahiplenip sürece müdahale mi edeceğiz?

İşçiler olarak bugün geldiğimiz durum açıkça gösteriyor ki, biz sahip çıkmadığımız sürece haklarımız bir bir elimizden gidecektir. Kaybedilen haklarımızı tekrar kazanmak, kazanımlarımızı korumak ve güvence altına almak istiyorsak, inisiyatifimizi kullanarak TİS sürecine müdahale etmek ertelenemez görevlerimizden biridir. Metal sektöründe işçi sınıfının direnme ve mücadele düzeyi, bunun sonucu oluşacak kazanım ya da kayıplar önümüzdeki dönem sözleşmeleri açısından da belirleyici olacaktır. Metal işçilerinin kazanım ya da kayıpları, TİS görüşmeleri aynı döneme denk gelen belediye ve tekstil işçilerini de yakından etkileyecektir. Sonucu da bir bütün olarak işçi sınıfının hanesine yazılacaktır. Bu anlamıyla, içinden geçtiğimiz TİS süreci metal işçilerine önemli sorumluluklar yüklüyor.

Metal işverenleri (en çok kâr eden sektörde faaliyet göstermelerine rağmen) Kasım ve Şubat krizlerinden bu yana görülmedik biçimde metal işçilerinin haklarını gaspettiler. İşten atmalar, zamsız çalıştırma, esnek üretim, girdi-çıkıtı yapma, taşeronlaştırma en yaygın uygulanan saldırılar oldu. Büyük fabrikalardan orta, küçük boy fabrikalara kadar işyerleri F tiplerine dönüştürüldü. İşçiler üzerindeki baskı ve denetimler sıklaştırıldı. Kriz de bunun devamlılığını sağlayacak bir bahane olarak sürekli kullanıldı. Geçtiğimiz yıl işveren örgütlerinin 5 Eylül günü üç işçi sendikası ile yaptıkları toplantı sonucu TİS'lerle karara bağlanmış ücret zamları açıktan gaspedildi.

Geçtiğimiz sözleşme döneminden bu yana geçen iki yıllık süre boyunca hak gasplarının

ardı arkası kesilmedi. Sözleşmelerin delinmesinden telafi çalışmasına, ücretsiz izinlerden işverenlerin kural dışı bir çalışma ortamını egemen hale getirmesine kadar birçok saldırı gerçekleşti. Yanı sıra birçok fabrikada giyecek, yakacak yardımları ile ikramiyeler keyfi bir tutumla ya verilmedi ya da kaldırıldı. Bir tarafta işsizler ordusu, bir tarafta da dağılık ve örgütlülükten yoksun bir işçi kitlesinin olması, saldırılar karşısında bir tepki ve eylemliliğin olmaması, MESS de dahil tüm sermaye örgütlerinin iştahını olabildiğince kabartmıştır.

Sermaye, işçi sınıfının verili durumundan yola çıkarak, 150 yıllık mücadeleler sonucu elde edilmiş kazanımları bir çırpıda hedef alan tarihsel hak gasplarına yelteniyor. 1475 sayılı iş kanununun değişimine ("Bilim Kurulu'nun hazırladığı iş yasası ön tasarısı) üç işçi konfederasyonu başkanıyla birlikte hazırlanıyor. Esnek üretim yasa tasarısı işçi sınıfına 150 yıl öncesinin ortaçağ koşullarını dayatmak, geleceğini tümünden karartmak anlamına geliyor. Tasarının başlıca hedefleri arasında iş yaşamının kural dışılaştırılması, kıdem tazminatı ve TİS hakkının gaspı vardır.

MESS işverenleri işte bu bilinçle ve ciddiyetle süreci karşıyorlar. Metal işçileri olarak bizlerin de gelecek süreci yakından etkileyip belirleyecek TİS'lere daha güçlü bir bilinç ve kararlılıkla hazırlanmamız gerekmektedir. Bu, bugünün ertelenemez bir görevidir. Bu görevi layıkıyla yerine getirebilmek için;

- İşyerlerinde seçimlerle oluşacak TİS komitelerinin örgütlenmesi,
- Bölgeler bazında ortak TİS komitelerinin oluşturulması,
- Hangi sendikada örgütlü olursa olsun bu komitelerin tek bir ortak TİS komitesi biçiminde merkezileştirilmesi,
- Diğer işkollarındaki işçilerle (belediye ve tekstil gibi) ortak bir komite kurulup, sermayenin örgütlü saldırılarına karşı işçi sınıfının örgütlü bir birliktelik içinde karşı koyması gerekmektedir.

TİS sürecinde öncelikli taleplerimiz arasında şunlar bulunmalıdır:

- * En düşük ücret asgari geçim standartlarına yükseltilmelidir!
- * Geçmiş dönem kayıplarını telafi eden ücret artışları sağlanmalıdır!
- * Taşeronlaştırma, sözleşmeli işçi vb. uygulamalara son verilmeli, bunlar sermayenin sendikal örgütlülüğe karşı bir silah olarak kullanılmasına izin verilmemelidir!
- * Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri yasaklanmalıdır!
- * Eşit işe eşit ücret ödenmelidir!
- * 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası uygulanmalıdır!
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi sağlanmalıdır!

Bu taleplerle birlikte sahte "iş güvencesi" yasasına karşı işçilerin mücadeleler sonucu elde edecekleri gerçek iş güvencesi için mücadele etmeliyiz.

Mevcut kazanımlarımıza sahip çıkıp saldırılara karşı örgütlü bir iradeyle yanıt vermenin tek yolu sürece bu bilinçle yüklenmektir.

Komünist bir metal işçisi/İstanbul

İspanya'nın çiçeği, en kırmızı çiçeği halkın...

İspanya'da iç savaş ve Federico Garcia Lorca

İren Deniz

*Artık kat'iyen biliyoruz;
Halk adına dökülen kan
Sapı güldalı güzelliğinde bir bıçaktır.
Dişlerin arasında...
İspanya'da
Ve her yerde...
(Turgut UYAR)*

uğratılmasının esin kaynağı oldu. Yıllarca iktidarda kalmayı başarsa da, İspanyol faşizmi de aynı akibete uğramaktan kurtulamadı.

İç savaşa hazırlık

1933 yılına gelindiğinde CEDA (Sağ Partiler Konfederasyonu) genel seçimlerde birinci parti oldu. Uluslararası planda Hitler'in iktidara gelmesi orta sınıfların sağa kayışını hızlandırdı. Seçim başarısı ve faşizmin güç kazanması, emekçi kitlelere ve işçi sınıfına karşı harekete geçmeyi kolaylaştırdı. Faşist bir örgüt olan Falanjlar bu dönemde sahneye çıkmaya başladılar. 1936 yılında faşist sivil ve askeri örgütlerin sayısı onikiyi bulmuştu. Falanjlar dışında Sivil Muhafızlar ve Kara Müfrezeler bunlardan başlıcalarıydı. Vurucu gücünü lümpenlerin oluşturduğu Kara Müfrezeler en azılı olanıydı. Halkı katletmekte sınır tanımıyordu bu faşist caniler.

1934 yılındaki yeni grev dalgası devlet baskısını da beraberinde getirdi. İşçileri Bakanı "Marksist devrimcilere karşı savaş zamanı geldi" diyerek dört sosyalist milletvekiliyle birlikte grevci yüzlerce köylüyü tutuklattı. Bu arada CEDA giderek güçlenmiş, devlet baskısı artmış, sivil faşist terör hız kazanmıştı.

Katliamların ardı arkası kesilmiyordu. Sokaklarda faşist terör hüküm sürüyor, emekçi, işçi ve öğrenciler katlediliyordu. Baskı ve terörden bıkan halk umudu 16 Şubat 1936 seçimlerinde Halk Cephesi'nde aradı. Halk Cephesi'nin programında siyasal tutuklular için af ve siyasal nedenlerle işten atılmış olanların tekrar işe alınması yer alıyordu. Bununla birlikte bir burjuva partisi olan Cumhuriyetçi Parti programından önemli etkilenmeler söz konusuydu. Programda toprağın ve bankaların ulusallaştırılması yer almazken, sanayiye yardım savunuluyordu.

Cumhuriyetçi partiler ile sol partilerin katılımıyla kurulan Halk Cephesi, seçimleri ezici çoğunlukla kazandı. Kazanılan bu başarı, Cephe'nin programından değil, esas olarak ülkede yaşanan dramdan kaynaklanıyordu.

Yeni hükümeti Azana'nın başkanlığındaki Sol Cumhuriyetçiler kurdu. Komünist ve sosyalistler

Askeri darbelerin ve ayaklanmaların İspanya'sı

Peru'dan Hollanda'ya uzanan İspanya krallığının yaşadığı gerileme; 16. yüzyıldan başlayarak sömürgelerini bir bir kaybetmesi, 19.yüzyılın sonunda Küba'yı da yitirmesiyle beraber iyice belirginleşti. Gerileyen gerici krallık 19. yüzyıldan itibaren bir başka düşmanın, işçilerin ve emekçilerin mücadelesine hedef oluyordu. Ayaklanmaları bastırmak, emekçilerin mücadelesini ezmek için sık sık kanlı darbeler tezgahlanıyordu.

19. yüzyıldan beri İspanya halkları ordu darbelerine alışkındı. 19. yüzyılın ortalarından itibaren emekçi yığınlar yavaş yavaş siyasal arenada boy göstermeye başladılar. Ordu darbeleri

karşısında işçi örgütlerinin radikal olduğu bir ülkede ise direniş kaçınılmazdı. Dayatılan ağır çalışma koşulları altındaki ölü yaşamı diriltmek için emekçi yığınlar sık sık ayaklanıyorlardı.

Onbinler 1 Mayıs'larda sokaklara dökülüyor, sık sık genel grevler ve siyasal grevler örgütleniyordu. Faşist Franco'nun emriyle 4 bin madencinin öldürüldüğü Asturias'taki ayaklanmaya 70 bin madenci katılıyor, Biscan ve Bilbao'da kitlesel işçi direnişleri gerçekleşiyordu.

Grevlerde, ayaklanmalarda binlerce emekçi hayatını kaybetse de, ayaklanmalar kanlı biçimlerde bastırılrsa da, İspanya proletaryası hiçbir zaman yılmadı. Yılmadığını 1936 Temmuz'unda İspanya'nın tek sömürgesi Fas'tan getirilen darbecilerin karşısında dimdik ayakta çarpışarak gösterdi.

Bütün İspanya'ya yayılan kanlı iç savaşta Halk Cephesi'nin temsil ettiği cumhuriyetçi güçler yenildi. Çoğu emekçi yaklaşık 1 milyon insan hayatını kaybetti. Temel hak ve özgürlüklerin yokedildiği faşist Franko diktatörlüğü kuruldu. Bu durum daha kanlı bir saldırıya hazırlanan Alman ve İtalyan faşistlerine cesaret verdi. İspanya'da direnişin simgesi olan "NO PASARAN!" sloganı ise, 1945'te faşizmin yenilgiye

Atlının şarkısı

Cordaba.
Uzak, yalnız.

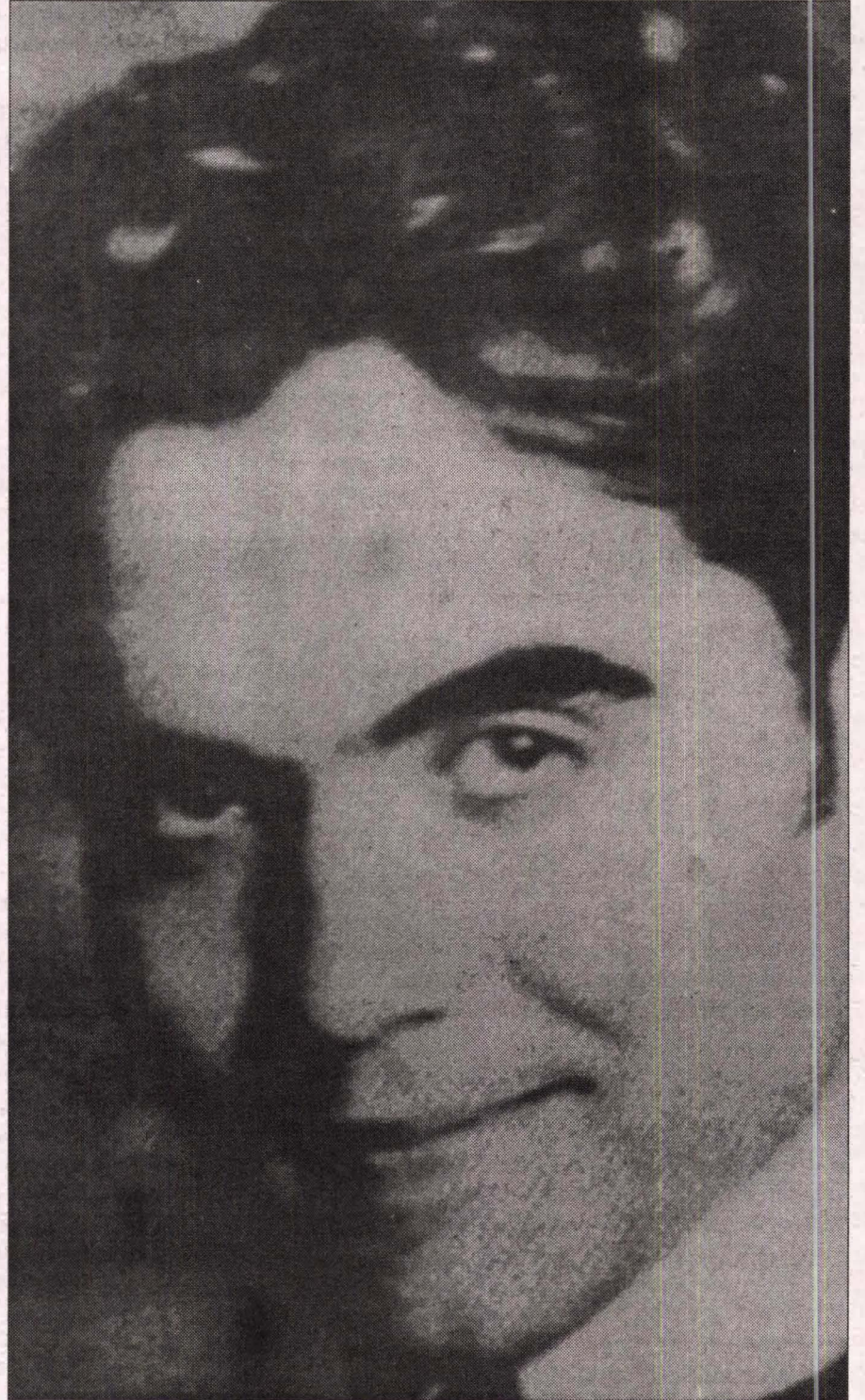
Ay kocaman, at kara
ve zeytinler torbamda.
Bilirim ya yolları
varamam Cordoba'ya.

Ovasından, yelinden
kara at, kırmızı ay.
Ölüm gözlüyor beni
Cordoba surlarında.

Ah benim yiğit atım!
Ah ne uzunmuş yol da!
Ah ölüm bekler beni
varmadan Cordoba'ya!

Cordoba.
Uzak, yalnız.

F. G. Lorca

burjuva hükümete katılmama kararı almakla birlikte dışardan destek verdiler. Azana hükümeti, otoritesini arttırmak ve kamu düzenini yeniden sağlamak gibi önüne iki hedef koydu. Genel af ilan edilip, Falanj yasası ilan edildi. Olağanüstü hal genişletildi, ülkede etkili olan anarşistler üzerindeki baskı arttırıldı.

Cumhuriyetçilerin hükümete gelmiş olması, emekçi yığınların yaşam ve çalışma koşullarında köklü bir değişim yaratmadı. İşçi ve emekçi yığınlar seçim başarısının bir zafer olmadığını bilincindeydiler. Seçimlerde elde edilen kısmi başarı, faşizm tehlikesini ortadan kaldırmadığı gibi daha kanlı bir çatışmanın da zeminini döşüyordu. Ya devrim ya da karşı devrim; ortası yoktu. Seçimlerle ortaya çıkan tablo geçici bir durumdu.

Her iki cephe de kesin üstünlük için hazırlık yapıyordu. Karşı-devrim güçleri daha hazırlıklı ve daha inisiyatifli davranıyordu. Hükümetin izlediği denge politikasından köklü bir biçimde kopamayan komünistlerin taktik hataları, işçi ve emekçiler cephesinde daha ileriden bir toparlanmayı ve safları netleştirmeyi geciktiriyordu. Bir yanda çalışma

haftasının kısaltılması, ücretlerin yükseltilmesi, ücretli izin hakkı için mücadeleler yoğunlaşmış köylülerin toprak işgalleri başlarken, diğer tarafta darbelerin ülkesi İspanya'da Franco, Mola gibi birçok general darbe hazırlıkları yapıyorlardı.

Hitler ve Mussolini İspanyol faşizminin yurtdışı destekçileriydi. Darbe planlayıcılarının hedefleri arasında farklılıklar vardı. Falanj, Mussolini tipi ulusal-korporatist bir faşist rejim kurmayı hedeflerken, Carlister ("Tek sürü, tek çoban, tek kral, tek kılıç" sloganı ile hareket eden Don Carlos olarak tanınan VII. Fernando yanlısı kesim) monarşiyi ve Bourbon hanedanını geri getirmeyi istiyordu. Parlamentoyu ve yasal olarak seçilmiş olan hükümeti bertaraf etme planları yapılıyor, sayısız provokatif eylemler, Falanj tarafından gerçekleştirilen cinayetler, polis ve ordu tarafından düzenlenen kanlı baskınlar ardarda yaşanıyor. Hükümet generallerin yerlerini değiştirerek darbe girişimlerini önleyeceğini düşünüyordu.

Temmuz 1936'da siyasi eylemin merkezi sokaktı artık. Ülkede durum iyiden iyiye gerginleşmişti. Faşistlerin giriştiği kıyımlar, adam öldürmeler, genel grevler, kilise yakmalar... Askeri darbe kendini iyice hissettirmeye başlamıştı. Fakat hükümet herhangi bir girişimde bulunmuyor, işçi örgütleri UGT (Sosyalist İşçi Sendikası), PSOE (İspanya Sosyalist İşçi Partisi) de taraftarlarını hazırlamasına karşın, kitlelere siyasal bir yön veremiyordu. Darbe öncesi sokak çatışmaları ve suikastler giderek arttı. 12 Temmuz'da ordu içindeki sol subayların örgütü olan UMRA üyesi teğmen Jose Del Castilol'un faşistlerce öldürülmesi, ülke çapında anti-faşist gösterilere neden oldu.

Savaşarak ölenlerin sloganı: NO PASARAN!

Takvimler 17 Temmuz 1936'yı gösterdiğinde, Nisan 1939 tarihine kadar sürecek ve yaklaşık bir milyon kişinin hayatını kaybedeceği iç savaş başlamıştı. İspanya'nın sömürgeci Fas'ta başlayan ayaklanmanın ülkenin diğer şehirlerine yayılarak genişlemesi, Azana burjuva hükümetinin düzenin temellerini sarsacağı korkusuyla işçi ve emekçilerin silah taleplerini geri çevirmesi, faşistlerin dizginsiz saldırılarını da beraberinde getirdi. Almanya, İtalya ve Portekiz'in desteğiyle Ağustos başında general Franco inisiyatifi ele alarak, acımasızlıklarıyla ünlü Fas birlikleriyle ilerlemeye devam etti.

Fakat hiçbir şehirde teslimiyet yaşanmadı. İşkence ve vahşet direngenliği kıramadı; işçi hareketinin kalesi Sevilla'da, Saragosa'da, 4 bin şehit vererek direnen Asturias'lı madencilerin kalesi Oveido'da, sanayinin merkezi Barcelona'da, Madrid'te... Her yerde ölümüne bir direniş yaşandı.

Direnin sembollerinden biri haline gelen komünist kadın önder Pasionaria'nın "*İspanya halkı! Kadınlar! Silahınız yoksa bıçaklarımızla, kızgın yağlarla savaşın. Diz çöküp yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir. NO PASARAN!*" sözleri, radyodan tüm İspanya'ya ve dünyaya yapılan bir direniş çağrısıydı. Ve bu çağrı karşılıksız kalmadı.

Hükümetten umudunu kesen işçi ve emekçilerin kendi olanaklarıyla silahlanıp duruma müdahale etmeye başlaması, darbecilerin beklemediği direniş de beraberinde getirdi. İşçiler kısa sürede Madrid, Barcelona, Valencia, Malaga gibi önemli merkezlerde denetimi ele almışlardı. Silahlanmış işçi ve emekçilerin kurdukları komiteler ve konseyler fiili olarak iktidarı ele alıyor, burjuva düzeni siyasal, ekonomik ve toplumsal alanlarda sarsacak eylemlere girişiyorlardı. Halk Cephesi'nin etkin olduğu bölgelerde tüm siyasi tutuklular serbest bırakılmış, topraklara el konulmuş, kiliseler yakılmış ya da hastane veya okula dönüştürülmüştü. Kadınların özgürlükleri genişlemişti. Ev kiralari ve kamu

taşımacılığı ucuzlatılmış, topraklara ve fabrikalara işçi komiteleri el koymuştu.

Darbenin hemen ardından başlayan İtalyan ve Alman yardımı savaşın kaderini Franco lehine değiştirdi. İtalya, Almanya ve Portekiz ile birlikte darbenin başlıca destekçileri iken, Amerika ve İngiltere tarafsız görünüyordu. Meksika'nın sembolik silah yardımı dışında sosyalist Sovyetler Birliği cumhuriyetin tek gerçek destekçisi idi.

Enternasyonal dayanışma: Her yer İspanya, hepimiz İspanyoluz!

İspanya iç savaşı, dünyanın bütün ülkelerinden yüzlerce devrimci ve anti-faşist aydını Halk Cephesi safılarında, ilk temeli atılacak Uluslararası Tugaylar'da birleştirdi. Dünyanın dört bir yanından 3 bini aşkın gönüllü faşizme karşı emekçilerin, işçilerin İspanya'sını savunuyordu şimdi. Tarafsızlık utandırılacak işbirliğinin diğer adıydı.

Sartre'den Malraux'ya, Robenson'dan Picasso'ya, Brecht'ten Romain Rolland'a, Couldwell'dan Hemingway'e ve Yves Montand'a kadar, tüm ülkelerin önde gelen aydınları, halkın İspanya'sını savunmayı aydın kimliklerinin odağına yerleştirdiler. Ülkelerinde ya da sıcak savaş cephesinde anti-faşist mücadeleye katıldılar. Hem kalemleriyle hem de silahlarıyla savaştılar. Darbeciler ve onların emperyalist destekçileri kendilerinden yana tutum almayı ya da susmayı dayatırken, onlar "hayır" dediler. Faşist katil sürüleri teslimiyeti dayattıklarında, yüzbinlerce direnişçiyle beraber aynı şiarla yanıt verdiler: "Teslim olmaksızın ayakta ölmek yeğdir!" Couldwell ve daha niceleri, binlerce kilometre uzaktaki topraklarda

ölümü onurluca karşıladılar.

Federico Garcia Lorca da, bu aydın ve sanatçılardan biri olarak, Granada'da karşıladı ölümü, 19 Ağustos 1936'da. Faşist katiller onu katlederek İspanyol halkına gözdağı vermeyi, korku tohumları ekerek direniş zayıflatmayı hesaplamışlardı. Onun şahsında devrimci aydın ve sanatçıları, anti-faşist direnişçileri susturmayı umanlar yanıldılar. Bu savaşta ve daha nicelerinde katledilen halkların devrimci, ilerici aydın ve sanatçıları, onların eserleri yaşamaya, mücadeleye güç vermeye devam ediyor.

Halkın özgürlüğüne ve sanata adanmış bir yaşam

Lorca, Granada yöresindeki Fuente Vaqueros kasabasında 5 Haziran 1898 tarihinde doğar. Sanatın bütün dallarıyla ilgilenen ilerici aydın bir aileden gelmesi, İspanyol halklarının kültürel zenginlikleriyle beslenmesi, doyumsuz eserler yaratmasını sağlar. Ülkesini tanımak için gezilere başlar, İspanyol halklarının kültürlerini inceler, her konuyla ilgilenir. Başlangıçta yoğunlaştığı müzikten edebiyata dönüş yapar.

Devrimci fikirlere yakınlık duymaya başladığında Hukuk Fakültesi'nde öğrencidir. Yeni yeteneklerin gelişme zemini olan ilerici İspanyol aydınlarının biraraya geldiği Madrid Öğrenci Yurdu çevresine katılır. İlk kitabı "*Simgesel Düşlem*" ve ikinci kitabı "*İzlenimler ve Manzaralar*"'ı bu dönemde yazar. Bu yıllarda politik tercihini de yapar ve kendisini "*Her gerçek şair gibi ben de devrimciyim*" diye tanımlar.

Faşizmin ortalığı kasıp kavurmaya başlamasından önce safını belirlemiştir o: "*Dünyada iktisadi eşitsizlik hüküm sürdükçe, düşünmek diye bir şey olmayacaktır.*"

Cinayete katılan Sivil Muhafızlar'dan birinin ağzından Lorca'nın katledilmesi:

"Garcia Lorca metin, muhteşem bir gururla yürüyordu..."

O gün nöbetçiydim. Bu genç adamın kışlaya girdiğini gördüm. Yüzü sapsarıydı ama dimdik yürüyordu. Federico Garcia Lorca'ydı. Onu görür görmez korkunç bir dram oynanacağını anladım. Garcia Lorca, Sivil Muhafızlar (*) hakkındaki ünlü Baladı yazdığı gün idam kararını imzalamıştı...

Bana onu Fransız Elçiliği'nde bulduklarını söylediler. Binadan çıkması için kandırmış, sonra da tutuklamışlardı. Ondan önceki kurbanlar gibi, tabii, o da hiç yargılanmadı; Aynı gece bir Sivil Muhafız Postası arasında kışladan götürüldü. Bunu itiraf etmek korkunç birşey. Ama ben de Muhafız'ların arasındaydım. Otomobiller Padul yolunun kenarında durdu. Uğursuz konvoy Granada'nın on mil ötesine varmıştı. Saat sekizdi. Otomobillerin farları ölümüne giden adamı aydınlatıyordu. Gece karanlığında silüeti göze çarpıyordu. Posta, kurbanının göremeyeceği bir yerde, farların arkasında durdu.

Garcia Lorca metin, muhteşem bir gururla yürüyordu. Birden durdu, konuşmak istiyormuş gibi bize döndü. Bu büyük bir şaşkınlık yarattı, özellikle postaya komutanlık eden Teğmen Medina'da.

Ve konuştu. Garcia Lorca metanetle, hiç titremeyen bir sesle konuştu. Sözleri güçlüydü, aman dilemiyordu. Her zaman sevdiği özgürlüğü savunan erkekçe sözlerdi. Kendi davası olan Halkın Davası'nı, böyle korkunç bir barbarlık ve cinayet karşısında başarıyla iyi işleri övdü.

İhtiras ateşiyle söylenen o sözler silahlı adamlar

üzerinde büyük etki yaptı. Bana beynimin içine giren bir kuvvetli ışık gibi geldi. Şair konuşmaya devam etti...

Ama sözlerini bitiremedi. Korkunç, canavarca, caniyane birşey oldu: Teğmen Medina, iğrenç küfürler savurarak tabancasını çekti ve Muhafızları kışkırttı.

Manzara karşısında dehşete düştüm. Tüfeklerinin dipçikleriyle vurarak, ona ateş ederek (içimizden bazıları korkudan donup kalmıştı) Garcia Lorca'ya saldırdılar. Vızıldayan kurşunlar arasında Lorca koşmaya başladı. Yüz yarda kadar ötede yere düştü. İşini bitirmek için arkasından gittiler. Ama Federico, kanlar içinde, yeniden ayağa kalktı ve korkunç bakışlarla adamlara döndü. Adamlar dehşet içinde gerilediler. Bütün Sivil Muhafızlar koşup otomobillerine bindiler, yalnız Teğmen, elinde tabancasıyla orada kaldı. Garcia Lorca son olarak gözlerini kapadı, kanına bulanmış toprağın üstüne yığıldı.

Medina hızla yaklaşarak zavallı Federico'nun gövdesine üç el tabanca sıktı.

Şairi oracıkta bıraktılar gömmediler... Granada'nın dışında, onun Granada'sı..."

(Lorca'nın Öldürülüşü, I. Gibson, çev. Murat Belge. Kavram Yayınları, S.160-161)

(*) *Sivil Muhafızlar: Yıldırma Hareketi sırasında kıyıcılıklarıyla ün yapan, Falanj'la birlikte mezarlıktaki cinayetlerde rol oynayan faşist cinayet şebekesi.*

Açlık kökünden sökülüp atıldığı gün, dünyanın hiç görmediği bir manevi coşku olacak. Büyük ihtilal geldiği zaman kopacak sevinci gözümüzün önüne getiremeyiz."

Yaratıcılığının baharında olan Lorca, birçok ülkeyi gezer, oralarda şiirler yazar. Gittiği ülkelerde sanat üzerine verdiği konferanslar hep ilgiyle izlenir. Her konferansta okuduğu, bir bayrak üzerine özgürlükle ilgili sözler işlediği için ölüme mahkum edilen Mariana Pineda dramı büyük ilgi ve beğeni görür. Konferanslarında kalabalık nedeniyle yer bulunamaması izdihamlara neden olur. Gittiği bütün ülkelerde öylesine coşkuyla karşılanır ki, Arjantin'de kendisine "İspanya Edebiyat Elçisi" ünvanı verilir. Çinlisi, İspanyolu tüm ezilenlerin yanında saf tutup onlar için baladlar yazarak dünya çapında tanınır. "Herkesin kardeşiyim ben. Siyasal sınırlara inanmadığımı söylememe gerek bile yok" der.

Daha genç yaşta yitken tutkuyla bağlı olduğu

İspanyol halkının özgürlüğü için pek çok şiir ve oyun yazar. 1928 yılında ilerici "Gallo" dergisini çıkarır. Tiyatroyu, toplumsal eşitsizliğe karşı direnen halkın eğitimi için bir araç olarak görüp, 1932 yılında kurduğu "La Barraca" adlı Gezici Üniversite Tiyatrosu'yla, İspanya'yı köy köy dolaşarak halkta devrimci ruh yaratmaya çalışır. Siyasi tutukluları desteklemek için binlerce işçinin doldurduğu salonlarda tiyatro oyunları sahneler. Duyarlı İspanyol aydınlarıyla birlikte hazırladıkları 1 Mayıs bildirimlerinin altına imza atar, her vesileyle halkın yanında, zorbaların ve sömürücülerin karşısında olduğunu gösterir. Faşist darbe yaklaştığında yapılan çağrılara uyar: "Hiçbir şeye sahip olmayan, hiçbir şeyi olmamanın huzuru bile kendisine çok görülenlerin yanında olacağım. Biz - 'biz' dediğim, varlıklı orta sınıf ailelerinden eğitim görmüş aydın kişilerdir-fedakarlığa davet ediliyoruz. Bu çağırımı kabul edelim."

Bütün bunlar gözü dönmüş faşist çetelerin

gözünden kaçmaz. Genç yaşına rağmen İspanya'da ve dünyada tanınan-sevilen bir sanatçı olması, faşist darbecilere karşı aldığı tutum, onu daha tehlikeli bir sima olarak hedefe koymaktadır. Özellikle Sivil Muhafızlar'ın kanlı yüzünü teşhir etmek için yazdığı şiirden sonra katiller sürüsünün öfkesini iyice azdırır. Ölüm fermanının çıkarılmasında yazdığı bu şiir son gerekçe olur.

*Karadır atları, kapkara
Nalları da kapkara demir.
Pelerinlerinde parıldar
Mürekkep ve mum lekeleri
Ağlamak nerede onlar nerede
hepsinin de kurşundan beyni
Yoldanağrı çıkageldiler
gönülleri cilalı deri.
O çılğınlar, o gececiler
boğarlar geçtikleri yeri
Zamk karası bir sessizliğe
ve bir dehşete kum incesi...*

(İspanyol Sivil Muhafız Baladı/F. LORCA)

Ölüm çok sevdiği, doğup büyüdüğü Granada'da bulur onu. 16 Ağustos'ta gözaltına alınır. İkibuçuk gün süren gözaltıdan sonra Viznar vadisinde katledilir ve cesedi ortadan kaldırılır. Binlerce anti-faşist savaşçı gibi başı dik, korkusuzca karşılar ölümü.

Şiirlerini, İlk Şiirler, Cante Jondo Şiiri/Şarkılar, Çingene Romansları/Ozan New York'ta, Tamarit Divanı/Dağınık Şiirler adı altında toplamıştır.

Oyunları: Kanlı Düğün, Mariana Pineda, El Defensor, Yerma, Dona Rosita, İhtiyar Kız, Bernarda Alba'nın Evi.

Yanıtlayalım

Bana soracaksınız: Leylaklar nerde diye?
Nerde gelinciklerle kaplı fizik ötesi?
Eleklerden elenmiş sözcüklerin yağmuru,
Boşluklar ve kuşlar yağmuru nerde?

Söyleyeyim, nerde:

Madrid'in bir mahallesinde kalırdım
Çanlarla ve çalar saatlerle,
Ağaçlarla birlikte.

Görünürdü, ordan uzaktan
Kastilya'nın çökük yüzü
Kocaman deri bir okyanus gibi!

Çiçeklerin eviydi
Evimin adı. Fıskırırdı
Sardunyalı her yandan;
Evim güzel bir evdi
Köpekler vardı, çocuklar vardı.

Anımsar mısın, Raoul?
Anımsar mısın Raphael?
Anımsar mısın, Federico?
Federico, şimdi toprakta uyuyan sen

Anımsar mısın balkonlu evimi,
Nasıl da boğazlardı orda haziran güneşi
Ağzındaki çiçekleri.

Kardeşim, kardeşim!
Her şey
Kızgın seslerdi yalnızca, eşyaların tuzuydu
Çırpınan ekmek yığınlarıydı;
Argüelles mahallesinde otururdum,
Mahalleimde pazarlar kurulurdu,
Bir de heykeli vardı
Solgun bir hokkaya benzerdi
Yuvarlanırdı kaşıklarda yağ,
Ayakların ellerin derin gürültüsü
Doldururdu sokakları.
Metreler, litreler, yaşamın derin özü.
Ve balıklar küme küme balıklar

Ve çatılar
Ve içinde yorgun bir okun
Dikildiği soğuk güneş,
İnsanı deli eden o ince fildişi patateslerin,
Denize dek yuvarlanıp uzanan
Çalkantılı domateslerin dalgaları.

Derken bir sabah
Her şey alev aldı birden
Bir sabah, korlar
Yalayıp yutarak insanları
Çıktı topraktan,

O günden beri ateş
O günden beri barut
Ve o günden beri kan.

Haydutlar uçaklarıyla, magriplilerle
Haydutlar yüzükleriyle ve düşeslerle,
Haydutlar kara keşişleriyle ve dualarla
İndiler gökten yere öldürmeye çocukları.
Koştı çocuk kanı gibi
Sokaklarda çocukların kanı.

Çakallar ki çakallar bile ürkerdi onlardan
Taşlar ki deve dikenini ısırırsa tükürürdü
Yılanlar ki yılanlar bile iğrenirdi onlardan!
Gördüm İspanya'nın kanı ayaklanmıştı
Boğmak için onları
Gururun ve bıçağın dalgaları altında.

Generaller
Hainler:
Şu ölmüş evime bir bakın
Yaralı İspanya'ya bir bakın.
Ama her ölmüş evden, çiçek yerine
Çıkıyor kızgın bir maden,
Ama İspanya'nın her yarısından
Çıkıyor bir İspanya daha,
Ama her ölü çocuktan
Bir tüfek çıkıyor bakan
Ama her cinayetden
Bir gün yüreğinizde gerçek yerini
Bulacak mermiler çıkıyor.
Soruyorsunuz, niye
Şiirlerim düşten ve yapraklardan
Yurdumun büyük yanardağlarından
Söz etmiyor diye?

Gelin görün sokaklardaki kanı,
Gelin görün
Sokaklardaki kanı,
Gelin görün sokaklardaki
Kanı!

Pablo Neruda

Toroslar'da gürleyen nefes

(Adnan Yücel'in anısına...)

Ustalardan sonraki, usta ses
Toroslar'da gürleyen nefes.
Buğdayda başak, tütünün koyu yeşili...
Dağılıyor her yana
direnmenin yeni soluklarından
ilmik ilmik dokuduğun ses...

Sen ki her meltemden
fırtına çeken
karanlık bakışlı zamanlarda
gececi delen.
Ayakları binlerce yıllardan gelen,
çağların ötesini soluyan nefes...

Sen ki tutsak edilirken birer birer
her meşale, her alev,
yiğitliği yüreğinde büyüten ses...

Kentlerde özlemleri büyütürken
kızların karşı konulmaz coşkusuna duran,
ekmeğin ve onurun şarkısını
destan destan
dizen ozan...

Ozanim, yüreği depremler diyarı,
dili bitimsiz umutlar diyarı...
Sözcük sözcük büyüyen ses.

Direnmenin ak alınlarında
dize dize parlayan,
karanlıkları yırtan nefes...

Rahime Henden

Güney Kürdistan ve devrimci yurtsever görevler

TC'nin Güney Kürdistan ile ilgili stratejisi biliniyor ve bu, son dönemde yeniden gündemin ilk sıralarına tırmandırıldı. TC'nin Güney üzerinde bu kadar gürültü çıkarması, baskı, tehdit ve şantajlarını bu kadar şiddetlendirmesi elbette boşuna değildir. ABD'nin Irak'a karşı geliştireceği savaşın Kürt sorununda yeni boşluklar doğurabileceğinden çok korkuyorlar. Sürekli vurguladıkları şu:

"Bir: Bağımsız bir Kürt devleti kurulmamalı, kurulması durumda veya bu yönlü girişimler bizim için savaş nedenidir. İki: Kürtler Musul ve Kerkük üzerinde hak iddia etmemelidir. Üç: Kürtler'in federe bir devlet olarak federal bir Irak devletinde söz ve hak sahibi olmasına da karşıyız, bu, genelde Kürt sorununu tetikleyen bir gelişme olur. Dört: Türkmenler Irak'ın yeniden yapılandırılmasında söz sahibi olmalı ve hakları kendilerine teslim edilmelidir."

TC, ABD ile pazarlıklarında da bu temel noktaları dayatmış ve isteklerini önemli ölçüde kabul ettirmiştir. Ancak yine de ABD'nin Irak'ı yeniden biçimlendirme planlarından kuşku duymaktadır. ABD, her açıdan kendi politikalarına hizmet edecek, kendisinin belirlediği dengelere oturan bir Irak planlamaktadır. Buna göre Araplar, Kürtler ve Şii'leri dengede tutacak bir federal Irak, ABD'nin planına denk geliyor. Saddam türü veya her zaman ona yönelebilecek salt merkezi bir Arap yönetimini uzun vadeli planlarına uygun görmemektedirler. Çünkü ABD'nin temel sorunu, uzun süre Irak petrolünü tek başına kontrol etmek, zayıf bir Irak'ı İsrail ve kendi egemenliği için tehdit unsuru olmaktan çıkarmaktır. Kendi içinde çelişkili ve birbirlerine üstünlük sağlayamayacak Arap, Kürt ve Şii dengelere dayalı bir Irak'ı bu planlarına uygun görmemektedirler. İşte TC'nin kendisi açısından tehlikeli gördüğü, savaş koşullarında kontrol edilmesini çok zor gördüğü olası gelişme budur.

Bu nedenle TC, şimdiden Güney ile ilgili yeni ve yoğun hazırlıklar yapmaktadır. Bir kez emperyalist bir hegemonya savaşının başlaması durumunda Güney'i işgal etmek için tetikte beklemekte, askeri güçleri buna göre konumlandırmakta, Güney'de tuttuğu mevzileri güçlendirmeye çalışmaktadır. Bununla birlikte propaganda ve psikolojik savaşla Güney güçlerini ve halkını teslim almak istediği ve tam anlamıyla kendi çizgilerinde yürümelerini sağlamak için her gün dozu artarak devam eden dayatmalarını yoğunlaştırdığı diğer bir olgudur.

Açık ki TC, ABD'nin Irak savaşında Güney'i işgal etmeyi, Musul ve Kerkük'ü askeri denetim altına almayı, Kürtlerin yıllardır kazandıkları ve fiili olarak devletleşme düzeyine ulaşan örgütlenme ve kurumlaşmalarını dağıtmayı, Kürtleri her açıdan silahsızlandırmayı planlamaktadır. Örgütlülükleri dağıtılmış, silahsızlandırılmış, kazanımları yok edilmiş bir Güney Kürdistan'ın kurulacak bir federasyonda herhangi bir etkilerinin kalmayacağı çok iyi biliyorlar. Kuşkusuz bu, Kürtler açısından çok ciddi ve somut bir tehlikedir, bunu bugünden görmek ve ona göre sonuç doğurucu bir duruş içinde olmak gerekmektedir.

Son dönemde KDP üzerinde kurdukları baskılar ve süreklileştirdikleri tehditler, YNK ile varolan çelişkilerin kaşınması ve Kürtler arası çatışmaları körükleme çabaları, yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız stratejik planın taktik adımları niteliğindedir.

Bu noktada İmralı Partisi KADEK'e oynatmak istedikleri bir rol vardır. Bir kez

Güney'de eski gerilla güçlerinin varlığını kendi işgal hareketlerinde bir bahane olarak kullanacakları açık. Zaten son günlerde "KADEK güçleri Türkiye sınırları içine girmeye hazırlanıyor" biçimindeki açıklamaları Güney'e saldırının alt yapısını, "yasal" zeminini oluşturmaya dönük bir çaba olarak algılanmalıdır. Ayrıca KADEK'in Güney güçlerine, KDP ve YNK'ye yönelik saldırgan üslupları dikkat çekicidir, en yumuşak deyimle TC planlarına hizmet etmektedir. Daha doğru bir ifadeyle İmralı Partisi tam da bu plana oturmaktadır.

Öncelikle devrimci yurtsever tabanın, eski gerilla güçlerinin bu uğursuz rolü görmeleri ve pratikte buna alet olmamaları gerekmektedir. Bu çok önemli, çünkü TC'nin planında KADEK'i Güney güçlerine karşı kullanırken aynı zamanda işini tümden bitirme hedefi de vardır. İmralı Partisi yöneticileri, hatırlanırsa, ABD planına yatmışlardı ve bunu utanç verici bir biçimde alkışlamış, "statükoyu aşma hareketi" olarak teorileştirmeye çalışmışlardı. Ancak kendilerine herhangi bir rol verilmeyeceğini anlayınca ve TC'nin Güney politikalarının sınır bekçileri olduklarını (Öcalan'ın sayısız kez yaptığı açıklamalarda benzer ifadeleri bulmak mümkün) anlayınca değerlendirmelerini ve duruşlarını değiştirmeye başladılar. Ama bu Güney ve genel Kürt halkının çıkarları doğrultusunda değil, TC'nin geleneksel

sömürgeci politikalarına hizmet temelindedir.

Açık ki tehlike ortadır. Güneydeki kazanımları, yakalanan devletleşme düzeyini korumak önemli ve devrimci yurtseverlerin önünde duran en acil görevlerden biridir. Emperyalist savaşa karşı durmak, TC'nin Güney planlarına karşı etkin bir baraj oluşturmak ve Güney'deki kazanımları korumak ile olası bir savaş durumunda ortaya çıkabilecek taktik boşluklardan bağımsızlık ve özgürlük için yararlanmak, bütün bunları özgücü ve bağımsız duruşu esas alan, halklara dayanmayı şaşmaz ilke edinen devrimci yurtsever bir strateji bağlamında ele almak çok önemli ve Kürtlere ve Ortadoğu halklarına kazandıracak da budur!

Bu stratejik yaklaşımı pratikte geliştirmek için devrimci yurtsever güçlerin öncelikle Kuzeyde politik bir güç olma, İmralı Partisi karşısında etkili bir hareket geliştirme görev ve sorumlulukları var. Bu yapılmadan yapılacak değerlendirmelerin ve çağrılarının, belirlenen doğru taktik ve stratejilerin hayata geçme şansı olmaz, güzel sözler söz olmanın ötesinde bir değer kazanmaz. Bu nedenle doğru değerlendirmeler ve çağrılar gereklidir, ama yetersizdir. Doğru sözü doğru örgüt gücüne ve doğru eyleme dönüştürmeliyiz, bütün çabalarımız bu temel hedefe kilitlenmelidir.

Öncelikli ve ertelenmez görev budur!

PKK-Devrimci Çizgi Savuşçuları

İş güvencesi yasası seçim malzemesi

Büyük tartışmalarla meclisten geçirilen iş güvencesi yasası hem seçim malzemesi, hem de patronların hazırladıkları yeni saldırılara dayanak yapılmaya çalışılıyor.

Sermaye örgütlerinin iş güvencesi yasasına değil, yasanın tek başına çıkarılmasına karşı oldukları biliniyordu. Yaptıkları açıklamalarda bunu ısrarlı bir şekilde tekrarlamışlardı. Sendika bürokratlarıyla birlikte "Bilim Kurulu" aldatmacasıyla yaptıkları kirli pazarlıklarla "iş güvencesi" yasası meclisten geçti. Ama yürürlük tarihi 7 ay sonrasına ertelendi.

Hükümet bir yandan seçime yatırım yaparken, diğer yandan sermayenin yeniden yapılandırılmasını simgeleyen "iş kanunu"na karşı işçi sınıfının göstereceği tepkinin önünü almak istiyor. Ancak yasanın 7 ay sonrasında yürürlüğe girecek olması beraberinde birçok sorunu gündeme getiriyor. En başta patronlar toplu işten çıkarmaları yasanın yürürlüğe gireceği tarihe kadar uygulamaya koyabilirler. Bugün çalışan işçiler bu tehdit altındadırlar.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye Gazeteciler Sendikası Petrol-İş Genel Merkezi'nde bir panel düzenledi. Panelde Türk-İş, Hak-İş, DİSK başkanlarının yanı sıra, eski ve yeni Çalışma ve Sosyal Güvenlik bakanları katıldılar.

Konfederasyon yöneticileri ve siyasiler, yasanın çıkmış olmasından kendilerine bol bol pay çıkardılar, karşılıklı övgü dolu sözlerle birbirlerine iltifatlar yağdırdılar. "İş güvencesi" yasanının kahramanı Yaşar Okuyan; "İş güvencesi getirdik, en azından işçiler güvence sağladık, ama bizim işimiz bitti, bakanlık gitti" diyerek, Mesut Yılmaz'ın yasaya karşı çıkmasının bardağı taşıran son damla olduğunu, Yılmaz'ın olduğu bir partide kendisinin kalmasının olanaksız olduğunu vb. vurguladı. Sözde "iş güvencesi" yasanının ele alınacağı panelde "iş kanunu ön tasarısı"nın işçilerin bütün haklarını nasıl gaspettiğinden hiç söz edilmezken, emekçilerin canına okuyan pek çok yasanın mimarı olan MHP ve DSP gibi partilerin temsilcileri "ne kadar çok emekten

yana, emeğin savunucusu" olduklarını söyleyip durdular. Bayram Meral, Süleyman Çelebi ve Salim Uslu yasanın TBMM'den geçmesi için verdikleri mücadeleden dolayı Ecevit ve Bahçeli'ye teşekkür ederken, M. Yılmaz'ı seçimlerde affetmeyeceklerini belirttiler.

"İş kanunu"nun aynı tarihte yürürlüğe girecek olması, "iş güvencesi" yasasını fiili olarak boşa çıkarıyor. Tasarının yasalasız yürürlüğe girmesiyle kıdem tazminatları gaspedilecek, işçiler köle gibi satılacak, iş yasalarının tamamı esnekleşecek.

Panelde yeni çalışma bakanı Nejat Arseven iş kanunu ön tasarısının bir an önce gündeme gelmesi konusunda Türk-İş, DİSK ve Hak-İş genel başkanlarıyla birlikte mutabakata vardıklarını açıkladı.

Ne iş güvencesi yasası işçi sınıfının iş güvencesini sağlayacaktır, ne de yasanın "kahramanı" Y. Okuyan bu yasa dolayısıyla istifa etmiştir. Hükümetten bir istifa edenler gibi Okuyan da bazı tekellerin çıkarları doğrultusunda bunu yapmıştır. İstifa ederken de "iş güvencesi" yasasını kendi sefil çıkarlarının malzemesi olarak kullanmaktadır. Seçimlerde milletvekili adaylıklarını koyacakları söylenen Meral, Çelebi, Uslu gibi hainler de Okuyan'dan geri kalmamaktadır.

İş güvencesi tartışmalarını yakından izleyen ve bir an önce yasalasızlığını umutla bekleyen milyonlarca işçi ise kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı yaşıyor. Esnek üretim yasa tasarısıyla ilgili bir süre öncesine kadar paneller, bölge toplantıları, işyeri toplantıları gibi faaliyetler başlatılmıştı. Ancak seçim kampanyası, iş güvencesi tartışmaları gibi nedenlerle geriye düştü. Önümüzdeki dönemde bu konuda propaganda, teşhir, bilinçlendirme çalışmalarına ağırlık verilmelidir.

Yaşar Okuyan'ın "Türkiye iş tarihinde bir devrim" olarak ilan ettiği "iş güvencesi" yasanının devrim mi, yıkım mı olacağı, işçi sınıfı öncülerinin, sınıftan yana sendikacıların, sınıf devrimcilerinin bundan sonra takınacağı tutuma, görevlerini yerine getirip getirememelerine bağlı olacaktır.

Zeynel Günes

Utanç verici bir durum: SESSİZLİK!

Melek Birsen Hoşver de öldü. Ankara'da Numune Hastanesi mahkum koğuşunda, sessiz bir ölüm daha yaşandı.

19 Aralık 2000 tarihli operasyonda ölenler de dahil 95'e ulaştı sayı. Tutuklu ve hükümlülerin 480'i Wernicke-Korsakof rahatsızlığına yakalandılar.

Dünya cezaevleri tarihine en uzun süreli ölüm orucu eylemi olarak geçiyordu eylem.

Bir futbolcunun saçının teli kadar, bir mankenin birkaç saatlik kaçamağı kadar haber değeri taşıyamıyordu, Birsenler'in, Fatmalar'ın, Mehmetler'in ölümü.

İnsan hakları savunucuları, sayıları, isimleri, rahatsızlık türlerini ve ölüm haberlerini rapor etme travmasını yaşadılar. Tedavi hizmetlerini veren sağlık emekçileri ayrı ve yoğun bir travma etkisini

yaşıyorlar.

Sessizlik denen utanç verici durumu yaşıyoruz. İletişim ağımızdaki yerli-yabancı herkese sesleniyoruz: Türkiye cezaevlerinde ölüm orucu eylemi sürüyor ve ne yazık ki gencecik insanlar birer birer ölüyor. Türkiye cezaevlerinde ölüm orucu eylemi sürüyor ve böyle bir eyleme neden olan tecrit koşullarını ortadan kaldırmıyor Adalet Bakanlığı. Tutuklu ve hükümlülerin "kendi kendilerini tecrit koşullarında tuttuğu" yolundaki mantık dışı açıklamalar, doğal ki, durumu düzeltmiyor.

Ankara Numune Hastanesi'nde Tanju Mete, Serdar Karabulut, Talat Şanlı, Fatma Tugay Köse, Feride Harman da ölümle pençelesen tutuklu ve hükümlüler arasında.

Tecride hayır!

Sessizlikle ölümleri izlemeye hayır!

Yokmuş gibi muamele yapmaya ve böyle bir muamele görmeye hayır!

Türkiye cezaevlerinde ölüm oruçları var! Türkiye'de F tipi cezaevlerinde tutuklu ve hükümlüler tecrit koşullarında tutuluyorlar!

Kendi kişisel tarihimiz ve ülkemiz tarihi açısından, bu utanç verici durumu reddetmeliyiz.

"Bilmiyorduk" diyemeyiz. Biz biliyoruz ve bildiklerimizi kamuoyu ile paylaşıyoruz. Size haber veriyoruz. Değerlendirme ve yorumlarımızla üstelik.

Melek Birsen Hoşver bir insandı ve tüm insanların olduğu gibi, O'nun yaşam hakkı da bir 'değer'i ifade ediyordu.

Hüsnü Öndül
İHD Genel Başkanı

Ölüm Orucu sürüyor... Ölümler de...

Bugün sabaha karşı Ankara Numune Hastanesi'nde Ölüm Orucu eylemini sürdüren Birsen HOŞVER yaşamını yitirdi. Birsen HOŞVER, 26 Eylül 2001 tarihinde Malatya Hapishanesi'nde Ölüm Orucu'na başlamıştı. Ölüm Orucu 7. ekiplerde yer alıyordu.

Birsen Hoşver'in yaşamını yitirmesi ile Ölüm Orucu eyleminde yaşamını yitirenlerin sayısı 94'e ulaştı.

Onlarca tutuklu hücrelerde ve hastanelerde ölüm sınırında.

Yüzlerce tutuklu tecrit ve izolasyon işkencesi altında yaşamlarını sürdürmekte.

Soruyoruz, bu durum daha nereye kadar sürecek?

Tutuklular insani haklarını talep etmekte...

Tek talepleri insanca yaşamak...

Ancak 2000 yılından bu tarihe kadar, bu konuda hiçbir adım atılmaması, ısrarla yaşanan ölümlere seyirci kalınması;

"Tek kişilik lüks odalar" diye tanıtılan F tipi cezaevlerinin kime yarar sağladığı gün gibi ortadadır. Amaçlanan, tutukluları yaşamdan soyutlayarak, düşünmeyen, üretmeyen, paylaşmayan varlıklar haline getirmektedir.

Tam da bu amaca uygun davranılarak, ölümlere seyirci kalınmaktadır.

Halkın Hukuk Bürosu
22 Ağustos 2002

Ölüm Orucu'nda 94. can...

Melek Birsen Hoşver zorla müdahale sonucunda şehit düştü

"Direniş Sürüyor... 94 Şehit... Hücre Duvarlarını Yıkalım İnsanları Yaşatalım!.."

Melek Birsen Hoşver Ankara Numune Hastanesi'nde 22 Ağustos günü zorla müdahale sonrasında yaşamını yitirdi. 21 Ağustos günü işkencelerden geçirilerek yaşamı elinden alındı.

Evlatlarımız, canlarımız birer birer yaşamlarını yitiriyor. M. Birsen Hoşver'de insanca, onurlu bir yaşam istedi. Bu amaçla Malatya Hapishanesi'nde 7. ölüm orucu ekiplerinde yer alarak, 26 Eylül 2001'de bedenini açlığa yatırdı. 330 gün boyunca taleplerinin kabul edilmesini istedi.

M. Birsen Hoşver 23 yaşındaydı. 26 Eylül 2001'den 22 Ağustos 2002'ye kadar gün gün ölümün üzerine yürüdü. Haklı taleplerini duyurmak istedi tüm dünyaya.

Duyarlı, demokrat olan ve kendine insanım

diyen herkesin bu sesine kulak vermesini istedi. Bu konuya kör, sağır, dilsiz olanlar M. Birsen Hoşver'in ölümünden sorumludur.

Biz TAYAD'lı aileler olarak tecritin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması için tüm duyarlı demokrat kurum ve kuruluşları, kendine insanım diyen herkesi yanımızda görmek istiyoruz. Birlikte Birsen'lerin sesine ses verelim.

Ölümleri durduralım.

TECRİTE HAYIR!!!
ÖLÜMLERİ
DURDURUN!!!

TAYAD'lı Aileler
22 Ağustos 2002

Faaliyetimiz yoğun bir şekilde devam ediyor

Genç komünistlerin aralıksız sürdürdüğü yaz çalışması verimli geçmektedir. İnançla ve ısrarla devam eden ve edecek olan çalışmamız karşılığını bulmakta ve biz genç komünistlerin pratiği anlamlı kazanımlarla devam etmektedir. Çalışmanın başarılı bir biçimde tasarlanmış olması, yeni yoldaşlarımızı kısa zaman dilimi ve yoğun çalışma içinde, kendi alanlarında ve diğer alanlarda yetkinleştirmektedir.

Eğitim çalışmalarının ve pratik faaliyetlerin hızla sürdüğü bugünlerde son olarak genç komünistler, bir sanayi sitesinde 100'ün üzerinde Ekim Gençliği dağıtımını yaptı. Ekim Gençliği'ne ilgi oldukça iyiydi. Genç işçi ve

emekçilerin dergimize bu ilgisi bizleri şaşırtmadı. Biz biliyoruz ki bunun bir günlük bir geçmişi yok. Bu ilgi uzun zamandır aralıksız süren yoğun çalışmalarımızın bir sonucudur.

Dağıtımın hemen ardından ayrılırken gazetemizin herkesin elinde okunur olması görülmeye değerdi. Bunu sürekli kılmak, biz genç komünistlerin çalışmasına bağlı olarak, imkansız değildir. İşçi ve emekçilerin gazetemize sahip çıkması, onların gazetemize "gazetemiz" demesi, biz genç komünistlerin yoğun çalışmasına sıkı sıkıya bağlıdır.

Ekim Gençliği/Ankara

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde Nazım Hikmet etkinliği

18 Ağustos Pazar günü Sefaköy İKE'de tiyatro sanatçısı Erdoğan Egemenoğlu, Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan bir oyun sergiledi. Gösterimden önce yapılan konuşmada Nazım Hikmet'in sistem tarafından bilinçli olarak devrimci kimliğinden yalıtıldığı, gerçekte Nazım Hikmet'in komünizmin şairi olduğu, bunun şiirlerinden de açıkça anlaşıldığı vurgulandı.

Yaklaşık 1,5 saat süren program izleyiciler tarafından büyük bir ilgiyle izlendi. 60 kişinin katıldığı etkinlikte Nazım Hikmet'in birçok şiirini büyük bir ustalıkla oyunlaştıran Egemenoğlu, program sonunda izleyenlerle alternatif sanat ve tiyatro üzerine kısa bir söyleşi yaptı.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

Hacıbektaş etkinliklerinde siyasal çalışma

Hacıbektaş şenliklerinde etkinliğimizin ana eksenini ilçeyi ziyaret eden hükümet üyeleri ve 3 Kasım'da yapılacak olan seçimler oluşturuyordu.

Bizleri açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum bırakanların, gençlerimizi ABD askeri haline getirmek isteyenlerin bugün utanmazca oy kaygısıyla şenlik açılışlarına gelen günümüz Hızır Paşaları ve onların kanlı düzenleri olduğu ajitasyonumuz kitleden genel olarak destek buldu. Çağdaş Hızır Paşalara oy verilmemesi yönünde yaptığımız çağrılar üzerine emekçiler "peki ne yapalım," diye soruyorlardı. İşçi ve emekçilerin iktidarın asıl sahipleri olması gerektiği, kurtuluşun ancak sosyalizmle mümkün olduğu vb. yanıtlar verdiğimizde ise, başarıyla onayladıklarına, "ama zor" dediklerine tanık olduk. "Birleşerek zoru kolaylaştırırız" dediğimizde ise "haklısınız" yanıtını aldık.

Alevi emekçiler herşeye rağmen CHP'yi

ayrı bir yere koyuyorlar. CHP etrafında solun birleşmesi gerektiğini söylüyorlar. Onlara Maraş ve Sivas katliamları gerçekleştirilirken CHP'nin iktidarda ya da iktidar ortağı olduğu, en ağır faturaları o dönemler içinde işçi ve emekçilere ödetildiği hatırlatıldığında ise, söyleyecek çok fazla bir şeyleri kalmıyor, fakat yüzlerini bir çaresizlik kaphıyordu.

Anti-faşist duyarlılık özellikle gençler arasında belirgin. Gençlerin Hacıbektaş gibi bir ilçeye MHP binası nasıl açılabilir vb. sıkıntılarını dile getiren söylemleri, bu duyarlılığın açık göstergesi. İki yıl önceki kutlamalarda MHP'li devlet bakanının da bulunduğu devlet erkanını protesto etkinliklerinin yeterince sahiplenilmediği içindir ki bugün faşist partinin Hacıbektaş'ta boy gösterebildiğini vurguladık. Bu yöndeki tüm açıklamalarımız belirgin bir onayla karşılandı

SY Kızıl Bayrak okuru/Kırşehir

Bir-Kar 1. Gençlik Kampı'ndan gözlemler...

Gençlere alternatif, üretken ve geleceğe dönük bir dünya sunduk

Almanya'nın Bielefeld kentinde düzenlenen 1. Bir-Kar Gençlik Kampı'na İsviçre'de yaşayan bir genç olarak katıldım.

Daha önce İsviçre'de düzenlenen birçok gençlik kampına katılmıştım. Almanya'daki kampta deneyimlerimi aktarmaya çalıştım. Tabii ki kampın ilk kez düzenleniyor olmasının getirdiği bazı zorluklar vardı. Bunlardan ilki, kamp komitesinin daha önce böyle bir deneyimi yaşamamış olmasıydı. Ancak kampta oluşturulan komite bu sorunların çözümünde ve sağlıklı bir program oluşturulmasında önemli bir rol oynadı.

İlk günlerde gençlerin birbirleriyle tanışması sağlandı. Günbegün ortam daha da sıcak bir atmosfere kavuştu ve gençler birbirlerine oldukça ısındılar. Bir hafta boyunca düzenlenen politik, sosyal ve kültürel etkinlikler ve yaşanan sıcak ortam kamp bitiminde gençlerin birbirlerinden ayrılmasını zorlaştırdı.

Seminerleri kendi açımdan akıcı buldum. Güncel sorunların ele alınması olumluydu (Kapitalizm ve Savaş, Irkçılık ve Faşizm, Eğitim Sorunu, vb...). Ancak seminerlerde konuların sunuluş biçimine ilişkin İsviçre'de yaşadığımız sorun burada da aşılmadı. Öncelikle anlatım süresince gençlerin tartışmalara aktif olarak katılabilmesi sağlanabilmeliydi. Bu sorun eğitim üzerine yapılan seminerde bir parça aşılabildi. Ayrıca gençlerin konuları kavrayış kapasitesinin gözönünde bulundurulması ve rahat anlayabilecekleri bir dilin kullanılması gerekiyordu. Semineri bir kişinin anlatıp diğer arkadaşların dinlemesi yerine, İsviçre'de yaptığımız gibi gruplar üzerinden verilebilirdi. Gençleri gruplara bölerek, önceden verilecek seminere bir ön hazırlık yapılabilirdi. Semineri sunan arkadaş sunulan konuda toparlayıcı ve bütünlendirici bir rol oynardı. Ayrıca seminerleri sunan arkadaşların konunun anlatımını kolaylaştıracak araçları kullanmaları gerekiyor. Mesela resim, bir yazı tahtası vb.

Kuşkusuz seminerler gençlerin zihninde birçok soru işareti yarattı. Birçok yeni terim öğrendiler ve burjuva düzeninin sakladığı bir dizi gerçeklikle yüzleştiler. Bu onlar için şaşırtıcı olabildi. Mesela günde açlıktan ölen insan sayısı, savaşların yarattığı yıkım vb...

Kültürel faaliyetlerde şiir ve tiyatro çalışmalarında yer aldım. Etkinlikleri sunmak için her gün çalışma yaptık. Bu çalışmalar, öncesinde ve kamp sırasında tanıştığım arkadaşlarla güzel dostluklar kurmamı sağladı. Çalışmamızı son gün yapılan gece etkinliğine taşıdık. Katılan insanlar gecemizden oldukça memnun kaldılar ve ayakta alkışladılar. Biz de diğer gençlerin yaptığı kültürel çalışmaların zenginliğini görmüş olduk. İnsan yaşamın güzelliğini ve anlamını bu anlarda ve alanlarda daha yoğun yaşıyor. Kamp vesilesiyle gençlere sunulan alternatif, üretken ve geleceğe dönük bir dünya var. Yapılan bu kamptan gençler birçok deneyimler elde ettiler. Bundan sonraki hedef, gençlerin taşıdığı bu enerjiyi kendi bölgelerine taşıyabilmesidir.

Yaşasın sosyalizm!

İsviçre'den kampa katılan bir genç

BİR-KAR Gençlik Kampı'ndan izlenimler...

"Bu yoz toplumda böyle bir ortamı yaşamak çok güzel..."

BİR-KAR Gençliği olarak "Sömürüye, ırkçılığa ve savaşa karşı yeni bir dünya için!" şiarı altında düzenlediğimiz kampımızı başarıyla gerçekleştirdik.

Bu bizim Almanya'da düzenlediğimiz ilk kamptı. Yaz tatili nedeniyle birçok arkadaşımızın olmamasına rağmen, farklı bölgelerden ve çeşitli yaş gruplarından 60 arkadaş Almanya'nın Bielefeld kentinde biraraya geldik. Kamp süresini en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştık.

Altı gün boyunca sosyal, kültürel, sportif ve politik etkinlikler düzenledik. Yeni arkadaşlıklar ve dostluklar kurduk. Birlikte eğlendik, paylaştık ve karşılıklı olarak birbirimizden öğrendik.

Tabii ki ilk kamp olmanın getirdiği eksikliklerimiz ve hatalarımız oldu. Bunu olağan görüyor, iyi ve güzel şeyler yaptığımızı inanıyoruz. Altı gün boyunca yaptığımız kültürel ve politik çalışmaları bunun kanıtı sayıyoruz. Hatalarımızı ve eksikliklerimizi ise daha organize, daha kitlesel ve daha başarılı kamplar örgütlemenin vesilesine dönüştürebileceğimize inanıyoruz.

Bizim için sevindirici olan, kampın son günü yaptığımız değerlendirme toplantısında, kampa katılan arkadaşların hemen hepsinin gelecek yaz tatilini beklemeden bir ara tatilde tekrar kamp yapma talepleri oldu.

Kampa katılan arkadaşlardan bazılarının görüşlerini sizlerle paylaşmak istiyoruz:

İbrahim: Buraya geldiğim için kendimi çok şanslı sayıyorum. Bu yoz toplumda böyle bir ortamı yaşamak çok güzeldi. Bu tür etkinliklerin daha sık olmasını istiyorum.

Mesut: BİR-KAR'ın ilk kampı olmasına rağmen çok iyiydi. Kültürel etkinlikler çok güzeldi. Seminerler yalın ve daha anlaşılır bir dille anlatılsa daha verimli olurdu.

Cemile: Bu kadar sıcak bir ortam beklemiyordum. Organizasyon daha planlı olabilirdi, eminim bir dahaki kampı hep birlikte daha coşkulu ve güzel yapacağız.

Yağmur: Öğreticiydi, ortam sıcaktı. Seminerler yerine çeşitli konular üzerine tartışmalar yapılsaydı daha verimli olurdu. Sonuç olarak beklediğimden iyi geçti.

Ruşen: Kamp süresi çok kısaydı, iki haftalık bir süre olsaydı daha iyi olurdu.

BİR-KAR Gençliği/Berlin

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Devrimci basına baskın ve
gözaltı terörü sürüyor...**

**Bizi ne yıldırabilirsiniz,
ne susturabilirsiniz!...**